

CUỐN 3

Mở đầu vận dụng phương pháp sám hối của “đạo tràng từ bi”, chúng con nhất tâm đem tánh mạng mà qui y và đánh lễ chư Phật trong quá-khứ, hiện-tại và vị-lai :

- Nam-mô Quá-Khứ Tì-Bà-Thi Phật,
- Nam-mô Thi-Khí Phật,
- Nam-mô Tì-Xá-Phù Phật,
- Nam-mô Câu-Lưu-Tôn Phật,
- Nam-mô Câu-Na-Hàm Mâu-Ni Phật,
- Nam-mô Ca-Diếp Phật,
- Nam-mô Bốn-Sư Thích-Ca Mâu-Ni Phật,
- Nam-mô Đương-Lai Di-Lặc Tôn Phật.

PHẦN THỨ BẢY :

DIỄN ĐẠT QUẢ BÁO

Hôm nay, tất cả đại chúng cùng sám hối trong đạo tràng này, trước kia đã nói về tội ác làm lỗi, vì là làm lỗi nên phá hoại sự nghiệp vượt bậc, vì là tội ác nên đọa lạc tam đồ, lưu chuyển ác đạo, nếu sanh nhân gian cũng chịu khổ báo, giai do ác nghiệp quá khứ mà bỏ thân này thì chịu thân khác, không có sự tạm ngừng. Vì thế mà thiên nhân thông của chư Phật, chư Đại Bồ-Tát, thấy trong tam giới hết thấy mọi loài phước hết là tùy nghiệp mà đọa vào ác đạo : Thấy loài trời không giới đắm say thiên định mà không biết chết thì đọa xuống dục giới, phước hết nên làm thân cầm thú ; thấy loài trời sắc giới cũng vậy, từ nơi thanh tịnh sa xuống dục giới, đã ở chỗ nhơ bẩn này thì trở lại mê say dục lạc ; thấy loài trời dục giới hết phước thì đọa xuống địa ngục, trong địa ngục thì chịu vô lượng khổ ; lại thấy loài người nhờ mười thiện nghiệp giúp cho được thân người,

nhưng thân ấy đủ thứ khổ não, và chết rồi thì đa số đọa vào ác đạo ; lại thấy các loài súc sanh khá nhất cũng bị đánh đập, chở nặng, đi xa, xiết cổ, khớp chân; lại thấy các loài ngạ quỷ đói khát hành hạ bao nhiêu thì lửa dữ thiêu đốt như thế giới này ở vào thời kỳ diệt tận vậy. Nếu không chịu làm một chút thiện nghiệp thì vĩnh viễn hết mong giải thoát. Nhờ chút phước mà được làm thân người đây, thì thân ấy lại tự trang sức bằng bịnh tật và yếu tử.

Đại chúng phải biết, bánh xe thiện ác không thấy tạm ngừng, giây chuyền quả báo chưa thấy đứng lại. Giàu sang hay nghèo hèn là tùy nghiệp biểu hiện, không có hiện tượng nào có mà không nguyên nhân. Vì thế mà trong Kinh đá nói, làm người mà tôn quý là từ sự lễ bái Tam-Bảo sanh ra, làm người mà giàu có là từ sự bố-thí sanh ra, làm người mà sống lâu là từ sự giữ giới sanh ra, làm

người mà đoan trang là từ sự nhần nhục
sanh ra, làm người mà siêng năng là từ
sự tinh tiến sanh ra, làm người mà tài
trí là từ trí tuệ sanh ra, làm người mà
tiếng trong là từ sự ca tụng Tam-Bảo
sanh ra, làm người mà sạch sẽ lành
mạnh là từ từ-tâm sanh ra, làm người
mà cao lớn tốt đẹp là vì đã kính-trọng
người khác, làm người mà thấp nhỏ xấu
xí là vì đã khinh-miệt người khác, làm
người mà hôi hám thô kệch là vì đã hay
giận dữ, dốt nát là vì đã không trọng học
vấn, đàn độn là vì đã không dạy bảo cho
ai, căm ngọng là vì đã phỉ báng kẻ khác,
tôi tớ là vì đã cướp nợ, đen điu là vì che
khuất ánh sáng của Phật, sanh vào xứ
loã thể là vì đã ăn mặc suồng sã trước
người hơn mình, sanh vào xứ móng
ngựa là vì đã dày dếp lời thôì trước
người hơn mình, sanh vào xứ xuyên
bụng là vì đã bố thí mà hối tiếc, sanh làm
hươu nai là vì đã làm người khác khiếp

sợ, sanh trong rừng rần là vì đã thích hý
lộng, thân đầy ghẻ lở là vì đã đánh đập
người khác và loài khác, ai thấy cũng
vui vẻ là vì đời trước thấy ai cũng vui vẻ,
hay bị quan quyền là vì đã nhốt trói kẻ
khác và loài khác, nghe thuyết pháp mà
nói chuyện làm loạn tâm người khác
đang nghe thì sẽ làm chó cụp tai, nghe
thuyết pháp mà không để tâm tiếp nhận
thì sẽ làm lừa dài tai, tham lẩn mà ăn lấy
một mình thì sẽ làm ngựa quỉ và khi được
làm người thì bần cùng đói khát, cho
người ăn đồ dơ thì sẽ làm lợn và bộ hung,
cướp đoạt của người thì sẽ làm loài dê
và bị lột da nuốt thịt, thích trộm cắp thì
sẽ làm trâu ngựa cho người sử dụng ;
thích nói láo rêu rao dối người thì sẽ dọa
địa ngục, rót vào miệng bằng nước đồng
sôi, kéo lưới ra cho trâu cày, tội hết thì
lại làm chim cú, ai nghe tiếng kêu cũng
sợ, cho là điềm xấu nên trừ rửa cho chết
; thích rượu chè say sưa thì sẽ vào địa

ngực nước phần sôi sục, tội hết thì phải làm loài đười ươi, rồi được làm người thì ngu dân, không ai đếm xỉa ; tham lam lợi dụng sức mạnh của người thì sẽ làm loài voi ; người trên mà đánh đập hành hạ kẻ dưới, làm cho kẻ dưới hết chỗ tố cáo trần trình, thì sẽ đọa địa ngục, chịu khổ hàng ngàn vạn năm, từ địa ngục ra được thì phải làm loài trâu, xâu mũi khốp miệng, kéo thuyền kéo xe, chịu đánh chịu đập để trả oan nghiệt cũ ; làm người mà dơ bẩn là dư báo của loài heo, tham lẫn đến nỗi đối với chính mình là dư báo của loài chó, hung hăng tự chuyên là dư báo của loài dê, loạn động khó dừng là dư báo của loài khỉ, hôi thối là dư báo của loài cá, ngậm hờn hiểm độc là dư báo của loài rắn, không có từ tâm là dư báo của hổ lang.

Hôm nay, tất cả đại chúng cùng sám hối trong đạo tràng này, phải xét đời người mà lắm bệnh, chết yếu, phối

hợp với đủ thứ khổ não không thể diễn tả cho cùng, là giai do ba nghiệp mà ra nông nổi. Chính ba nghiệp cấu tạo tội lỗi, làm cho con người phải chịu tam đồ ác báo. Tam đồ mà có là vì có tam độc là tham sân si. Lại thêm có ba nghiệp phối hợp với nữa, làm cho con người tự hại lấy mình, là miệng thường nói ác, tâm thường nghĩ ác, thân thường làm ác. Tam độc phối hợp với ba nghiệp, sáu thứ này, ngay trong hiện tại, đã có năng lực làm cho thân người khổ não liên miên. Lúc chết thì một mình đi trong quỹ đạo mệnh mang của nghiệp lực, cha hiền con thảo cũng không thể cứu nhau. Rồi bỗng chốc mà thấy đến trước mặt Diêm-vương. Ở đó, ngục tốt của địa ngục đâu có kể tôn ti thượng hạ. Chỉ cứu xét sổ sách, kiểm điểm để đối chất việc lành việc dữ lúc sống. Người chết phải thú nhận, hết đường che giấu. Rồi tùy nghiệp đã phối kiểm mà đến những nơi

phải đến. Ở đó, hoặc vui hoặc khổ, một thân chịu lấy. Mờ mịt mênh mông, biệt ly biết đến bao giờ cho cùng. Đường sá không đồng, sự đoàn tụ thật hết cách hẹn ước. Thiên thần mà ghi thiện ác con người thì tơ tóc cũng không bỏ sót. Nên người hiền làm lành thì hưởng phước hưởng thọ, kẻ dữ làm ác thì yếu tử khổ não. Rồi cái luật luân chuyển còn làm cho đọa ngạ quỷ, hết ngạ quỷ thì súc sanh, ác báo khó chịu mà phải chịu không cùng.

Hôm nay, tất cả đại chúng cùng sám hối trong đạo tràng này, hãy cùng nhau tự tỉnh ngộ, sanh lòng tàm quý. Trong kinh đã huấn thị, làm lành được phước, làm ác phải khổ. Đã ở trong cái thế giới đầy cả năm thứ như bản thì không thể còn nên làm ác nữa. Đã nói làm lành thì phước không mất, làm ác thì họa tự đến, thì đừng cho việc thiết lập phương pháp sám hối này là thường

sự. Kinh dạy :

**Đừng khinh việc lành nhỏ,
Cho rằng không phước báo,
Vì giọt nước tuy nhỏ,
Chảy mãi cũng đầy hồ ;
Lành nhỏ không tích chứa,
Lấy gì làm thánh hiền.
Đừng khinh việc ác nhỏ,
Cho rằng không tội lỗi,
Vì ác nhỏ chứa lại,
Đủ sức giết thân mình.**

Đại chúng phải biết, họa phước đều do tâm. Không gây nhân thì không chịu quả. Lỗi nhỏ tích chứa lại thành tội lớn, mất phàm không thấy nhưng lời Phật dạy thì phải tin. Chúng ta cùng nhau được sanh ra đời này, thân thể còn khỏe mạnh, nếu không nỗ lực học tập lời Phật mà siêng năng làm lành, đến lúc già yếu mới biết hối hận thì làm sao kịp được ? Chúng ta đã thấy được tất cả lỗi lầm. Như kinh điển huấn thị, chúng ta đã tự

biết tội mình. Như vậy há lại không bỏ ác làm lành ? Đời này nếu vẫn không chịu dụng tâm như đời trước, thì có thể phán quyết một cách chắc chắn rằng thân này chết rồi là đọa vào địa ngục. Làm sao biết được ? Thì ai cũng thấy đó. Khi làm ác thì chưa có ai và chưa lúc nào mà không mang lòng hiểm độc dữ dội, lòng thù hận nặng sâu : Giận ai thì muốn họ phải chết, chê ai thì muốn họ phải lâm vào cảnh khổ, ghét ai thì ghét cả đến cái tốt của họ, đánh ai thì phải làm cho họ đau đớn ngất trời, phần nộ hung hãn thì hết kể tôn ti, thô lỗ chưởi rủa thì không còn trên dưới, tiếng như sấm, mắt như lửa. Còn lúc làm lành thì đầu muốn làm nhiều, sau giảm rất ít, trước muốn mau chóng, sau bảo thư thả, lòng đã không quyết chí, thì giờ lại trôi đi thật mau, bước tới giạt lùi, hồng mất tất cả. Làm ác thì khí thế dữ dội, làm lành thì ý chí yếu hèn, đem cái nhân của điều

lành yếu hèn để đánh đổ cái quả của việc ác dữ dội thì làm sao thực hiện cho được ? Kinh dạy, sám hối thì không có tội nào không tiêu mất. Nhưng, sám hối phải là tất cả cơ thể đều gieo xuống đất như núi Thái-sơn đổ sập, đến nỗi bất kể tánh mạng, để được hết tội nên thiết tha, nỗ lực, đốc thúc nhau, khích lệ nhau, cùng nhau tự xét, rằng ngay trong đời này mà thôi, từ lúc sanh ra cho đến bây giờ, đã có bao nhiêu là tội lỗi. Tự giận tự trách như vậy nên không tiếc tánh mạng, không từ lao khổ, mới gọi là sám hối. Trái lại, tụng niệm một buổi đã chán đã mệt, lễ bái một thời đã than hơi sức không đủ, ngồi ngay một chút đã đòi nghỉ ngơi, cho rằng thân thể không thể để quá lao nhọc, cần phải dưỡng sức, đừng cho mệt mỏi. Nhưng, nằm xuống một chút đã như xác chết, còn đâu mà nhớ lạy Phật, quét Tháp, lau Chùa, và làm những việc khó làm ? Huống chi

kinh điển đã huấn thị, chưa thấy một điều lành nào phát sanh từ sự biếng nhác, lại càng chưa thấy một pháp tu nào có được bởi tánh tự kiêu, tự buông thả.

Chúng ta ngày nay tuy được làm người, nhưng tâm thì đa số trái đạo. Làm sao biết được ? Từ sáng đến trưa, từ trưa đến tối, từ tối đến đêm, từ đêm đến sáng, cho đến chỉ trong một thời, một khắc, hay một thoáng, một niệm, không có lúc nào tưởng niệm đến Tam-Bảo, đến bốn chân lý, không có lúc nào nghĩ nhớ đến sự báo đáp ơn cha nghĩa mẹ, báo đáp ân đức sư trưởng, không có lúc nào nghĩ đến việc thực hành bố-thí, trì-giới, nhẫn-nhục, tinh-tiến, đến việc học tập thiền-định, trí-tuệ. Bây giờ, hãy thử tự kiểm điểm mà xem, sẽ thấy pháp thanh tịnh thì không có một điều đáng kể, tội phiền não thì la liệt đầy cả tai mắt. Không tự kiểm điểm như thế thì có kẻ

cũng dám nói mình công đức không ít. Giả sử có một chút điều thiện thì đã dám nói chỉ mình làm nổi, không ai làm được, chỉ mình tu được, không ai tu nổi, chí khí cao ngạo, chung quanh coi như không có ai cả. Truy cứu như vậy, thấy thật xấu hổ. Ngày nay đối trước đại chúng, xin sám hối lỗi cũ, nguyện đại chúng ban cho sự hỷ xả, để sau này không còn gặp phải mọi sự trở ngại. Đại chúng cũng nên tự rửa thân tâm, vì lẽ triệu chứng quả báo đã nói đủ cả, như vậy đâu có thể tự dung thứ mà không cầu tuyệt bỏ ? Đại chúng đừng nói mình không tội lỗi, và cho rằng đã không tội lỗi thì cần gì sám hối. Nếu ai có ý niệm ấy, xin bỏ ngay đi. May may lỗi nhỏ đã thành tội lớn, ước lòng một thoáng giận dữ đã bùng lên. Tánh tình được tăng thêm bởi sự huân tập, khó lột khó đổi. Nhưng, tâm không được phép phóng túng, ý không được phép hung hăng. Và

nếu chịu khó chế ngự thì phiền não từ đây có thể tan biến, còn như vẫn để y thói cũ thì sự tế độ không bao giờ có được.

Đệ tử chúng con hôm nay ngược lên, nhờ năng lực từ bi của chư Phật hộ niệm, nhờ năng lực bản nguyện của Bồ-Tát nhiếp thọ, tụng lại Kinh Tội-Nghiệp Báo-ứng Giáo-hóa Địa-ngục. Đại chúng hãy tập trung tâm trí, chú ý lắng nghe.

Kinh này tôi nghe Phật dạy trong lúc Ngài ở tại núi Linh-Sơn, thuộc thành Vương-Xá, cùng với các vị Đại Bồ-Tát và Đại Thanh-Văn cũng như những người tùy thuộc các vị này, các vị tại-gia và xuất-gia, chư thiên và quỷ thần cũng tập hợp đông đủ. Lúc ấy, Tín-Tướng Bồ-Tát bạch Phật, bạch đức Thế-Tôn, hiện hữu địa-ngục, ngạ-quỉ, súc-sanh, cũng hiện hữu giàu nghèo sang hèn và bao nhiêu hiện tượng tương tự. Kính xin Phật dẫn

giải những sự hiện hữu ấy. Ai nghe Phật thuyết pháp cũng như hài nhi gặp mẹ, bệnh nhân gặp y sĩ, hay như lạnh được áo, tối mà có đèn, Phật thuyết pháp ích lợi mọi người cũng y như vậy. Lúc ấy đức Thế-Tôn xét thời cơ đã đến, biết các vị Bồ-Tát khuyến thỉnh thật là ân cần, nên từ giữa hai hàng lông mi, phóng “bạch hào tướng quang”, chiếu khắp mười phương vô lượng thế giới, làm cho địa ngục ngừng lại, thống khổ tan biến, và tất cả tội nhân đều theo hào quang ấy mà tìm đến chỗ Phật, đi quanh Ngài bảy vòng, chí thành đánh lễ, rồi cũng khuyến thỉnh Phật tuyên dương chánh pháp để hết thảy muôn loài đều được giải thoát.

Hôm nay, tất cả đại chúng cùng sám hối trong đạo tràng này, cùng nhau chí hành khuyến thỉnh chư Phật cũng thiết tha như thế, để nguyện cho chúng sanh đồng được giải thoát. Tất cả hãy

cùng nhau nhất tâm, đồng một nỗi thống thiết, gieo xuống đất tất cả năm bộ phận của cơ thể, khuyến thỉnh mười phương chư Phật dùng năng lực đại từ bi mà cứu độ mọi người đau khổ, làm cho tất cả đều được an lạc. Khuyến thỉnh rồi, đại chúng hãy cùng nhau qui y và đánh lễ các đấng Đại từ bi phụ của cả thế gian :

- Nam-mô Di-Lặc Phật,
- Nam-mô Thích-Ca Mâu-Ni
Phật,
- Nam-mô Phạm-Thiên Phật,
- Nam-mô Bất-Thoái-Chuyển
Luân Thành-Thủ Phật,
- Nam-mô Đại-Hưng-Quang
Vương Phật,
- Nam-mô Pháp-Chủng-Tôn
Phật,

-
- Nam-mô Nhật-Nguyệt Đăng-Minh Phật,
 - Nam-mô Tu-Di Phật,
 - Nam-mô Đại-Tu-Di Phật,
 - Nam-mô Siêu-Xuất Tu-Di
Phật,
 - Nam-mô Dụ-Như Tu-Di Phật,
 - Nam-mô Hương-Tượng Phật,
 - Nam-mô Vi-Nhiều Hương-
Huân Phật,
 - Nam-mô Tịnh-Quang Phật,
 - Nam-mô Pháp-Tối Phật,
 - Nam-mô Hương-Tự-Tại-
Vương Phật,
 - Nam-mô Đại-Tập Phật,
 - Nam-mô Hương-Quang-Minh
Phật,
 - Nam-mô Hỏa-Quang-Minh

- Phật,**
- Nam-mô Vô-Lượng Quang-Minh Phật,**
 - Nam-mô Sư-Tử Du-Hý Bồ-Tát,**
 - Nam-mô Sư-Tử Phấn-Tán Bồ-Tát,**
 - Nam-mô Kiên-Dững Tinh-Tiến Bồ-Tát,**
 - Nam-mô Kim-Cang-Tuệ Bồ-Tát,**
 - Nam-mô Vô-Biên-Thân Bồ-Tát,**
 - Nam-mô Quán-Thế-Âm Bồ-Tát,**
 - Nam-mô Phật-Đà,**
 - Nam-mô Đạt-Ma,**
 - Nam-mô Tăng-Già.**

Lại nữa, đệ tử chúng con chí thành qui y và đảnh lễ hết thấy Tam-Bảo khắp cả mười phương, cùng tận hư không giới, nguyện xin Tam-Bảo đem năng lực đại từ và năng lực đại bi mà bạt trừ hết thấy khổ não, làm cho chúng sanh giải thoát tất cả, từ bỏ quá-khứ, tu tỉnh tương-lai, không dám làm ác nữa, từ nay sắp đi, không bao giờ còn đọa lạc tam đồ, thân miệng và ý tất cả đều thanh tịnh không nhớ lỗi người, từ bỏ nghiệp chướng mà được “thanh tịnh nghiệp”, hết thấy ma quân ngoại đạo không còn khuynh động được nữa, thực hành bốn thứ vô lượng tâm bằng sự tinh tiến dũng mãnh, gieo trồng gốc rễ công đức một cách không có giới hạn và số lượng, bỏ thân này làm thân khác đều luôn luôn sanh ra những nơi phước địa, nghĩ nhớ cái khổ của chúng sanh trong tam đồ ác đạo mà phát Bồ-đề-tâm và làm Bồ-Tát-hạnh một cách không ngừng và không

ngủ, lục độ và tứ đẳng biểu hiện thường trực, tam minh và lục thông tự tại như ý, đối với cảnh giới Phật-Đà đã xuất nhập tự do, đồng đẳng Bồ-Tát và đồng thành Chánh-giác.

Hôm nay, tất cả đại chúng cùng sám hối trong đạo tràng này, hãy vừa sợ hãi vừa xót thương, nhất tâm chú ý, tập trung thính giác mà tiếp tục nghe kỹ. Phật phóng hào quang chiếu khắp lục đạo chúng sanh rồi, Tín-Tướng Bồ-Tát vì xót thương chúng sanh mà từ chỗ ngồi đứng dậy, đến trước Phật, quỳ xuống, chấp tay, bạch đức Thế-Tôn, có kẻ bị ngục tốt xử trăm bằng cách chặt xả từ chân đến đầu, và mới trăm xong thì một luồng gió thổi đến làm cho sống lại, lại trăm lại sống, cực hình ấy liên miên bất tận, là vì tội gì mà gây ra ? Phật dạy, những kẻ ấy vì quá khứ đã phủ nhận Tam-Bảo, không biết cúng dường, không biết hiếu dưỡng cha mẹ, lòng đầy

ác nghịch, làm nghề đồ tể giết hại sinh vật, vì vậy mà bị cực hình ấy.

Có kẻ cơ thể tê sượng, mày râu rụng hết, cùng mình ủng đỏ, ở với chim hươu, chân người tuyết dấu, thân thích cũng gớm mắt, cực hình như vậy gọi là phung hủi, là vì nguyên nhân nào gây ra ? Phật dạy, kẻ ấy vì quá khứ đã phỉ nhục Tam-Bảo, bất hiếu cha mẹ, phá hoại chùa tháp, bóc lột tu sĩ, tổn thương sư trưởng, hại cả thánh hiền, bội nghĩa vong ân, chưa bao giờ biết đáp trả, tâm hạnh như chó má, làm bẩn đến cả các bậc tôn thượng, không kể thân sơ, không còn một chút lương năng, vì vậy mà bị cực hình ấy.

Có kẻ thân hình dài lớn, điếc mà không chân, quần quai lết bò, chỉ ăn đất và bùn mà sống, toàn thân bị đủ thứ sâu trùng rúc rủa, cực hình như vậy liên tục bất tận cả ngày lẫn đêm, là vì nguyên

nhân gì ? Phật dạy, kẻ ấy vì quá khứ đã tự chuyên, không chấp nhận lời hay lẽ phải, bất hiếu cha mẹ, ương ngạnh phản phúc, hoặc làm quốc trưởng, tổng trưởng hay thống đốc, làm chức vụ các cấp hành chánh hay chức vụ các cấp quân sự, mà ỷ thị uy thế, cưỡng đoạt nhân dân, hết cả lẽ phải, làm dân khốn cùng, vì vậy mà bị cực hình ấy.

Có kẻ mù cả hai mắt, không thấy gì cả, nên va vào cây hay sa xuống hố, chết rồi lại vẫn chịu thân cũ, sống rồi lại chết, liên miên như vậy là vì tội gì gây ra ? Phật dạy, kẻ ấy vì quá khứ đã phủ nhận tội phước, che ánh sáng của Phật, may mắn người khác, nhốt giam loài vật, trùm đầu chụp bao không cho thấy gì, vì vậy mà bị cực hình ấy.

Hôm nay, tất cả đại chúng cùng sám hối trong đạo tràng này, như Kinh huấn thị thật đáng khiếp sợ. Chúng ta

có thể cũng đã tạo những tội ấy, chỉ vì vô minh che khuất mà không tự nhớ biết. Nhưng tội lỗi cùng loại như thế thật vô lượng vô biên, và đời sau mới chịu ác báo. Vì vậy, ngày nay đại chúng hãy chí tâm, đồng một nỗi thống thiết, gieo xuống đất tất cả năm bộ phận của cơ thể, đánh lễ khẩn cầu tâm quý hối cải, tội đã làm thì nhờ sám hối mà tiêu mất, tội chưa tạo thì từ nay thanh tịnh không phạm, ngưỡng nguyện mười phương các đấng Đại từ bi phụ chứng giám và gia hộ cho chúng con :

- Nam-mô Di-Lặc Phật,
- Nam-mô Thích-Ca Mâu-Ni
Phật,
- Nam-mô Khai-Quang-Minh
Phật,
- Nam-mô Nguyệt-Đăng-Quang
Phật,

- Nam-mô Nhật-Nguyệt-Quang
-Minh Phật,
- Nam-mô Hỏa-Quang-Minh
Phật,
- Nam-mô Tập-Âm Phật,
- Nam-mô Tối-Oai-Nghi Phật,
- Nam-mô Quang-Minh-Tôn
Phật,
- Nam-mô Liên-Hoa-Quân
Phật,
- Nam-mô Liên-Hoa-Hương
Phật,
- Nam-mô Đa-Bảo Phật,
- Nam-mô Sư-Tử-Hống Phật,
- Nam-mô Sư-Tử Âm-Vương
Phật,
- Nam-mô Tinh-Tiến-Quân

-
- Phật,**
– **Nam-mô Kim-Cang Dũng-**
Dức Phật,
– **Nam-mô Độ-Nhất-Thế Thiên**
Tuyệt Chúng Nghi Phật,
– **Nam-mô Bảo-Đại Thị-Tùng**
Phật,
– **Nam-mô Vô-Uu Phật,**
– **Nam-mô Địa-Lực Trì-Dũng**
Phật,
– **Nam-mô Tối-Dũng-Dức**
Phật,
– **Nam-mô Sư-Tử-Tác Bồ-Tát,**
– **Nam-mô Khí-Ấm-Cái Bồ-Tát,**
– **Nam-mô Tịch-Căn Bồ-Tát,**
– **Nam-mô Thường-Bất Ly-Thế**
Bồ-Tát,

- Nam-mô Vô-Biên-Thân Bồ-
Tát,
- Nam-mô Quán-Thế-Âm Bồ-
Tát,
- Nam-mô Phật-Đà,
- Nam-mô Đạt-Ma,
- Nam-mô Tăng-Già.

Lại nữa, đệ tử chúng con chí thành quy y và đánh lễ hết thấy Tam-Bảo khắp cả mười phương, cùng tận hư không giới, nguyện xin Tam-Bảo đem năng lực đại từ bi mà che chở cứu vớt, làm cho chúng sanh tức khắc giải thoát những cực hình đang chịu, vì chúng sanh mà diệt trừ những nghiệp nhân địa-ngục, ngã-quỷ và súc-sanh, làm cho họ vĩnh viễn hết chịu mọi thứ ác báo, để họ thoát cái khổ tam đồ ác đạo mà cùng nhau đến nơi “trí địa”, nơi tuyệt đối yên ổn cực lạc và vận dụng ánh sáng vĩ đại

diệt sạch hắc ám ngu si, lại phân tích cho họ một cách sâu rộng tất cả chánh pháp tuyệt đối, sâu xa và màu nhiệm, để họ thực hiện tuệ giác vô thượng, thành đấng Chánh-biến-giác.

Hôm nay, tất cả đại chúng cùng sám hối trong đạo tràng này, hãy tăng thêm lòng chí thành, chuyên nhất tâm trí mà lắng nghe cho kỹ. Tín-Tướng Bồ-Tát lại bạch Phật, có kẻ câm ngọng, chỉ ẩm ớ mà không nói được, muốn gì cũng không thể có cách nào diễn tả ý muốn ấy cho rõ, vì tội gì mà gây ra như vậy ? Phật dạy, kẻ ấy vì quá khứ đã phỉ báng Tam-Bảo, phỉ báng chánh pháp, bàn tán việc tốt việc xấu của người, xoi móc ưu điểm nhược điểm của họ, vu khống lương thiện, đố kị hiền nhân, vì vậy mà bị cực hình ấy.

Có kẻ bụng lớn cổ nhỏ, ăn uống không trôi, cái gì ăn được thì biến thành

máu mủ, là vì tội gì ? Phật dạy, kẻ ấy vì quá khư đã trộm của đại chúng mà ăn, gặp khi trai hội cũng lấy bớt ăn lén, của mình thì tiếc, của người thì ham, lại ác tâm đánh thuốc độc làm cho người khác bế tắc cơ quan hô hấp, vì vậy mà bị cực hình ấy.

Có kẻ bị ngục tốt thiêu đốt bằng cách dội lên cơ thể nước sắt sôi nóng, đóng đinh sắt, đóng rồi là cả mình bốc lửa và cháy tan hết thấy, như vậy là vì tội gì ? Phật dạy, kẻ ấy vì quá khư đã làm nghề châm cứu, thương tổn cơ thể bệnh nhân, bệnh tật không lành mà vẫn gạt họ lấy của, làm cho họ đã khổ càng khổ thêm, vì vậy mà bị cực hình ấy.

Có kẻ ở mãi trong vạc sôi, do ngu đầu ngục tốt dùng đinh ba bằng sắt xóc bỏ vào mà nấu đến rã ra, rồi thổi cho sống lại mà nấu nữa, như thế là vì tội gì ? Phật dạy, kẻ ấy vì quá khư đã là tay đồ

tể, tàn sát sinh vật, nhúng nước sôi mà nhỏ lông, số lượng đến không có giới hạn, vì vậy mà bị cực hình ấy .

Hôm nay, tất cả đại chúng cùng sám hối trong đạo tràng này, nghe Kinh huấn thị thật đáng khiếp sợ. Không biết chúng ta đời trước đã ở trong loài nào, làm những tội ác đó số lượng đến bao nhiêu, và sau này quả báo khốc liệt đến bậc nào. Ngay thân này cũng đã thấy những cực hình ấy : Cũng ấm ở cằm ngọng đến nói không ra, cũng bụng to cổ nhỏ đến nuốt không xuống. Huống chi đời người có gì cố định : Hôm nay tuy yên lành, ngày mai khó bảo đảm, quả báo nhất đán hiện đến thì không ai tìm cách thoát khỏi. Đại chúng hãy tự ngộ ý nghĩa đó của đời sống con người, để trực tâm, chánh niệm, loại trừ những ý tưởng phức tạp, đồng nhất một nỗi thống thiết, gieo xuống đất tất cả năm bộ phận của cơ thể, khắp vì hết thấy

chúng sanh đã chịu và sẽ chịu mọi sự thống khổ trong tứ sanh lục đạo mà qui y và đánh lễ các đấng Đại từ bi phụ của cả thế gian :

- Nam-mô Di-Lặc Phật,
- Nam-mô Thích-Ca Mâu-Ni
Phật,
- Nam-mô Tự-Tại-Vương Phật,
- Nam-mô Vô-Lượng-Âm Phật,
- Nam-mô Định-Quang-Minh
Phật,
- Nam-mô Bảo-Quang-Minh
Phật,
- Nam-mô Bảo-Cái-Chiếu-
Không Phật,
- Nam-mô Diệu-Bảo Phật,
- Nam-mô Đế-Tràng Phật,
- Nam-mô Phạm-Tràng Phật,

-
- Nam-mô A-Di-Đà Phật,
 - Nam-mô Thù-Thắng Phật,
 - Nam-mô Tập-Âm Phật,
 - Nam-mô Kim-Cang-Bộ Tinh-
Tiến Phật,
 - Nam-mô Tự-Tại-Vương Thần
-Thông Phật,
 - Nam-mô Bảo-Hỏa Phật,
 - Nam-mô Tịnh-Nguyệt-Tràng
Xưng-Quang-Minh Phật,
 - Nam-mô Diệu-Lạc Phật,
 - Nam-mô Vô-Lượng-Tràng-
Phan Phật,
 - Nam-mô Vô-Lượng-Phan
Phật,
 - Nam-mô Đại-Quang-Phổ-
Chiếu Phật,

- Nam-mô Bảo-Tràng Phật,
- Nam-mô Huệ-Thượng Bồ-Tát,
- Nam-mô Thường-Bất-Ly-Thế
Bồ-Tát,
- Nam-mô Vô-Biên-Thân Bồ-
Tát,
- Nam-mô Quán-Thế-Âm Bồ-
Tát,
- Nam-mô Phật-Đà,
- Nam-mô Đạt-Ma,
- Nam-mô Tăng-Già.

Lại nữa, đệ tử chúng con chí thành qui y và đánh lễ hết thủy Tam-Bảo khắp cả mười phương, cùng tận hư không giới, nguyện xin chư Phật, Đại-Địa Bồ-Tát, dùng năng lực đại từ, năng lực đại bi, cứu vớt tất cả chúng sanh đang chịu thống khổ, dùng năng lực thần thông diệt trừ ác nghiệp, làm cho chúng sanh vĩnh viễn thoát khỏi cảnh giới khổ não

mà được sanh ra đời sống thanh tịnh và sanh ở thế giới thanh tịnh, công đức hoàn bị và vô hạn, đời kiếp nào cũng được gặp chư Phật, đồng đẳng Bồ-Tát mà đồng thành Chánh-giác.

Hôm nay, tất cả đại chúng cùng sám hối trong đạo tràng này, hãy tăng thêm năng lực của tâm trí, tập trung thính giác lại hơn nữa, tiếp nghe cho kỹ. Tín-Tướng Bồ-Tát bạch Phật, có kẻ ở trong thành lửa, lửa ngút cả lòng thành, cửa thành tuy mở nhưng đến thì tự đóng, kẻ ấy chạy khắp đông tây vẫn không thoát được, cơ thể bị thiêu đốt tất cả, như thế là vì tội gì ? Phật dạy, kẻ ấy vì quá khư đã đốt cháy rừng núi, khơi phá ao hồ, luộc rán trứng gà trứng vịt đã tượng hình và cả gà vịt nữa, làm cho chúng chết trong sự nung hầm, vì vậy mà bị cực hình ấy.

Có kẻ thường ở núi tuyết, gió lạnh

thối rách da thịt, nhưng cầu chết không được, muốn sống không yên, thống khổ khóc liệt, không thể nhẫn nổi, là do tội gì gây ra ? Phật dạy, kẻ ấy vì quá khứ đã là kẻ cướp đón đường, tước lột y phục, làm cho người đến phải chết lạnh, lại còn tước lột da trâu da dê, làm cho những sinh vật này đau đớn khủng khiếp, vì vậy mà bị cực hình ấy.

Có kẻ ở núi đao cây kiếm, các bộ phận và các khớp xương của cả cơ thể bị cắt bị thương đến nát ra từng mảnh, đau đớn khóc liệt, là do tội gì mà bị như vậy ? Phật dạy, kẻ ấy vì quá khứ đã là tay đồ tể, lấy sự tàn sát làm nghề, mổ xẻ, chưng nấu, xương thịt đầu chân sinh vật bị xả ra, treo lên, cân mà bán, có khi còn treo sống nữa, làm cho chúng thống khổ đến bậc nào, vì vậy mà bị cực hình ấy.

Có kẻ cả năm giác quan đều không

hoàn bị, là vì tội gì gây ra ? Phật dạy, kẻ ấy vì quá khư đã thả điều xuyt chó mà săn bắn cầm thú, làm cho chúng nát đầu, gãy chân, dập cánh, thống khổ tột bậc, vì vậy mà bị cực hình ấy.

Hôm nay, tất cả đại chúng cùng sám hối trong đạo tràng này, như Kinh huấn thị thật đáng khiếp sợ. Hãy cùng nhau chí tâm, đồng một nỗi thống thiết, gieo xuống đất tất cả năm bộ phận của cơ thể, khắp vì hết thấy những kẻ đã chịu, đang chịu, và sẽ chịu thống khổ trong mười phương thế giới mà qui y và đánh lễ các đấng Đại từ bi phụ cả thế gian :

- Nam-mô Di-Lặc Phật,
- Nam-mô Thích-Ca Mâu-Ni
Phật,
- Nam-mô Tịnh-Quang Phật,
- Nam-mô Bảo-Vương Phật,

- Nam-mô Thọ-Căn Hoa-Vương
Phật,**
- Nam-mô Duy-Vệ Trang-
Nghiêm Phật,**
- Nam-mô Khai-Hóa Bồ-Tát
Phật,**
- Nam-mô Kiến-Vô Khủng-Cụ
Phật,**
- Nam-mô Nhất-Thừa-Độ Phật,**
- Nam-mô Đức-Nội Phong-
Nghiêm-Vương Phật,**
- Nam-mô Kim-Cang Kiên-
Cường Tiêu-Phục Hoại-Tán
Phật,**
- Nam-mô Bảo-Hỏa Phật,**
- Nam-mô Bảo-Nguyệt Quang-
Minh Phật,**

-
- Nam-mô Hiền-Tối Phật,
 - Nam-mô Bảo-Liên-Hoa Bộ-
Phật,
 - Nam-mô Hoại-Ma La-Võng
Độc-Bộ Phật,
 - Nam-mô Sư-Tử-Hống-Lực
Phật,
 - Nam-mô Bi-Tịnh-Tiến Phật,
 - Nam-mô Kim-Bảo Quang-
Minh Phật,
 - Nam-mô Vô-Lượng Tôn-
Phong Phật,
 - Nam-mô Vô-Lượng Tôn-Ly-
Cầu-Vương Phật,
 - Nam-mô Đức-Âm Phật,
 - Nam-mô Dược-Vương Bồ-Tát,
 - Nam-mô Dược-Thượng Bồ-

Tát,
- Nam-mô Vô-Biên-Thân Bồ-
Tát,
- Nam-mô Quán-Thế-Âm Bồ-
Tát.

Lại nữa, đệ tử chúng con chí thành qui y và đánh lễ hết thấy Tam-Bảo khắp cả mười phương, cùng tận hư không giới, nguyện xin Tam-Bảo dùng năng lực đại từ và năng lực đại bi mà cứu vớt mười phương chúng sanh, làm cho những người hiện chịu khổ thì tức khắc thoát khỏi, những người sẽ chịu khổ thì hoàn toàn tránh được, vĩnh viễn không còn đọa lạc ác đạo, mà từ nay sắp đi cho đến ngày giác ngộ, họ trừ được ba thứ chướng ngại, diệt được năm thứ sợ hãi, đầy đủ hoàn toàn công đức và trí tuệ, lại nhiếp hóa mọi loài chúng sanh khác, cùng nhau hướng tới vô thượng Bồ-Đề,

hoàn thành địa vị Chánh-biến-giác.

Hôm nay, tất cả đại chúng cùng sám hối trong đạo tràng này, hãy tăng lên một cách tội bậc sự nhất tâm chú ý để lắng nghe cho kỹ. Tín-Tướng Bồ-Tát bạch Phật, có kẻ lưng gù, sườn vẹo, chân tay què quặt, đi đứng không vững, là do tội gì gây ra ? Phật dạy, kẻ ấy vì quá khứ đã đào đường đặt hố, cắm chông gài giáo, trí sủng đặt cung, hãm hại người vật, vì vậy mà bị cực hình ấy.

Có kẻ bị ngục tốt xiềng trói gông cùm, khổ ách như thế mà không thể thoát được, là vì tội gì ? Phật dạy, kẻ ấy vì quá khứ đối với sinh vật thì bủa lưới mà bắt, dùng lòng mà nhốt, đối với con người thì lợi dụng quyền hành mà cưỡng đoạt tài sản, tù đầy oan ức, làm cho họ hết chỗ tố cáo trần trình, vì vậy mà bị cực hình ấy.

Có kẻ điên cuồng ngốc sớ, hết biết

tốt xấu, là vì tội gì gây ra ? Phật dạy, kẻ ấy quá khư đã say sưa vì chè chén, phạm đủ ba mươi sáu cái lỗi say rượu, sau đó là cái thân si ngốc như người say, hết phân biệt được tôn ti thượng hạ, vì vậy mà bị cực hình ấy.

Có kẻ hình nhỏ mà âm lớn, vác đi thì mệt, phải phục xuống mà kéo, đi đứng nằm ngồi rất chi khổ sở, như vậy là vì tội gì gây ra ? Phật dạy, kẻ ấy vì quá khư đã buôn bán mà sống, khen của mình chê của người, lừa cân tráo thước, cân lượng bất nhất, vì vậy mà bị cực hình ấy.

Hôm nay, tất cả đại chúng cùng sám hối trong đạo tràng này, như Phật huấn thị thật đáng khiếp sợ, cùng nhau chí tâm, đồng một nỗi thống thiết, gieo xuống đất tất cả năm bộ phận của cơ thể, khắp vì tất cả những kẻ đang chịu khổ và sẽ chịu khổ trong tứ sanh lục

đạo, lại vì cha mẹ, thí chủ, sư trưởng, bạn hiền, bạn ác, rộng ra cho đến mười phương hết thấy bốn loài, đều vì họ mà quy y và đánh lễ các đấng Đại từ bi phụ của cả thế gian :

- Nam-mô Di-Lặc Phật,
- Nam-mô Thích-Ca Mâu-Ni
Phật,
- Nam-mô Vô-Số Tinh-Tiến
Hưng-Phong Phật,
- Nam-mô Vô-Ngôn-Thắng
Phật,
- Nam-mô Vô-Ngu-Phong Phật,
- Nam-mô Nguyệt-Anh-Phong
Phật,
- Nam-mô Vô-Dị Quang-Phong
Phật,
- Nam-mô Nghịch-Không

Quang-Minh Phật,

- Nam-mô Tối-Thanh-Tịnh Vô-
Lượng-Phan Phật,**
- Nam-mô Hảo-Đế Trú-Duy-
Vương Phật,**
- Nam-mô Thành-Tự Nhất-
Thế Chư-Sát-Phong Phật,**
- Nam-mô Tịnh-Huệ Đức-
Phong Phật,**
- Nam-mô Tịnh-Luân-Phan
Phật,**
- Nam-mô Lưu-Ly-Quang Tối-
Phong Phật,**
- Nam-mô Bảo-Đức-Bộ Phật,**
- Nam-mô Tối-Thanh-Tịnh
Đức-Bảo-Trú Phật,**
- Nam-mô Độ-Bảo Quang-Minh**

- Tháp Phật,**
- Nam-mô Vô-Lượng Tâm-Quí
Kim-Tối-Phong Phật,**
 - Nam-mô Văn-Thù Sư-Lợi Bồ-
Tát,**
 - Nam-mô Phổ-Hiền Bồ-Tát,**
 - Nam-mô Vô-Biên-Thân Bồ-
Tát,**
 - Nam-mô Quán-Thế-Âm Bồ-
Tát.**

Lại nữa, đệ tử chúng con chí thành qui y và đánh lễ hết thấy Tam-Bảo khắp cả mười phương, cùng tận hư không giới, đệ tử chúng con ngày nay ngược nhờ năng lực của Phật-Đà, năng lực của Phật-Pháp và năng lực của Bồ-Tát, vì những người chịu khổ mà đánh lễ, khẩn cầu sám hối, làm cho những người đã và đang chịu khổ thì nhờ năng lực đại từ

đại bi của chư Phật Bồ-Tát mà được thoát khỏi tức khắc, những người chưa chịu khổ thì từ nay sắp đi cho đến ngày giác ngộ, vĩnh viễn không đọa ác đạo, thoát cái khổ tám nạn mà được sanh ra đời sống tám phước, được các thiện căn, được thành tựu đức tánh bình đẳng, thành tựu tuệ giác viên mãn, thành tựu thanh tịnh tự tại, đồng với Phật-Đà bước lên địa vị Chánh-giác.

Hôm nay, tất cả đại chúng cùng sám hối trong đạo tràng này, phải tăng thêm sự dụng tâm, tập trung thính giác đến tột độ mà nghe kỹ. Tín- Tướng Bồ-Tát lại bạch Phật, có kẻ hình thù cực xấu : Thân đen, tai xanh, má gồ, mặt phồng, mũi tẹt, mắt vàng, răng thưa, miệng thối, bụng lớn, lưng nhỏ, vế ngắn, chân ủng, chân tay co quắp, lưng gù, xương nổi, phi áo, mạnh ăn, ghẻ, thũng, phung, lác, bao nhiêu gớm ghiếc đều tập hợp nơi thân kẻ ấy ; muốn thân với

người mà người không để ý, người khác làm bậy mà mình bị họa lây ; không bao giờ thấy Phật-Đà, không bao giờ nghe Phật-Pháp, không biết Bồ-Tát, không hiểu Thánh-Hiền, từ chỗ đau khổ này đến chỗ đau khổ khác không được dừng nghỉ, như thế là do tội gì gây ra ? Phật dạy, kẻ ấy vì quá khứ làm con thì bất hiếu cha mẹ, làm tôi thì bất trung quân vương, làm người trên thì không thương kẻ dưới, làm kẻ dưới thì không cung kính người trên, đối với chúng bạn thì bất tín, đối với xóm làng thì bất nghĩa, hành chánh thì không kể chức vụ, tư pháp thì không kể luật lệ, tâm ý điên đảo, mất hết chừng mực, sát hại quân thần, khinh khi trưởng thượng, đánh nước, cướp dân, công thành, phá lũy, trộm cướp, cưỡng đoạt, ác nghiệp quá quất, nhưng vẫn chưa hết, khen mình, chê người, hiếp kẻ cô thế, lấn người già cả, vu khống hiền lương, phỉ báng thiện

sư, khinh khi người trên, lừa đảo kẻ dưới, hết thấy tội nghiệp phạm đủ tất cả : Vì là quả báo của nhiều tội nên bị như trên.

Lúc ấy, tất cả những kẻ đang chịu cực hình của tội báo nghe Phật huấn thị như vậy, gào khóc vang động, nước mắt như mưa, cùng nhau bạch Phật, nguyện xin Thế-Tôn ở đời cho lâu để tuyên dương chánh pháp, giáo hóa chúng con, làm cho chúng con thoát khỏi khổ não. Phật dạy, nếu ta ở mãi trong cõi đời này thì những kẻ bạc phước không chịu gieo trồng thiện căn. Vì lẽ họ nghĩ ta còn mãi, cố ý quên đi định luật vô thường. Họ làm đủ thứ tội ác để rồi có hối hận cũng không kịp. Như những đứa bé con có mẹ ở mãi bên cạnh thì nó hết thấy mẹ nó khó gặp, mẹ nó có đi nó mới biết trông biết nhớ, và biết vui mừng khi mẹ trở về. Ta cũng vậy. Chính vì ta biết chúng sanh không thiết tha cầu sự bất diệt nên

nhập Niết-Bàn. Bấy giờ đức Thế-Tôn nói cho những người đang chịu cực hình của tội báo những lời chĩnh cú sau đây:

**Nước chảy không đầy mãi,
Lửa dữ không cháy hoài,
Mặt trời mọc rồi lặn,
Trăng tròn rồi lại khuyết,
Quyền quý với giàu sang,
Vô thường còn hơn thế,
Vì thế phải tinh tiến,
Đánh lễ đấng vô thượng.**

Phật nói những lời ấy xong, những người chịu tội báo đều nén bi cảm mà bạch Phật, chúng con nên làm việc lành gì để được khỏi khổ ? Phật dạy, các Thiện-nam-tử, các người phải nỗ lực hiếu dưỡng cha mẹ, kính thờ Sư-trưởng, qui y Tam-Bảo, cần mẫn thực hiện bố-thí, trì-giới, nhẫn-nhục, tinh-tiến, thiền-định và trí-tuệ, vận dụng từ-bi hỷ-xả mà tạo tâm lý bình bằng đối với người thân kẻ thù, ý thức không còn hai ấn tượng

thân thù đối chọi với nhau, không lường đảo kẻ cô thế, không bỏ rơi kẻ già cả, không khinh miệt kẻ khốn cùng, giúp người như mình, không có một ý nghĩ xấu. Các người nếu làm được như vậy là đã báo ân Phật, vĩnh viễn thoát khỏi tam đồ ác đạo, không còn thống khổ nữa.

Phật thuyết kinh này rồi, các vị Đại Bồ-Tát tức khắc thực hiện tuệ giác vô thượng, các vị Thanh-Văn Duyên-Giác hoàn thành lục thông, tam minh và bát giải thoát, kỳ dư, đại chúng ai cũng được “pháp nhãn tịnh”. Kinh này, về sau nếu ai nghe được thì cũng sẽ không còn là tội nhân của tam đồ bát nạn nữa, vì lẽ năng lực của Kinh này có thể làm cho địa ngục ngưng lại, thống khổ yên hết.

Tín-Tướng Bồ-Tát bạch Phật, nên mệnh danh Kinh này là gì, Bồ-Tát đại sĩ phụng trì như thế nào ? Phật dạy Tín-

Tướng Bồ-Tát, Thiện-nam-tử, Kinh này nên mệnh danh là “Tội-nghiệp báo-ứng giáo-hóa địa-ngục”. Với ý nghĩa của danh hiệu đó, các người nên phụng trì và truyền bá một cách rộng rãi, tạo nên công đức vô lượng. Đại chúng nghe Phật thuyết Kinh này rồi, nhất tâm hoan hỷ, trân trọng phụng hành.

Hôm nay, tất cả đại chúng cùng sám hối trong đạo tràng này, như Phật huấn thị thật đáng cả sợ, hãy cùng nhau vận dụng lòng sợ hãi và lòng từ bi, nhờ sức của Phật mà làm Bồ-Tát-hạnh, nghĩ đến thống khổ địa ngục mà phát Bồ-Đề-tâm. Hãy vì tất cả những kẻ đang chịu khổ trong địa-ngục, trong ngã-qui và trong súc-sanh, rộng ra cho đến cả trong lục đạo, nhất tâm nhất ý mà lễ bái sám hối cho họ, làm cho họ giải thoát tất cả. Chính chúng ta, nếu chúng ta không nỗ lực làm những cách chuyển hóa ra phước, thì trong mỗi một địa ngục

chúng ta đều có phần cả. Đại chúng hãy chí tâm, nghĩ đến cha mẹ, sư trưởng và thân thích của mình sau này sẽ có thể chịu khổ báo, cùng lúc, cũng nghĩ chính bản thân mình sau này hay ngay bây giờ có thể cũng chịu khổ báo, mà đồng một nỗi thống thiết, gieo xuống đất tất cả năm bộ phận của cơ thể, chí thành khẩn thiết, vận dụng tâm trí một cách tốt độ mà nguyện một niệm có sức cảm ứng mười phương chư Phật, một lay có sức diệt sạch vô lượng tội báo, trong lục đạo, ai đang chịu khổ thì nguyện nhờ sức Phật-Đà, sức Phật-Pháp và sức Thánh-Hiền mà làm cho tức khắc thoát khỏi, trong lục đạo, ai chưa chịu khổ thì nguyện nhờ sức Phật-Đà, sức Phật-Pháp và sức Thánh-Hiền mà làm cho họ vĩnh viễn tránh được, từ nay sắp đi, vĩnh viễn không còn đọa lạc ác đạo, triệt hạ ba thứ chướng ngại để tùy niệm mà vắng sanh, tuyệt hết năm thứ sợ hãi để

tự tại mà giải thoát, huệ nghiệp thì nỗ lực một cách liên tục, diệu hạnh thì thực hiện một cách đầy đủ, vượt qua Pháp vân địa, nhập Kim-cang tâm mà thành Chánh-biến-giác.

Hôm nay, tất cả đại chúng cùng sám hối trong đạo tràng này, hãy vận dụng tâm trí hơn nữa, hãy tập trung thính giác mà nghe cho kỹ, vừa nghĩ vừa nhớ một cách chuyên chú. Tạng-Tạng Kinh nói, có một con quỷ bạch với Mục-Liên tôn giả, thân con hai vai có mắt, ngực có mũi và miệng, còn đầu thì không có, như vậy là do tội gì gây ra ? Tôn-giả trả lời, vì người đời trước làm đồ đệ những tên đao phủ thủ, khi chúng giết người thì người khoái thích, dùng giây buộc kéo giúp chúng, vì vậy mà bị tội báo này. Nhưng đó chỉ là giai đoạn mở đầu của tội báo, còn giai đoạn chính thức của tội báo thì ở địa ngục.

Có một con quỷ bạch với Mục-Liên tôn giả, thân hình con như một khối thịt, không có tay chân, không có tai mắt và các bộ phận khác, luôn luôn bị trùng rủa và chim mổ mà ăn, đau đớn hết cách chịu đựng, như vậy là vì tội gì gây ra ? Tôn-giả trả lời, vì người đời trước đánh thuốc phá thai của người, làm cho thai nhi không toàn mạng, vì vậy mà bị tội báo này. Nhưng đó chỉ là giai đoạn mở đầu của tội báo, còn giai đoạn chính thức của tội báo thì ở địa ngục.

Có một con quỷ bạch với Mục-Liên tôn giả, bụng con thì quá lớn, cổ con thì chỉ như kim, suốt năm suốt tháng ăn uống không được, như vậy là vì tội gì gây ra ? Tôn-giả trả lời, vì người đời trước làm chủ thôn xóm, tự thị quyền quý, chèn chèn và hoành hành, khinh khi cướp đoạt, làm cho dân tình vừa khổ vừa đói, vì vậy mà bị tội báo này. Nhưng đó chỉ là giai đoạn mở đầu của tội báo, còn

giai đoạn chính thức của tội báo thì ở địa ngục.

Có một con quỷ bạch với Mục-Liên tôn giả, từ khi sanh ra đến giờ, con bị hai vòng sắt nóng bám dưới hai nách, làm cho cả mình cháy nung, như vậy là vì tội gì gây ra ? Tôn-giả trả lời, vì người đời trước trộm lấy bánh của đại chúng giấu dưới hai nách, vì vậy mà bị tội báo này. Nhưng đó chỉ là giai đoạn mở đầu của tội báo, còn giai đoạn chính thức của tội báo thì ở địa ngục.

Có một con quỷ bạch với Mục-Liên tôn giả, con thường dùng đồ bọc đầu lại, vì sợ người giết mà lòng rất kinh khiếp, như vậy là vì tội gì gây ra ? Tôn-giả trả lời, vì người đời trước tà dâm, ngoại tình, thường sợ người khác nhìn thấy, hoặc sợ người chồng bắt được thì xích lại và đánh chết, lòng thường khiếp hãi, vì vậy mà bị tội báo này. Nhưng đó chỉ là giai

đoạn mở đầu của tội báo, còn giai đoạn chính thức của tội báo thì ở địa ngục.

Hôm nay, tất cả đại chúng cùng sám hối trong đạo tràng này, như Kinh huấn thị, ai không cả sợ. Vì lẽ vô thi đến giờ, chúng ta có thể đã làm vô lượng tội ác đó, và những tội ác đó đều có ra vì tâm từ bi không có, vì ý mạnh khinh yếu, vì muốn hãm hại và cưỡng đoạt, vì quên lẽ phải và khinh hiên thiện, mà gây ra đủ thứ tội lỗi. Những tội lỗi như vậy tất nhiên phải chịu khổ báo trong các ác đạo. Ngày nay, đại chúng hãy chí tâm, đồng một nỗi thống thiết, gieo xuống đất tất cả năm bộ phận của cơ thể, khắp vì hết thấy những người đang chịu khổ hoặc sẽ chịu khổ trong lục đạo mà khẩn cầu sám hối, cũng khẩn cầu sám hối cho cha mẹ, sư trưởng và bà con, cho chính bản thân của mình, tội đã làm thì nguyện xin tiêu diệt, tội chưa có thì không dám tạo ra. Khẩn cầu sám hối

như vậy, đại chúng hãy cùng nhau qui y và đảnh lễ các đấng Đại từ bi phụ của cả thế gian :

- Nam-mô Di-Lặc Phật,
- Nam-mô Thích-Ca Mâu-Ni
Phật,
- Nam-mô Liên-Hoa Tôn-
Phong Phật,
- Nam-mô Tịnh-Bảo Hưng-
Phong Phật,
- Nam-mô Điện-Đăng Phan-
Vương Phật,
- Nam-mô Pháp-Không-Đăng
Phật,
- Nam-mô Nhất-Thế-Chúng
Đức-Thành Phật,
- Nam-mô Hiền-Phan Tràng-
Vương Phật,

- Nam-mô Nhất-Thế Bảo-Trí
Sắc-Trì Phật,
- Nam-mô Đoạn-Nghi Bạt-Dục
Trừ-Minh Phật,
- Nam-mô Ý-Vô-Khủng-Cụ Oai
-Mao Bất-Thụ Phật,
- Nam-mô Sư-Tử Phật,
- Nam-mô Danh-Xưng Viên-
Văn Phật,
- Nam-mô Pháp-Danh-Hiệu
Phật,
- Nam-mô Phụng-Pháp Phật,
- Nam-mô Pháp-Tràng Phật,
- Nam-mô Tu-Di Đăng-Quang
Minh Phật,
- Nam-mô Bảo-Tạng Trang-
Nghiem Phật,

-
- Nam-mô Chiên-Đàn Ma-Ni-
Quang Phật,
 - Nam-mô Kim-Hải Tự-Tại-
Vương Phật,
 - Nam-mô Đại-Bi Quang-Minh
-Vương Phật,
 - Nam-mô Ưu-Bát-La Liên-Hoa
-Thắng Phật,
 - Nam-mô Liên-Hoa-Tu Trang-
Nghiêm-Vương Phật,
 - Nam-mô Kim-Cang Lao-
Cường Tự-Tại-Vương Phật,
 - Nam-mô Thù-Thắng Nguyệt-
Vương Phật,
 - Nam-mô Nhật-Nguyệt Quang
-Vương Phật,
 - Nam-mô Đại-Thế-Chí Bồ-Tát,
-

- Nam-mô Thường-Tinh-Tiến
Bồ-Tát,
- Nam-mô Bất-Hư-Tức Bồ-
Tát,
- Nam-mô Hư-Không-Tạng Bồ-
Tát,
- Nam-mô Vô-Biên-Thân Bồ-
Tát,
- Nam-mô Quán-Thế-Âm Bồ-
Tát.

Lại nữa, đệ tử chúng con chí thành qui y và đánh lễ hết thấy Tam-Bảo khắp cả mười phương, cùng tận hư không giới, nguyện xin các đấng Đại từ bi phụ đem năng lực từ bi mà cứu vớt hết thấy những người đang chịu khổ và sẽ chịu khổ trong lục đạo, làm cho họ tức khắc thoát khỏi, đem năng lực thần thông mà đoạn trừ quả báo và nghiệp nhân của

các ác đạo trong đó có địa ngục, làm cho mọi người từ nay đến ngày giác ngộ, vĩnh viễn không đọa lạc ác đạo, bỏ thân tội báo mà được thân kim cang, tứ đẳng lục độ biểu hiện thường trực, tứ biện lục thông tự tại như ý, dũng mãnh tinh tiến một cách không gián đoạn, tiến tu viên mãn hạnh nguyện thập địa, trở lại độ thoát tất cả chúng sanh khác.

CUON 4

Mở đầu vận dụng phương pháp sám hối của “đạo tràng từ bi”, chúng con nhất tâm đem tánh mạng mà qui y và đánh lễ chư Phật trong quá-khứ, hiện-tại và vị-lai :

- Nam-mô Quá-Khứ Tì-Bà-Thi
Phật,
- Nam-mô Thi-Khí Phật,
- Nam-mô Tì-Xá-Phù Phật,
- Nam-mô Câu-Lưu-Tôn Phật,
- Nam-mô Câu-Na-Hàm Mâu-
Ni Phật,
- Nam-mô Ca-Diếp Phật,
- Nam-mô Bốn-Sư Thích-Ca
Mâu-Ni Phật,
- Nam-mô Đương-Lai Di-Lặc
Tôn Phật.

PHẦN THỨ BẢY :

DIỄN ĐẠT QUẢ BÁO

(Tiếp theo)

Hôm nay, tất cả đại chúng cùng sám hối trong đạo tràng này, hãy tăng lòng chí thành lên đến tột độ, tập trung tâm trí lại cho duy nhất mà nghe một cách cẩn thận. Khi Phật ở thành Vương-Xá, trong vườn trúc Ca-lan-đà, bấy giờ Mục-Liên tôn giả xuất định, tản bộ bên bờ sông Hằng, thấy các ngạ quỷ chịu tội báo không giống nhau. Các ngạ quỷ ấy sanh tâm cung kính, đến hỏi Mục-Liên tôn giả về kiếp trước của mình. Một con quỷ hỏi Mục-Liên tôn giả, từ lúc sanh ra đến giờ, con luôn luôn đói khát, muốn đến nhà xí lấy phần mà ăn, thì bị trên nhà xí có một con quỷ lớn mạnh hơn, lấy gậy đánh con, nên con chưa bao giờ lại gần được những chỗ ấy, như vậy là vì tội gì gây ra ? Tôn-giả trả lời, vì khi làm người, người là chủ Chùa, có những

khách tăng đến khát thực, người tiếc lẫn không cho ăn, chờ khách tăng đi rồi, người mới đem ăn với người trong chùa. Vì người keo lẩn của chung mười phương tăng chúng một cách vô lý như vậy nên bị tội báo này. Nhưng đây chỉ là giai đoạn mở đầu của tội báo, giai đoạn chính thức của tội báo thì ở địa ngục.

Một con quỉ hỏi Mục-Liên tôn giả, từ lúc sanh ra đến giờ, trên vai con có bình đồng lớn, trong chứa đầy nước đồng sôi, con phải lấy gáo múc nước ấy và phải tự dội xuống đầu mình, thống khổ thật khốc liệt, như vậy là vì tội gì gây ra ? Tôn-giả trả lời, vì khi làm người, người là Tri-sự trong chùa coi việc tăng chúng, có một bình sữa đặc người đem giấu đi, không chịu y theo giờ ăn cúng dường tăng chúng, chờ khách tăng đi rồi mới đem ra ăn với người trong chùa. Nhưng bình sữa đặc ấy, theo lời người hiến cúng, là của chung mười phương

tăng chúng, mười phương tăng chúng đều có quyền hưởng. Vì người keo lẩn một cách vô lý như vậy nên bị tội báo này. Nhưng đây chỉ là giai đoạn mở đầu của tội báo, giai đoạn chính thức của tội báo thì ở địa ngục.

Một con quỷ hỏi Mục-Liên tôn giả, từ lúc sanh ra đến giờ, luôn luôn con phải nuốt viên sắt nóng, như vậy là vì tội gì gây ra ? Tôn-giả trả lời, vì khi làm người, người là Sa-di, lấy nước pha đường, đường viên cứng và lớn, người thấy thì động lòng ăn trộm, đập ra lấy một ít, rồi tăng chúng chưa uống, người đã lén uống trước một miếng, vì vậy nên bị tội báo này. Nhưng đây chỉ là giai đoạn mở đầu của tội báo, giai đoạn chính thức của tội báo thì ở địa ngục.

Hôm nay, tất cả đại chúng cùng sám hối trong đạo tràng này, như ngài Mục-Liên đã thấy, cảnh tượng thật

khủng khiếp. Chúng ta có thể cũng đã có những tội lỗi ấy, chỉ vì vô minh làm mờ ám mà không tự nhớ. Phỏng định đã có tội lỗi và vị lai sẽ phải chịu khổ báo như vậy, ngày nay, đại chúng hãy chí tâm, đồng một nỗi thống thiết, gieo xuống đất tất cả năm bộ phận của cơ thể, tầm quý sám hối, nguyện xin tiêu diệt. Đại chúng hãy khắp vì tất cả ngã quý khắp cả mười phương và cùng tận hư không giới mà khẩn cầu sám hối. Lại phụng vì cha mẹ, sư trưởng và thân quyến mà khẩn cầu sám hối, phụng vì các vị tôn chứng, các vị Thượng-tọa, Trung-tọa và Hạ-tọa, bạn hiền bạn ác mà khẩn cầu sám hối, rộng ra nữa, phụng vì mười phương vô cùng vô tận hết thấy chúng sanh trong lục đạo tứ sanh mà khẩn cầu sám hối, tội đã làm thì nhân sám hối mà tiêu diệt, tội chưa có thì nhờ sám hối mà không dám. Khẩn cầu sám hối như vậy, đại chúng hãy qui

y và đánh lễ các đấng Đại từ bi phụ của
cả thế gian :

- Nam-mô Di-Lặc Phật,
- Nam-mô Thích-Ca Mâu-Ni
Phật,
- Nam-mô Câu-Lưu-Tôn Phật,
- Nam-mô Câu-Na-Hàm Mâu-
Ni Phật,
- Nam-mô Ca-Điếp Phật,
- Nam-mô Sư-Tử Phật,
- Nam-mô Minh-Diệm Phật,
- Nam-mô Mâu-Ni Phật,
- Nam-mô Diệu-Hoa Phật,
- Nam-mô Hoa-Thị Phật,
- Nam-mô Thiện-Tú Phật,
- Nam-mô Đạo-Sư Phật,
- Nam-mô Đại-Tí Phật,
- Nam-mô Đại-Lực Phật,

-
- Nam-mô Tú-Vương Phật,
 - Nam-mô Tu-Dược Phật,
 - Nam-mô Danh-Tướng Phật,
 - Nam-mô Đại-Minh Phật,
 - Nam-mô Diệm-Kiên Phật,
 - Nam-mô Chiếu-Diệu Phật,
 - Nam-mô Nhật-Tạng Phật,
 - Nam-mô Nguyệt-Thị Phật,
 - Nam-mô Chúng-Diệm Phật,
 - Nam-mô Thiện-Minh Phật,
 - Nam-mô Vô-Uu Phật,
 - Nam-mô Sư-Tử Du-Hý Bồ-
Tát,
 - Nam-mô Sư-Tử Phấn-Tấn Bồ
-Tát,
 - Nam-mô Vô-Biên-Thân Bồ-
Tát,
 - Nam-mô Quán-Thế-Âm Bồ-

Tát,

- Nam-mô Phật-Đà,**
- Nam-mô Đạt-Ma,**
- Nam-mô Tăng-Già.**

Lại nữa, đệ tử chúng con chí thành qui y và đánh lễ hết thấy Tam-Bảo khắp cả mười phương, cùng tận hư không giới, nguyện xin các đấng Đại từ bi phụ vận dụng lòng từ bi quảng đại mà cứu vớt tất cả chúng sanh hiện chịu thống khổ ngã quỷ trong mười phương quốc độ, cứu vớt vô lượng thống khổ của tất cả chúng sanh thuộc địa-ngục, súc-sanh và loài người trong mười phương quốc độ, làm cho họ tức khắc thoát khỏi tội báo, ba thứ chương ngại diệt sạch, năm thứ sợ hãi không còn, gột rửa tâm tánh bằng tâm giải thoát, giáo hóa vạn loại bằng bốn hoàng thệ, trực tiếp được thấy từ dung của Phật, trực tiếp được hỏi chánh pháp của Phật, ngay nơi bản vị mà

phiền não lọc hết, tùy niệm cảm ứng mà hiện khắp quốc độ, hạnh nguyện viên mãn một cách mau chóng, chánh giác hoàn thành một cách vượt bậc.

Hôm nay, tất cả đại chúng cùng sám hối trong đạo tràng này, hãy tăng thêm hơn nữa lòng chí thành mà nhất tâm nghe kỹ. Khi Phật ở thành Vương-Xá, phía đông nam thành ấy có cái ao nước, đại tiện tiểu tiện và bao nhiêu đồ bẩn đều đổ xuống, hôi thối không thể đến gần. Có một con trùng lớn sanh trong ao đó, mình dài đến vài trượng, không có chân cang, ngoi ngóp quần quai, người coi đông đến vài ngàn. A-Nan tôn giả đến thấy, về bạch rõ với Phật. Phật với đại chúng cùng đến bên ao. Đại chúng nghĩ, hôm nay Phật nên vì mọi người nói rõ nguồn ngọn của con trùng này. Phật biết và bảo đại chúng, sau khi đức Phật Duy-Vệ Niết-Bàn, trong một cảnh chùa tháp, một hôm có

năm trăm vị Tỳ-kheo kinh qua, vị tự chủ hoan hỷ, mời ở lại và cúng dường một cách hết lòng, không tiếc lẫn chi cả. Về sau, có năm trăm thương khách buôn vàng ngọc bằng đường hàng hải, lúc trở về, ngang qua chùa ấy, thấy năm trăm vị Tỳ-kheo tinh tiến hành đạo thì ai cũng phát tâm, hoan hỷ bàn với nhau, ruộng phước khó gặp lắm, chúng ta hãy thiết một lễ hiến cúng nhỏ mọn. Mỗi thương khách bỏ ra một viên ngọc, tất cả đủ số năm trăm viên ma-ni quý giá, gửi nơi vị tự chủ. Vị tự chủ ấy sau này đổ ra xấu bụng, mưu toan chiếm đoạt một mình, nên không đem số ngọc ấy thiết cúng. Tăng chúng bảo nên đem thiết cúng số ngọc của thương khách thì vị tự chủ bảo ngọc đó họ hiến cho ta, nếu muốn lấy thì để đem phần mà cho các ông, các ông không đi khỏi đây ngay tức khắc thì ta sẽ chặt chân tay mà ném cả vào hầm phân. Tăng chúng nghĩ đến

cái ngu của vị tự chủ nên yên lặng đi cả. Vì tội ác đó mà ngày nay vị tự chủ phải làm thân con trùng này. Về sau, khi vào địa ngục, thống khổ lại còn khốc liệt hơn nữa.

Phật ở thành Vương-Xá, có một kẻ lưới dài và lớn, bị đóng đinh sắt và lửa cháy bùng lên, cả ngày lẫn đêm thống khổ thật thảm. Mục-Liên tôn giả hỏi Phật, vì tội gì mà kẻ ấy chịu khổ đến như vậy ? Phật dạy, kẻ ấy xưa kia cũng đã làm một vị tự chủ, nhưng nhiệc mắng và trục xuất các vị Tỳ-kheo, bắt kẻ khách tăng hay ở lâu rồi, không cho ăn uống, không cho đồng nhận đồ hiến cúng, vì tội ác đó mà bị khổ báo như vậy.

Lại có kẻ thân hình cao lớn, trên đầu có chiếc vạc, lửa bốc dữ dội, trong vạc đầy cả nước đồng sôi, chảy tràn bốn mặt miệng vạc, tưới xuống cùng mình, chạy khắp trong không gian, không thể

đứng lại mà nghỉ. Mục-Liên tôn giả hỏi Phật, kẻ ấy vì tội gì mà chịu thống khổ như vậy ? Phật dạy, kẻ ấy đời trước làm tri-sự trong chùa, thí chủ cúng dầu, không đem phân cúng cho các vị khách tăng, chờ họ đi mới chia nhau với người trong chùa, vì tội ác đó mà bị khổ báo như vậy.

Lại có kẻ thân thể bị một viên sắt nóng đỏ rực, vào từ trên đầu và ra ở dưới chân, chạy khắp trong không gian, thống khổ dữ dội. Mục-Liên tôn giả hỏi Phật, vì tội gì mà bị cực hình ấy ? Phật dạy, xưa kia người ấy làm Sa-Di, trộm bảy quả trong vườn của tăng chúng, đã dọa địa ngục, chịu vô lượng khổ rồi, vì tội dư chưa hết nên bị cực hình ấy.

Lại có một con cá lớn, một thân mà có đến trăm đầu, đầu nào cũng khác nhau, bị sa lưới của ngư phủ, Phật thấy, nhập định từ tâm, gọi tên nó, tức thì nó

trả lời được. Phật hỏi, mẹ con ở đâu ? Nó đáp, làm sâu trong nhà xí. Phật nói với các vị Tỳ-kheo, con cá này, thời kỳ Đức Phật Ca-Diếp, đã làm một vị Tỳ-kheo thông suốt ba tạng, vì ác khẩu mà bị quả báo nhiều đau. Mẹ nó, lúc ấy, hưởng đồ người ta cúng dường nên bây giờ làm sâu trong nhà xí. Quả báo con cá này do ác khẩu thô lỗ, phản gián đôi bên, rối loạn hai phía. Sau khi chết, nó đọa địa ngục thì ngục tốt đã nung vạc sắt nóng đỏ mà ram lưỡi, đốt nóng câu liêm sắt mà cắt, rồi dùng trâu cày nát lưỡi ấy, lại dùng mũi sắt nóng đâm vào cổ, mấy ngàn vạn kiếp mới hết tội, được ra lại còn sanh vào loài thú vật như thế này đây. Nếu ai chỉ trích cha mẹ, sư trưởng hay quốc chúa, thì tội báo còn hơn nữa.

Hôm nay, tất cả đại chúng cùng sám hối trong đạo tràng này, nghe Phật huấn thị thật nên khiếp sợ. Nghiệp nhân thiện ác đã thấy thật rõ, quả báo

tội phúc không còn ngờ vực. Vậy chỉ còn mỗi một việc là nỗ lực mà sám hối. Mở kinh ra là đã thấy rõ mọi việc. Nếu không nỗ lực mà lại giải đãi thoái lui một chút, thì việc chúng ta làm ngày nay làm sao hoàn thành ? Đói mà chỉ mơ tưởng đủ thứ mỹ vị thì vẫn không ích gì. Vì vậy, muốn cầu chánh pháp tuyệt đối và tuyệt diệu, muốn độ thoát tất cả, thì không thể chỉ dừng lại nơi sự ước nguyện trong lòng. Mà đã có sự ước nguyện trong lòng rồi thì phải tự nỗ lực, cần mẫn mà thực hiện. Đại chúng hãy chí tâm, đồng một nỗi thống thiết, gieo xuống đất tất cả năm bộ phận của cơ thể, vì hết thấy mọi người trong địa-ngục, trong ngạ-quỷ, trong súc-sanh và trong loài người mà khẩn cầu sám hối. Lại vì cha mẹ, sư trưởng, bạn hiền, bạn ác, vì chính bản thân mình cùng mọi người liên hệ mà khẩn cầu sám hối, tội lỗi đã làm thì nguyện xin tiêu diệt, tội

**lỗi chưa có thì nguyện xin không dám.
Khẩn cầu sám hối như vậy, đại chúng
hãy cùng nhau qui y và đánh lễ các đấng
Đại từ bi phụ của cả thế gian:**

- Nam-mô Di-Lặc Phật,**
- Nam-mô Thích-Ca Mâu-Ni
Phật,**
- Nam-mô Đề-Sa Phật,**
- Nam-mô Minh-Diệu Phật,**
- Nam-mô Trì-Man Phật,**
- Nam-mô Công-Đức-Minh
Phật,**
- Nam-mô Thị-Nghĩa Phật,**
- Nam-mô Đẳng-Diệu Phật,**
- Nam-mô Hưng-Thạnh Phật,**
- Nam-mô Dược-Sư Phật,**
- Nam-mô Thiện-Nhu Phật,**
- Nam-mô Bạch-Hào Phật,**
- Nam-mô Kiên-Cố Phật,**

- Nam-mô Phước-Oai-Đức
Phật,**
- Nam-mô Bất-Khả-Hoại Phật,**
- Nam-mô Đức-Tướng Phật,**
- Nam-mô La-Hầu Phật,**
- Nam-mô Chúng-Vương Phật,**
- Nam-mô Phạm-Thanh Phật,**
- Nam-mô Kiên-Tế Phật,**
- Nam-mô Bất-Cao Phật,**
- Nam-mô Tác-Minh Phật,**
- Nam-mô Đại-Sơn Phật,**
- Nam-mô Kim-Cang Phật,**
- Nam-mô Tướng-Chúng Phật,**
- Nam-mô Vô-Úy Phật,**
- Nam-mô Trân-Bảo Phật,**
- Nam-mô Sư-Tử-Phan Bồ-Tát,**
- Nam-mô Sư-Tử-Tác Bồ-Tát,**
- Nam-mô Vô-Biên-Thân Bồ-**

Tát, – Nam-mô Quán-Thế-Âm Bồ Tát.

Lại nữa, đệ tử chúng con chí thành qui y và đảnh lễ hết thảy Tam-Bảo khắp cả mười phương, cùng tận hư không giới, nguyện xin các đấng Đại từ bi phụ dùng năng lực đại từ bi, năng lực đại trí tuệ, năng lực bất tư nghị và năng lực đại tự tại mà độ thoát tất cả chúng sanh trong lục đạo, diệt trừ tất cả thống khổ trong lục đạo ấy, bằng cách làm cho chúng sanh hết sạch nghiệp nhân của tam đồ ác đạo, nghĩa là vĩnh viễn không còn tạo ra năm thứ tội nghịch và mười thứ ác nghiệp, nên cũng vĩnh viễn không còn trở lại đọa vào tam đồ ác đạo ấy nữa, từ nay sắp đi, bỏ sự sanh ra với đời sống tội báo mà được sanh ra với đời sống Tịnh-độ, tức là bỏ tánh mạng tội báo mà được tánh mạng tuệ-giác, bỏ

thân thể tội báo mà được thân thể kim-cang, hết cái khổ ác đạo mà được cái vui Niết-Bàn, nhớ cái khổ ác đạo mà phát Bồ-đề-tâm, tứ đẳng và lục-độ thường trực biểu hiện, tứ biện và lục thông như ý tự tại, dũng mãnh tinh tiến không ngừng không nghỉ, tiến tu viên mãn hạnh nguyện thập địa, rồi lại độ thoát hết thấy chúng sanh.

**PHẦN THỨ TÁM :
NÓI VỀ ĐỊA NGỤC**

Hôm nay, tất cả đại chúng cùng sám hối trong đạo tràng này, phải hiểu vạn hữu tuy phẩm chất khác nhau, hiệu năng cũng bất đồng, nhưng, phản chiếu với nhau rõ ràng như sáng với tối thì chỉ có hai hiện tượng thiện ác. Nói đến thiện thì đó là phước báo tốt đẹp của loài người loài trời, nói về ác thì đó là tội báo dữ dội của tam đồ ác đạo. Đó là hai hiện tượng la liệt khắp cả thế gian,

rõ nhất, thật nhất. Vậy mà những kẻ mê mờ thì nghi hoặc nổi lên đủ thứ. Có kẻ còn dám bảo thiên đường là giả tạo, địa ngục là tà thuyết. Họ không biết suy nhân để nghiệm quả, cũng không biết xét quả để tìm nhân. Nhân quả mà còn không lý giải minh bạch, thì ai nấy đều cố chấp kiến thức tầm thường của mình. Đến nỗi không phải chỉ nói không bàn có, mà còn viết bài làm sách. Tâm lý trái ngược điều thiện tốt đẹp mà vẫn chưa bao giờ tự tỉnh rằng mình đã làm. Thậm chí có ai dẫn dụ cho thì sự cố chấp càng cứng chắc. Những kẻ như vậy là tự đâm đầu vào ác đạo, dọa địa ngục như tên phóng đi. Cha hiền con hiếu cũng hết cách cứu nhau. Chỉ còn đi tới mà vào vạc lửa, thân thể nát tan, tinh thần bi thảm. Bấy giờ hối hận, đâu còn kịp nữa ?

Hôm nay, tất cả đại chúng cùng sám hối trong đạo tràng này, phải hiểu cái nhân thiện ác tuy có thể có sự tương

quan như vang như bóng, nhưng cái quả tội phước thì cảnh giới khác biệt đến nỗi có thể thấy mà chờ trước. Mong rằng hãy có một sự xác tín mà không còn nghi ngờ. Trong sự dị biệt của cảnh giới tội phước, ở đây hãy nói về địa ngục. Kinh nói, cái quang hắc ám nhất, nằm giữa vòng núi Thiết-vi của Đại thiên thế giới, là cảnh giới địa ngục. Thành ngục bằng sắt, dọc ngang rộng đến một ngàn sáu trăm vạn dặm. Trong thành có tám vạn bốn ngàn ngăn. Dưới thành là đất sắt, trên thành là lưới sắt. Lửa nung lên thì thành ấy trong ngoài đều đỏ rực. Lửa ở trên xông xuống sát đất, lửa ở dưới cũng xông lên sát lưới. Địa ngục có những tên gọi sau đây, biểu lộ hình cụ và cực hình trong ấy : Ép lại, tối tăm, xe đao, rừng kiếm, máy sắt, rừng chông, lưới sắt, hang sắt, hoàn sắt, đá nhọn, hầm than, rừng cháy, hổ lang, kêu gào, nước sôi, than nóng, núi đao, cây kiếm, đá lửa,

thành lửa, trụ đồng, giường sắt, xe lửa, bánh lửa, uống đồng, khắc lửa, cực nóng, cực lạnh, rút lưỡi, đóng đinh, trâu cày, chém chặt, dao binh, mổ xẻ, sông tro, phần dãi, giá lạnh, bùn lầy, si ngốc, khóc lóc, đui điếc, cầm ngọng, câu sắt, mổ sắt.

Quan trọng nhất là địa ngục A-tì. Phật dạy tôn giả A-Nan, tại sao mệnh danh như vậy ? Vì A là không, ì là cản, cứu. A-ì là tội báo không thể cản trở hay cứu giúp. A là thân mỗi tội nhân đây cả địa ngục, không có chỗ cách hở ; ì là lòng các ngục tốt tàn nhẫn cực độ, không một chút động tâm. A là rất nóng, ì là rất khổ. A là chịu khổ không có khoảng cách thời gian, ì là chịu khổ không thể đứng yên một chỗ. A là ngọn lửa rất lớn, ì là sức nóng dữ dội : Lửa nóng cháy đến tâm can thì gọi là A-ì địa-ngục. Ngục ấy dọc ngang có ba mươi hai vạn dặm, bao bọc bởi bảy lớp thành

sắt và bảy lớp lưới sắt. Trong có mười tám ngàn thì bao bọc bởi bảy lớp rừng đao. Trong bảy lớp thành lại có bảy lớp rừng kiếm. Dưới có mười tám ngàn, mỗi ngàn có tám vạn bốn ngàn lớp. Bốn góc có bốn con chó đồng, thân hình cao lớn đến một vạn sáu ngàn dặm, mắt như sấm chớp, nanh như cây kiếm, răng như núi đao, lưỡi như mũi sắt, lông phát lửa mạnh, khói rất hôi thối, thế gian này không có hơi thối nào sánh bằng. Lại có mười tám ngục tốt, đầu như đầu La-sát, miệng như miệng Dạ-xoa, mắt có tám mươi bốn con, ria ra những viên sắt nóng, lớn và nhanh như xe chạy cả chục dặm. Nanh như câu sắt, vênh lên cao một trăm sáu chục dặm. Đầu nanh lóe lửa, đốt đỏ xe sắt đằng trước, làm cho mỗi vành của bánh xe ấy biến thành mười vạn dao lửa, kiếm kích sắc nhọn đều từ trong lửa ấy tuôn ra. Thác lửa như vậy thiêu đốt thành ngục A-tì, làm

cho thành ấy đỏ như đồng nung. Trên đầu ngục tốt có mười tám đầu trâu, mỗi đầu trâu có mười tám sừng, đầu sừng nào cũng phát ra một đống lửa. Đống lửa này biến thành mười tám vành lửa, mỗi vành lại biến thành bánh xe to lớn cắm đầy dao sắc, mỗi lưỡi dao to lớn như chính bánh xe ấy. Trong biển lửa, những bánh xe này xếp lớp với nhau đầy cả ngục A-tì. Chó đồng hả miệng, thè lưỡi đến đất. Lưỡi như mũi sắt. Lưỡi ấy thè ra là hóa vô số lưỡi nữa, đầy thành A-tì. Trong bảy lớp thành có bảy cây cờ sắt, đầu cờ phun lửa như thác, đổ xuống đầy thành A-tì. Thành này có bốn cửa, trên mỗi ngưỡng cửa có mười tám cái vạc, tuôn trào nước đồng sôi, chảy tràn đầy thành. Mỗi một ngàn ngục có tám vạn bốn ngàn măng xà sắt, phun độc, nhả lửa, mà mình nó lại lớn đầy thành. Măng xà gầm lên thì như trời nổ sấm sét, mưa ra những viên sắt nóng và lớn,

ngập cả thành A-tì. Cự hình trong thành A-tì có đến tám ngàn tỉ. Tất cả cự hình khốc liệt nhất trong các cự hình đều tập hợp lại ở đây. Lại có năm chục triệu con trùng, mỗi con có tám vạn bốn ngàn mỏ nhọn, đầu mỏ phun lửa như mưa, đổ ra ngập thành A-tì. Khi những con trùng này mưa xuống, ngọn của lửa dữ ngục A-tì lại càng bùng lên, ánh lửa đỏ ối, chiếu xa ba trăm ba mươi sáu vạn dặm, từ ngục A-tì xông lên bề cả của Đại thiên thế giới. Xuyên qua lớp núi nung đỏ, nước bể, từng giọt như trực xe, đổ xuống, biến thành những mũi sắt nhọn lớn, tràn đầy thành A-tì.

Phật dạy tôn giả A-Nan, nếu ai giết cha, giết mẹ, nhục mạ bà con, thì tội ấy, khi sắp chết, chó đồng hả miệng hóa ra mười tám cỗ xe như những chiếc xe vàng, trên che bằng tàn quý, tất cả ngọn lửa biến thành những thiếu nữ ngọc ngà. Tội nhân từ xa mới thấy đã khoái,

ta muốn đến trong xe đó, ta muốn đến trong xe đó ! Một ngọn gió lạnh như dao cắt mình, làm cho tội nhân la thất thanh, lửa đâu, lửa đâu ? Hãy đến ngồi trên xe, đốt lửa mà sưởi, nghĩ như vậy là chết liền. Và thoáng cái đã ngồi trên xe vàng. Nhìn lại thiếu nữ ngọc ngà thì tất cả đều cầm búa sắt, bổ chém thân tội nhân. Dưới thân ấy, lửa bốc lên, cuộn cuộn như bánh xe bằng lửa đang quay. Trong khoảnh khắc, nhanh như lực sĩ đuổi hay co cánh tay, tội nhân rơi thẳng vào ngục lớn A-tì. Từ ngăn trên hết, như bánh xe bằng lửa đang quay, lăn xuống đáy của ngăn dưới hết. Thân tội nhân đầy cả trong ngăn. Chó đồng sữa lớn, nhai xương, nhậu tửu. Ngục tốt tàn bạo thì cầm đinh ba sắt lớn, xóc kéo đầu dậy, cả mình bốc lửa ngọn, đầy ngập thành A-tì. Lưới sắt mưa đao xuống, từ lỗ chân lông đâm vào cơ thể, và hóa ra Diêm-vương, lớn tiếng phán bảo, kẻ ngu ngốc,

giống địa ngục, khi người ở nhân gian, bất hiếu cha mẹ, tà kiến và kiêu ngạo một cách hết cả lẽ phải. Chỗ người sanh bây giờ là địa ngục A-tì. Người vốn hay phản bội, mất hết lương tính, bây giờ chịu cái khổ này có thấy thích thú không ? Phán rồi biến mất. Ngục tốt liền xua tội nhân từ ngăn dưới lên ngăn trên, qua đủ tám vạn bốn ngàn ngăn, rúm người lại mà lên sát lưới sắt. Phải một ngày đêm mới khắp các ngăn. Nhưng một ngày đêm ở địa ngục A-tì, tính theo thì gian của châu Diêm-Phù, thì có đến sáu mươi tiểu kiếp. Vậy mà tội nhân địa ngục A-tì phải sống đến một đại kiếp của địa ngục ấy.

Tội nhân của địa ngục A-tì là những kẻ đã mất hết lương tính đến độ không còn biết xấu hổ mà tạo năm thứ tội nghịch. Vì tội nghịch ấy, khi gần chết, mười tám thứ gió đao, như những chiếc xe sắt đỏ lửa, xẻ suốt cơ thể. Vì bị nóng

hành hạ, tội nhân nghĩ, phải chi có cây đại thọ mát mẻ, đầy cả hoa lá, để chơi dưới đó thì khoái biết mấy. Nghĩ như vậy thì tám vạn bốn ngàn rừng kiếm của A-tì biến thành cây tốt, hoa trái sum sê, hiện ra trước mắt có hàng có lối hàng hoàng. Những ngọn lửa nóng khủng khiếp thì biến thành hoa sen ở ngay dưới gốc cây. Tội nhân thấy, nghĩ rằng ước mơ của mình đã hiệu quả. Nói như vậy là, mau như mưa rào, thấy ngòi trên hoa sen liền. Trong khoảnh khắc, những con trùng có mỏ sắt nhọn, từ trong hoa sen tuôn ra, xoi sương, vào tử, xoáy não, thủng tim, nên vin cây mà trèo. Thì các nhánh kiếm róc thịt đến xương. Và cả rừng đao đều đổ xuống. Rồi xe lửa, rồi lò than, đủ cả mười tám cực hình, nhất tề đến rước ! Hiện tượng này hiện ra là hảm xuống dưới đất. Rồi từ ngán dưới mà bị xua lên lên. Ở ngán dưới, thân lớn dần như hoa nở, tràn đầy

ngăn ấy. Bị lửa đốt dữ dội, từ ngăn dưới trời lên ngăn trên. Ở đây, thân cũng đầy khắp cả ngăn, và vì nóng ép quá mà lồi mắt, le lưỡi. Vì tội cực ác, người này còn bị hàng tỉ giọt nước đồng sôi và trăm ngàn bánh xe đao, từ không đổ xuống, vào trên đầu và ra dưới chân. Cực hình mà tội nhân này chịu, hơn cả sự mô tả trước kia đến cả trăm ngàn vạn lần. Những kẻ tạo đủ năm thứ tội nghịch thì phải chịu cực hình này đủ số năm đại kiếp tính theo thời gian của địa ngục A-tì.

Lại còn có kẻ dám phá cấm giới mà Phật đã thiết lập, tiêu thụ một cách vô ích của thí chủ hiến cúng, phỉ báng Tam-Bảo bằng lý thuyết tà kiến, phủ nhận nguyên lý nhân quả, triệt mất cái việc học tập tuệ giác Bát-Nhã, kích bác Phật-Đà, chiếm đoạt của Phật-Pháp, làm những hành vi nhơ bẩn đến mất hết sự trong sạch, mất lương tính đến độ

không còn biết xấu hổ, nhục mạ cả cha mẹ lẫn thân thích, làm đủ thứ tội ác. Kể ấy, khi gần chết, đao gió cắt mình, vật vả quần quai, tựa như một kẻ bị tra tấn đánh đập. Tâm trí hốt hoảng, cuồng loạn. Thấy nhà mình trai gái lớn nhỏ đều là những vật nhơ bẩn, phần dãi hôi thối, tràn cả ra ngoài nữa. Tội nhân nghĩ, tại sao ở đây không có thành quách và núi rừng cho tốt để mình du ngoạn, mà mình lại phải ở giữa cái chỗ nhơ bẩn này ? Nghĩ mới xong, ngục tốt tàn bạo tức thì dùng đinh ba sắt lớn kênh ngục A-tì và các rừng đao hóa thành cây quý giá và hồ mát trong, ngọn lửa vĩ đại thì hóa thành hoa sen cánh vàng, những con trùng mỗ sắt thì hóa thành chim nhạn biết bơi, và tiếng đau đớn trong địa ngục hóa thành âm thanh hát ca. Tội nhân nghe thì khoái liền, cảnh trí này ta phải du ngoạn mới được. Nghĩ xong là đã thấy ngồi trên hoa sen,

bấy giờ thì những con trùng mỗ sắt, từ các lỗ chân lông, chui vào mà rửa ăn cơ thể tội nhân, trăm ngàn bánh xe sắt từ đỉnh đầu xoáy vào cơ thể ấy, hằng hà sa số đinh ba sắt móc mắt tội nhân, chó đồng của địa ngục thì biến ra hàng chục triệu chó sắt, tranh nhau xé xác tội nhân moi tim gan mà ăn. Trong khoảnh khắc, thân thể tội nhân như hoa sắt, nở đầy cả mười tám ngàn của địa ngục A-tì, mỗi hoa có tám vạn bốn ngàn cánh, đầu mỗi cánh là chân tay và các bộ phận của thân thể tội nhân, đầy cả một ngàn. Địa ngục không lớn, nghĩa là thân thể tội nhân không nhỏ, đầy khắp một cách như thế trong cả đại địa ngục. Những tội nhân loại này phải ở trong địa ngục đến tám vạn bốn ngàn đại kiếp tính theo thì gian chỗ ấy. Như thế, nếu địa ngục thế giới này hủy hoại thì nhập qua mười tám ngàn phương đông mà chịu khổ như trước. Và địa ngục A-tì ở đây, cũng như

ở phương nam, phương tây hay phương bắc, đều là mười tám ngàn cả. Những tội nhân phỉ báng Đại-thừa, làm đủ năm thứ tội nghịch, phá hoại hiền thánh, diệt tận gốc rễ điều lành, nghĩa là một tội nhân đủ mọi thứ đại ác, thì thân thể đã đầy địa ngục A-tì mà tứ chi lại đầy cả mười tám ngàn. A-tì địa ngục chỉ thiêu đốt những kẻ ấy, những kẻ thuộc dòng giống địa ngục.

Khi thế giới này bước vào thời kỳ hủy hoại, thì cửa đông của A-tì địa-ngục tự nhiên mở ra. Tội nhân thấy ngoài cửa đó, suối trong, nước chảy, hoa tốt, trái thơm, cây và rừng, hiện đủ tất cả. Từ ngàn dưới nhìn thấy, mắt tội nhân bỗng ngưng bốc lửa. Tội nhân vươn mình, bò lết bằng bụng, rồi rúm người mà chạy lên ngàn trên, đưa tay vin cây. Thì ra là vin vào bánh xe đao. Bấy giờ, trong không gian mưa xuống những hòn sắt nóng, tội nhân hoảng chạy đến cửa phía

đông. Mới đến ngưỡng cửa, ngực tốt tức thì nắm đỉnh ba sắt đâm ngược vào mắt, còn chó đồng thì nhai tim, làm cho tội nhân chết ngất. Nhưng rồi phải sống lại ngay, thấy cửa phía nam mở ra, với bao nhiêu ảo tưởng, rồi tiếp đến những cực hình, cũng y như cửa phía đông. Và cứ như thế, tội nhân qua đủ các cửa phía tây và phía bắc. Thời gian này phải đến nửa đại kiếp cũng tính theo thời gian của A-tì địa-ngục.

Từ ngục ấy chết, tội nhân lại phải sanh trong địa ngục băng lạnh. Ngục này chết thì sanh trong địa ngục hắc ám. Ở đấy tám vạn bốn ngàn năm không thấy gì cả, làm thân con trùng lớn, quần quai bò lết, giác quan bế tắc hết thảy. Cả trăm ngàn chồn sói kéo xé mà ăn. Sau đó lại sanh trong súc sanh, năm ngàn vạn năm làm thân cầm thú. Tội báo như thế này hết rồi, được sanh trở lại nhân gian thì đui, điếc, câm, ngọng,

phung hủi, ung thư, nghèo nàn, hèn hạ, tự trang sức thân mình và đời sống của mình bằng hết thảy mọi sự suy tổn. Vậy mà phải chịu cái thân và cuộc đời ấy đến năm trăm năm. Sau đó phải sanh trở lại trong ngạ quỷ. Ở đây gặp các vị Thiện-tri-thức, các vị Đại Bồ-Tát, quở trách như sau. Người trong vô số kiếp trước đã tạo vô số tội ác, nhất là phỉ báng không tin những gì đáng tin, nên đã dọa A-tì địa-ngục, chịu những thống khổ đến nỗi không thể diễn tả. Ngày nay người phải biết phát Bồ-đề tâm mới được. Ngạ quỷ nghe nói, liền niệm “Nam-mô Phật-Đà”. Nhờ năng lực ân đức của Phật, tánh mạng kết thúc ngay, và sanh lên cõi trời Tứ-Thiên-Vương. Ở đây, hối lỗi, tự trách, lại phát Bồ-đề tâm nữa. Ánh sáng của tâm Phật không bao giờ rời bỏ những người này. Luôn luôn nhiếp thọ họ, xót thương họ, như đối với tôn giả La-Hầu-La vậy. Giáo hóa để giữ

cho họ khỏi đọa địa ngục y con người tiếc giữ con mắt. Phật dạy vị Đại-vương đang nghe Ngài nói về địa ngục, muốn biết ánh sáng của tâm Phật chiếu đến ở đâu thì phải biết là luôn luôn chiếu đến những kẻ thống khổ trong Vô-gián-ngục, muốn biết tâm Phật nghĩ đến ai thì phải biết là luôn luôn nghĩ đến những kẻ rất ác. Nhờ năng lực của tâm Phật tự bất tư nghị, mà qua kiếp số vượt quá toán số, vẫn làm cho những kẻ rất ác phát được Bồ-đề tâm.

Hôm nay, tất cả đại chúng cùng sám hối trong đạo tràng này, được nghe chính Phật nói về tội báo thì phải tăng thêm tội bậc sự tập trung tâm trí, đừng cho tánh phóng dật phát sanh ra nữa. Hãy nghĩ, nếu không nỗ lực áp dụng các phương tiện để thực hành Bồ-Tát hạnh, thì trong mỗi một địa ngục chúng ta đều có phần cả. Hôm nay, tất cả chúng ta hãy vì những kẻ đang chịu khổ trong A-

tì-ngục và trong các chỗ khác, hãy vì những kẻ sẽ chịu khổ trong A-tì-ngục và trong các chỗ khác, rộng ra nữa, hãy vì hết thấy mọi người đang chịu khổ hay sẽ chịu khổ trong tất cả địa ngục mười phương thế giới mà đồng một nỗi thống thiết, gieo xuống đất tất cả năm bộ phận của cơ thể, qui y và đánh lễ các đấng Đại từ bi phụ của cả thế gian :

- Đánh-lễ Đức Phật Di-Lặc,
- Đánh-lễ Đức Phật Thích-Ca
Mâu-Ni,
- Đánh-lễ bảy Đức Phật Quá-
Khứ,
- Đánh-lễ mười Đức Phật ở
mười phương,
- Đánh-lễ ba mươi lăm Đức
Phật,
- Đánh-lễ năm mươi ba Đức

- Phật,**
- Đánh-lễ một trăm bảy mươi Đức Phật,**
 - Đánh-lễ một ngàn Đức Phật thuộc Trang-Nghiêm Kiếp,**
 - Đánh-lễ một ngàn Đức Phật thuộc Hiền-Kiếp,**
 - Đánh-lễ một ngàn Đức Phật thuộc Tinh-Tú Kiếp,**
 - Đánh-lễ các vị Bồ-Tát Đại-Sĩ khắp cả mười phương,**
 - Đánh-lễ mười hai vị Bồ-Tát,**
 - Đánh-lễ Địa-Tạng Bồ-Tát,**
 - Đánh-lễ Vô-Biên-Thân Bồ-Tát,**
 - Đánh-lễ Quán-Thế-Âm Bồ-Tát,**

- **Đánh-lẽ vô lượng hình tượng Phật khắp cả mười phương, cùng tận hư không giới, tượng vàng và tượng chiên đàn của Ưu-Điền-Vương tạo ra, tượng đồng của A-Dục-Vương tạo ra, tượng đá ở Trung-Hoa, tượng ngọc ở Tích-Lan, và hết thảy các tượng khắp trong các quốc độ làm bằng vàng, bằng bạc, bằng lưu-ly, bằng san-hô, bằng xa-cừ, bằng mã-nã, bằng trân-châu, bằng ma-ni, bằng vàng dưới cây Diêm-Phù có sắc tía thượng thặng.**

- Đánh lễ hết thảy tháp thờ tóc, tháp thờ răng, tháp thờ răng lớn, tháp thờ móng tay, tháp thờ xương đỉnh đầu, các tháp thờ xá-lợi khác trong toàn thân, tháp thờ ca-sa, tháp thờ bát, tháp thờ bình, tháp thờ tích trượng, nói tóm là tất cả những gì làm Phật sự của các đức Như-Lai khắp cả mười phương.
- Đánh lễ hết thảy các tháp kỷ niệm chỗ giáng sanh, tháp kỷ niệm chỗ giác ngộ, tháp kỷ niệm chỗ chuyển pháp luân và

**tháp kỷ niệm chỗ nhập
Niết-Bàn của hết thầy
chư Phật, tháp Đa-Bảo
Phật, tám vạn bốn ngàn
tháp của A-Dục-Vương
kiến tạo, tháp trên loài
trời, tháp trong nhân
gian và tất cả tháp trong
Long-cung.**

- Đánh lễ hết thầy Phật-Đà
khắp cả mười phương,
cùng tận hư không giới,**
- Đánh lễ hết thầy Phật-Pháp
khắp cả mười phương,
cùng tận hư không giới,**
- Đánh lễ hết thầy Thánh-Hiền
khắp cả mười phương,
cùng tận hư không giới.**

Nguyễn xin Tam-Bảo đồng đem năng lực đại từ đại bi, năng lực an ủy chúng sanh, năng lực vô lượng tự tại, năng lực vô lượng đại thần thông mà chứng minh và nhiếp thọ cho tất cả đại chúng sám hối hôm nay, đồng vì hết thấy chúng sanh chịu khổ trong A-tì-ngục mà khẩn cầu sám hối, đồng vì hết thấy chúng sanh chịu khổ trong địa ngục ở khắp mười phương thế giới nhiều đến không thể tả mà khẩn cầu sám hối, đồng vì cha mẹ, sư trưởng và tất cả thân quyến mà khẩn cầu sám hối. Nguyễn xin Tam-Bảo đem nước đại bi mà rửa sạch tội lỗi như bắn cho hết thấy chúng sanh hiện chịu khổ trong A-tì địa-ngục và tất cả địa ngục khác, làm cho họ thân tâm thanh tịnh ; rửa sạch tội lỗi như bắn cho chúng con cùng sám hối trong đạo tràng hôm nay, cùng cha mẹ, sư trưởng và thân quyến của chúng con, làm cho thân tâm thanh tịnh tất cả ; rửa sạch tội

lỗi như bản cho tất cả chúng sanh trong lục đạo, làm cho họ giác ngộ, thực hiện thanh tịnh tuyệt đối. Nguyên xin Tam-Bảo làm cho tất cả và hết thảy, từ nay sắp đi cho đến ngày giác ngộ, triệt hết thống khổ trong địa ngục A-tì cũng như trong địa ngục khắp cả mười phương, cùng tận hư không giới, nhiều đến số không thể tả, làm cho họ vĩnh viễn từ biệt tam đồ ác đạo, vĩnh viễn từ biệt địa ngục, vĩnh viễn không làm mười ác nghiệp, năm thứ tội nghịch để phải chịu mọi thứ thống khổ. Nguyên xin Tam-Bảo làm cho chúng sanh tận trừ tội lỗi, bỏ sự sanh ra với đời sống địa ngục mà được sự sanh ra với đời sống Tịnh-độ, bỏ tánh mạng địa-ngục mà được tánh mạng tuệ-giác, bỏ thân thể địa ngục mà được thân thể kim-cang, bỏ cái khổ địa ngục mà được cái vui Niết-bàn, nhớ cái khổ địa ngục mà phát Bồ-đề tâm, tứ đẳng và lục độ biểu hiện thường trực, tứ biện và

lục thông tự tại như ý, đầy đủ trí tuệ mà làm Bồ-tát hạnh, dũng mãnh tinh tiến mà không ngừng không nghỉ, tiến tu viên mãn hạnh nguyện thập địa, nhập kim-cang tâm thành chánh-biến-giác, trở lại giáo hóa mười phương chúng sanh.

Hôm nay, tất cả đại chúng cùng sám hối trong đạo tràng này, nên biết, ngoài A-tì-ngục, những thứ địa ngục khác có những thống khổ phức tạp đến nỗi không thể ghi lại. Chỉ cái tên của những địa ngục ấy cũng đã biểu thị những nỗi đau đớn khốc liệt. Mở kinh mà xem cũng thấy đủ cả. Kinh nói, Diêm-Vương chỉ vì một niệm ác mà tổng quản địa ngục, nhưng bản thân chịu khổ cũng khó mà tả nổi. Diêm-Vương xưa kia là vua nước Tì-Sa, chiến tranh với vua Duy-Đà nhưng quân lực không bằng, nên thề rằng đời sau sẽ làm chúa địa ngục để trừng trị kẻ ấy. Mười tám

đại thần và hàng trăm vạn quân dân cũng thề như thế. Nên vua Tì-Sa xưa kia thì bây giờ là Diêm-Vương, mười tám đại thần bây giờ là 18 chúa ngục, còn trăm vạn quân dân thì nay là ngục tốt đầu trâu. Nhưng mà hệ thống sở thuộc thì tất cả đều thuộc quyền của Tì-Sa môn thiên vương phía bắc. Trường-a-hàm nói, chỗ của Diêm-Vương ở là phía nam châu Diêm-Phù, trong núi Kim-Cang, cung điện dọc ngang rộng đến sáu ngàn dặm. Kinh thuyết về địa ngục nói, cung điện ấy ở ngay trong địa ngục, và rộng đến ba vạn dặm, dựng lên bằng đồng và sắt. Mỗi một ngày đêm, ba lần có cái vạc đồng cực lớn, trong chứa đầy đồng sôi, tự nhiên hiện ra trước mặt Diêm-Vương. Một ngục tốt to lớn nhất, vật ngả Diêm-Vương trên giường sắt nóng, dùng móc sắt vạch miệng ra mà đổ đồng sôi vào, làm cho Diêm-Vương từ cổ suốt xuống đều cháy tất cả. Mười tám đại thần tức

mười tám chúa ngục, cũng bị cực hình như vậy. Mười tám chúa ngục ấy là Ca-diên, quản ngục Nê-lê ; là Khuất-tôn, quản ngục Núi-dao ; là Phất-thọ, quản ngục Cát-nóng ; là Phất-khúc, quản ngục Phân-nóng ; là Ca-thế, quản ngục Hắc-ám ; là Hạp-sai, quản ngục Xe-lửa ; là Thang-vị, quản ngục Vạc-sôi ; là Thiết-nhiên, quản ngục Giường-sắt ; là Ác-sanh, quản ngục Núi-ép ; là Thân-ngâm, quản ngục Băng-lạnh ; là Tì-ca, quản ngục Lột-da ; là Diêu-đầu, quản ngục Súc-sanh ; là Đề-bạc, quản ngục Binh-đao ; là Di-đại, quản ngục Mài-sắt ; là Duyệt-đầu, quản ngục Sông-tro ; là Xuyên-cốt, quản ngục Roi-sắt ; là Danh-thân, quản ngục Dòi-trùng ; là Quán-thân, quản ngục Đồng-sôi. Những ngục như thế này còn có vô số địa-ngục phụ thuộc khác nữa, và mỗi ngục cũng có một viên chúa. Còn bọn ngục tốt đầu trâu thì tánh khí thật là hung tàn bạo

ngược, không có một chút từ tâm hay trắc ẩn. Thấy tội nhân chịu cực hình của tội báo, chúng chỉ lo họ không đau đớn, không khốc liệt. Ai hỏi chúng, người ta chịu khổ như vậy thật đáng xót thương, vậy mà tại sao anh vẫn độc ác mãi, không một chút động lòng ? Chúng đáp, những kẻ tội ác chịu khổ như thế này đây là những kẻ đã bất hiếu cha mẹ, phỉ báng Phật, phỉ báng Pháp, phỉ báng Tăng, nhục mạ lục thân, khinh khi sư trưởng, hãm hại mọi người, nói thô ác, nói hai lưỡi, dua nịnh, ganh ghét, làm cho người khác cốt nhục phân ly, giận dữ, tàn sát, dục vọng, xảo trá, mưu sống phi chánh pháp, mưu cầu phi chánh pháp, kiến thức phi chánh pháp, nhác, phóng túng, kết oán gây thù. Những kẻ như vậy đến chịu khổ ở đây, mỗi khi được ra, chúng tôi đã khuyên rằng, chốn này khổ lắm, không thể chịu nổi, anh đã được phóng thích thì đừng tạo

nguyên nhân vào đây nữa. Ấy vậy mà tội nhân này có bao giờ hối cải. Mới được ra đã thấy trở vào. Luân hồi như vậy mà chúng không biết khổ. Chúng làm cho gân sức chúng tôi mệt nhọc vì chúng. Hết đời này đến kiếp khác, luôn luôn chúng tôi phải đụng đầu với chúng. Vì vậy mà với tội nhân này chúng tôi không còn chút từ tâm nào. Chúng tôi phải cố hành phạt cho khốc liệt là mong chúng biết khổ, để rồi biết xấu biết hổ mà không còn trở lại. Nhưng, xem ra bọn này, khổ đến mấy, chúng cũng không bao giờ chịu tránh. Chúng thật không muốn làm lành, xoay người qua đường hướng Niết-bàn. Chúng là vật vô tri, không biết tránh khổ cầu vui, không biết nhớ cái lý do tại sao sự thống khổ ở đây khốc liệt gấp mấy nhân gian. Như vậy làm sao chúng tôi còn có thể từ tâm, trắc ẩn, đối với chúng ?

Hôm nay, tất cả đại chúng cùng

sám hối trong đạo tràng này, hãy lấy ngay lao ngục trần gian mà đối chiếu thì tức khắc biết được, và tin những lời trên đây là đúng. Trần gian này, nếu có kẻ vào trong kia cửa ngục đến ba lần, thì dẫu cha mẹ thân thích cũng đã hết thương tưởng. Huống chi ngục tốt đầu trâu thấy tội nhân mới ra lại vào liền ? Vì vậy, cái việc chịu khổ rất lớn mà lại rất dài kia, đã được thoát ly, thì chỉ còn mỗi một việc là phải sửa chữa tâm tánh, thay đổi thói cũ. Nếu không hối cải thì phải chìm mãi trong khổ hải. Vì lẽ đã sa vào đấy thì tuần tự hết chỗ này qua chỗ khác, từ chỗ đau khổ lại vào chỗ đau khổ, liên miên bất tận. Thế nên ba đời oán đối, nhân quả tiếp nhau, là do hai cái vòng thiện ác chưa bao giờ đứng lại. Mà cái điềm báo ứng như thế nào thì mỗi người tự nhìn lại mình là có thể thấy rõ. Vậy nếu cứ làm ác thì vẫn phải chịu khổ. Khổ chỉ là cái quả trả lại cho cái nhân

của nó. Và trong địa ngục thì cái khổ siêu đẳng sẽ đủ cả, sẽ suốt năm và suốt đời. Rồi thoát ở đấy lại vào súc sanh. Hết súc sanh thì ngạ quỷ. Lịch trình như vậy, sống chết đã vô lượng mà thống khổ lại càng vô lượng hơn. Như vậy, ai nấy há lại không tranh thủ thì gian mà thực hành Bồ-tát đạo ? Ngày nay hãy cùng nhau đồng một nỗi thống thiết, gieo xuống đất năm bộ phận của cả cơ thể, khắp vì chúng sanh trong mười phương địa ngục, vì Diêm-Vương, ngục chúa, ngục tốt và những kẻ liên hệ của họ trong mười phương địa ngục, khắp vì chúng sanh trong mười phương ngạ quỷ, vì chúa ngạ quỷ và những kẻ liên hệ của họ trong mười phương ngạ quỷ, khắp vì chúng sanh trong mười phương súc sanh, vì chúa súc sanh và những kẻ liên hệ của họ trong mười phương súc sanh, rộng ra nữa, khắp vì mười phương vô cùng vô tận hết thấy chúng sanh mà

khẩn cầu sám hối. Hãy tự nguyện, và cầu cho họ, cái vãng tu lai, không còn làm ác, tội đã làm thì xin tiêu diệt, tội chưa có thì nguyện không dám. Nguyện xin mười phương chư Phật đem năng lực bất tư nghị, năng lực đại tự tại, năng lực đại thần thông mà đồng cứu giúp, đồng xót thương, đồng nhiếp thọ, làm cho chúng sanh tức khắc giải thoát khổ não. Nguyện rồi, đại chúng hãy cùng nhau qui y và đánh lễ các đấng Đại từ bi phụ của cả thế gian :

- Nam-mô Di-Lặc Phật,
- Nam-mô Thích-Ca Mâu-Ni
Phật,
- Nam-mô Hoa-Nhật Phật,
- Nam-mô Quân-Lực Phật,
- Nam-mô Hoa-Quang Phật,
- Nam-mô Nhân-Ái Phật,
- Nam-mô Đại-Oai-Đức Phật,

– Nam-mô Phạn-Vương Phật,
– Nam-mô Vô-Lượng-Minh
Phật,

– Nam-mô Long-Đức Phật,
– Nam-mô Kiên-Bộ Phật,
– Nam-mô Bất-Hư-Kiến Phật,
– Nam-mô Tinh-Tiến-Đức
Phật,

– Nam-mô Thiện-Thủ Phật,
– Nam-mô Hoan-Hỷ Phật,
– Nam-mô Bất-Thoái Phật,
– Nam-mô Sư-Tử-Tướng Phật,
– Nam-mô Thắng-Tri Phật,
– Nam-mô Pháp-Thị Phật,
– Nam-mô Hỷ-Vương Phật,
– Nam-mô Diệu-Ngự Phật,
– Nam-mô Ái-Tác Phật,
– Nam-mô Đức-Tí Phật,

- Nam-mô Hương-Tượng Phật,
- Nam-mô Quan-Thị Phật,
- Nam-mô Vân-Âm Phật,
- Nam-mô Thiện-Tư Phật,
- Nam-mô Sư-Tử-Phan Bồ-Tát,
- Nam-mô Sư-Tử-Tác Bồ-Tát,
- Nam-mô Địa-Tạng Bồ-Tát,
- Nam-mô Vô-Biên-Thân Bồ-Tát,
- Nam-mô Quán-Thế-Âm Bồ-Tát.

Lại nữa, đệ tử chúng con chí thành qui y và đánh lễ hết thấy Tam-Bảo khắp cả mười phương, cùng tận hư không giới. Nguyên xin Tam-Bảo đem tự tại thần lực mà cứu vớt địa ngục đạo gồm có Diêm-Vương, ngục chúa, ngục tốt, thân thuộc của họ, và hết thấy tội nhân trong địa ngục, trong mười tám ngàn địa

ngục phụ thuộc và trong tất cả địa ngục phụ thuộc của mười tám ngàn ấy, làm cho họ siêu thoát hết thảy, bằng cách tội nhân và khổ quả đồng thời tan biến, từ nay sắp đi, vĩnh viễn từ bỏ cái nghiệp địa ngục, vĩnh viễn từ biệt tam đồ ác đạo, bỏ sự sanh ra với đời sống địa ngục mà được sanh ra với đời sống Tịnh-độ, bỏ tánh mạng địa ngục mà được tánh mạng tuệ giác, bỏ thân thể địa ngục mà được thân thể kim cang, bỏ cái khổ địa ngục mà được cái vui Niết-bàn, quan trọng nhất là nhớ nghĩ cái khổ địa ngục mà phát Bồ-đề tâm, rồi tứ đẳng lục độ thì biểu hiện một cách thường trực, tứ biện và lục thông thì tự tại một cách như ý, đứng mãnh tiến không ngừng không nghỉ, tiến tu viên mãn hạnh nguyện thập địa, trở lại hóa độ hết thảy chúng sanh, nhập Kim-cang tâm thành Chánh-biến-giác.

CUỐN 5

Mở đầu vận dụng phương pháp sám hối của “đạo tràng từ bi”, chúng con nhất tâm đem tánh mạng mà qui y và đánh lễ chư Phật trong quá-khứ, hiện-tại và vị-lai :

- Nam-mô Quá-Khứ Tì-Bà-Thi
Phật,
- Nam-mô Thi-Khí Phật,
- Nam-mô Tì-Xá-Phù Phật,
- Nam-mô Câu-Lưu-Tôn Phật,
- Nam-mô Câu-Na-Hàm Mâu-
Ni Phật,
- Nam-mô Ca-Diếp Phật,
- Nam-mô Bốn-Sư Thích-Ca
Mâu-Ni Phật,
- Nam-mô Đương-Lai Di-Lặc
Tôn Phật.

PHẦN THỨ CHÍN :

GIẢI TỎA OÁN KẾT

Hôm nay, tất cả đại chúng cùng sám hối trong đạo tràng này, phải biết chúng sanh không có một ai mà không bị sự dối đầu của oán kết. Làm sao biết được ? Vì nếu không có sự dối đầu của oán kết thì đã không có lục đạo. Nay, lục đạo không ngừng, tam đồ sôi mãi, đủ biết oán đối vẫn miên man bất tận. Trong kinh có huấn thị, chúng sanh ai cũng có tâm : Có tâm là có thể làm Phật được cả. Nhưng chúng sanh tâm tướng thác loạn, đắm say hồng trần mà không biết đường nẻo giải thoát, gieo trồng cái gốc khổ não, bồi dưỡng cái rễ oán đối, nên luân hồi tam giới, lưu chuyển lục đạo, bỏ thân rồi lại thọ thân, không thấy có sự tạm ngừng. Mà tại sao chúng sanh lại như thế ? Là vì vô thủy đến giờ, liên tục bởi bản thức ám chướng - Ám chướng vì bóng tối vô minh che khuất và vì thủy triều ái dục nhận chìm, nên phát sanh ba thứ độc căn là tham lam,

sân giận và ngu si, và nổi dậy bốn thứ thác loạn là biến chuyển cho trường tồn, thống khổ cho hạnh phúc, vô ngã cho bản ngã và nhờ bản cho trong sạch. Rồi một mặt, từ ba độc căn lại nổi mười phiền não, mặt khác, từ thân kiến trong vô ngã cho bản ngã nổi năm kiến chấp và từ năm thứ này nổi thêm sáu mươi hai kiến chấp khác ; thêm nữa, từ thân miệng ý phát mười ác nghiệp – là thân thì sát, đạo, dâm ; miệng thì vọng ngôn, ỷ ngữ, lưỡng thiệt, ác khẩu ; ý thì tham, sân, si tự làm mười ác nghiệp, khuyến khích kẻ khác làm mười ác nghiệp, ca tụng mười ác nghiệp và ca tụng những người làm mười ác nghiệp, nghĩa là do thân miệng ý mà có đến bốn chục ác nghiệp tất cả, mặt khác, do lục căn say vướng lục cảnh mà mở rộng tám vạn bốn ngàn cửa ngõ phiền não. Như vậy, một niệm mà có sáu mươi hai kiến chấp, một niệm mà có bốn chục ác nghiệp, một

niệm mà có tám vạn bốn ngàn phiền não, hướng chi tội lỗi trong một ngày, một tháng, một năm, hay một đời hoặc nhiều kiếp ? Cho nên tội lỗi thật vô cùng và oán đối thật vô tận. Nhưng chúng sanh luôn luôn sống với vô minh, nên vô minh thì khuất lấp giác tuệ, phiền não thì khuất lấp tâm tư, tâm trí thác loạn, không chút tự giác, không tin Kinh nói, không cử Phật dạy, không biết cởi mở oán đối, không mong tìm đường giải thoát, tự đắm đầu vào ác đạo như con thiêu thân đắm đầu vào lửa, chịu khổ một cách khốc liệt, đủ thứ, liên tục và nhiều đời. Giả như tội báo kết thúc được mà trở lại làm người, thì những người ác như vậy cũng không bao giờ hối cải. Nên các vì Thánh mà nổi dậy lòng từ bi vô hạn là chính vì những kẻ ở mãi trong vòng oán đối này đây.

Đại chúng đã cùng nhau nguyện phát Bồ-đề-tâm, làm Bồ-tát-hạnh, thì

phải biết cái đạo của Bồ-Tát đại-sĩ là lấy việc cứu khổ chúng sanh làm chất liệu, lấy việc cởi mở oán kết làm chánh yếu, không bỏ rơi chúng sanh, nghĩa là lấy sự nhẫn chịu thống khổ làm căn bản. Chúng ta ngày nay cũng phải học tập như vậy. Phải phát động chí dững mãnh, phát động tâm từ bi, phát động tâm như tâm chư Phật, rồi dựa vào thần lực của chư Phật mà thượng cờ giác ngộ, giống trống chánh pháp, cầm cung trí tuệ, nắm tên kiên cố, khắp vì tất cả chúng sanh oán kết với nhau trong lục đạo và tam thế, khắp vì cha mẹ sư trưởng và thân thuộc, mà khẩn cầu giải tỏa oán kết, nghĩa là oán đã kết thì nguyện ban cho sự hỷ xả tất cả, oán chưa kết thì nguyện tuyệt đối không dám thắt buộc nữa. Ngưỡng nguyện chư Phật, Đại-Địa Bồ-Tát, lấy năng lực từ bi, năng lực bản nguyện và năng lực thần thông mà đồng gia che chở, cứu giúp,

chiết phục, nhiếp thọ, làm cho mười phương ba đời tất cả những kẻ oán kết với nhau, từ nay sắp đi cho đến ngày giác ngộ, cởi mở oán kết, không còn thù đối, mọi hình thức thống khổ vĩnh viễn không còn. Đại chúng hãy cùng nhau chí thành, đồng một nỗi thống thiết, gieo xuống đất tất cả năm bộ phận của cơ thể, phụng vì hết thảy chúng sanh oán kết với nhau trong lục đạo tam thế, phụng vì cha mẹ sư trưởng và quyến thuộc mà qui y và đánh lễ các đấng Đại từ bi phụ của cả thế gian :

- Nam-mô Di-Lặc Phật,
- Nam-mô Thích-Ca Mâu-Ni
Phật,
- Nam-mô Thiện-Ý Phật,
- Nam-mô Ly-Cầu Phật,
- Nam-mô Nguyệt-Tướng Phật,
- Nam-mô Đại-Danh Phật,

- Nam-mô Châu-Kế Phật,
- Nam-mô Oai-Mãnh Phật,
- Nam-mô Sư-Tử-Bộ Phật,
- Nam-mô Đức-Thọ Phật,
- Nam-mô Hoan-Thích Phật,
- Nam-mô Huệ-Tụ Phật,
- Nam-mô An-Trú Phật,
- Nam-mô Hữu-Ý Phật,
- Nam-mô Ương-Già-Đà Phật,
- Nam-mô Vô-Lượng-Ý Phật,
- Nam-mô Diệu-Sắc Phật,
- Nam-mô Đa-Trí Phật,
- Nam-mô Quang-Minh Phật,
- Nam-mô Kiến-Giới Phật,
- Nam-mô Cát-Tường Phật,
- Nam-mô Bảo-Tướng Phật,
- Nam-mô Liên-Hoa Phật,
- Nam-mô Na-La-Diên Phật,

- Nam-mô An-Lạc Phật,
- Nam-mô Trí-Tích Phật,
- Nam-mô Đức-Kính Phật,
- Nam-mô Kiên-Dững Tinh-
Tiến Bồ-Tát,
- Nam-mô Kim-Cang-Huệ Bồ-
-Tát,
- Nam-mô Vô-Biên-Thân Bồ-
Tát,
- Nam-mô Quán-Thế-Âm Bồ-
Tát.

Lại nữa, đệ tử chúng con chí thành qui y và đánh lễ hết thấy Tam-Bảo khắp cả mười phương, cùng tận hư không giới, liên tục từ quá khứ đến hiện tại, từ hiện tại đến tương lai, chúng sanh oán kết với nhau, ngày nay ai đang chịu sự đối đầu của oán kết trong lục đạo thì nguyện nhờ năng lực Tam-Bảo mà làm

cho họ giải thoát tất cả, còn ai có thể chịu hoặc sẽ phải chịu sự đối đầu của oán kết trong lục đạo thì nguyện nhờ năng lực Tam-Bảo mà làm cho họ vĩnh viễn từ biệt ác đạo, vĩnh viễn không còn đối xử với nhau bằng ác ý, không còn hành hạ nhau bằng cực hình, cho nhau sự hỷ xả tất cả, không còn cái ý niệm thân thù, tội lỗi sạch hết, oán đối giải cả, hòa đồng tâm tánh như nước với sữa, hoan hỷ với nhau như nỗi hoan hỷ của Bồ-Tát khi thấy được bản thể chân như, thọ mạng vô cùng, thân tâm thường lạc, thiên cung Tịnh-độ tùy ý vãng sanh, muốn ăn có ăn, muốn mặc được mặc, không còn cái tiếng oán đối tranh chấp, tứ đại hết bị xáo động, ngũ căn hết còn mê hoặc, điều thiện thì giành nhau mà tập hợp, điều ác thì đua nhau mà tan biến, phát tâm Đại-thừa, tu Bồ-tát hạnh, tứ đẳng lục-độ hoàn thành đầy đủ, bỏ cái quả báo sanh tử mà thành cái tuệ

giác vô thượng.

Hôm nay, tất cả đại chúng cùng sám hối trong đạo tràng này, phải tìm hiểu rễ của oán và gốc của khổ là gì ? Là mắt ham sắc đẹp, tai mê tiếng hay, mũi thích hơi thơm, lưỡi say vị ngon, thân ưa khoái cảm, nghĩa là năm giác quan luôn luôn bị năm đối cảnh mê hoặc và lôi cuốn, nên suốt đời và nhiều kiếp không thể giải thoát. Lại chính thân thuộc là nguồn gốc của sự oán đối liên tục từ quá khứ đến hiện tại, từ hiện tại đến vị lai. Hầu hết oán đối do thân thuộc mà có. Vì lẽ nếu không thân thì cũng không thù. Nên thân hết thì thù cũng hết. Tại sao như vậy ? Là vì, thí dụ nếu hai kẻ khác xứ xa làng thì làm gì có sự oán hận. Oán hận có là vì có thân gần. Thân gần mà còn tam độc thì tự nhiên va chạm : Có va chạm mới có oán hận. Nên thân thích thì hay oán trách nhau. Cha mẹ oán trách con cái, con cái oán

trách cha mẹ, anh em chị em cũng như thế cả, oán trách nhau, giận ghét nhau, một chút phật ý đã nổi phẫn nộ. Khi giàu có thì bà con cầu cạnh, lúc nghèo nàn thì không hề thương tưởng. Càng được càng cho là ít, càng được càng cho không đủ. Muốn chi được mấy vẫn không cho là có ơn, còn một chút không vừa lòng thì tăng thêm hờn giận. Mà hờn giận là đổi lòng. Nên kết thù gây họa kiếp kiếp vô cùng. Suy luận như thế thì biết sự oán đối liên tục từ quá khứ đến hiện tại, từ hiện tại đến vị lai, thật không phải ai đâu khác hơn là bà con thân thích. Nên thân thích cũng chính là cái ổ oán thù. Như vậy, mọi người há không thiết tha sám hối ? Đại chúng hãy chí tâm, gieo xuống đất tất cả năm bộ phận của cơ thể, phụng vi vô thủy đến giờ, bao nhiêu cha mẹ và bao nhiêu bà con đã oán kết với nhau trong lục đạo, oán đó đối đầu hay chưa, nặng hay nhẹ,

ngày nay ở trong địa-ngục, trong nga-quỉ, trong súc-sanh, trong tu-la, trong loài người, trong loài trời, trong loài tiên hay ngay trong bà con bây giờ, tất cả những người đã oán kết trong quá-khứ hiện-tại và vị-lai như vậy, cùng những người liên hệ với họ, chúng con ngày nay vận dụng tâm từ bi, vận dụng ý niệm không thân thù, vận dụng tâm như tâm của chư Phật, vận dụng nguyện như nguyện của chư Phật, phụng vì tất cả và hết thảy mà qui y và đánh lễ các đấng Đại từ bi phụ của cả thế gian :

- Nam-mô Di-Lặc Phật,
- Nam-mô Thích-Ca Mâu-Ni
Phật,
- Nam-mô Phạm-Đức Phật,
- Nam-mô Bảo-Tích Phật,
- Nam-mô Hoa-Thiên Phật,

-
- Nam-mô Thiện-Tư-Nghị
Phật,
 - Nam-mô Pháp-Tự-Tại Phật,
 - Nam-mô Danh-Văn-Ý Phật,
 - Nam-mô Nhạo-Thuyết-Tự
Phật,
 - Nam-mô Kim-Cang-Tướng
Phật,
 - Nam-mô Cầu-Lợi-Ích Phật,
 - Nam-mô Du-Hý Thần-Thông
Phật,
 - Nam-mô Ly-Ám Phật,
 - Nam-mô Danh-Thiên Phật,
 - Nam-mô Di-Lâu-Tướng Phật,
 - Nam-mô Chúng-Minh Phật,
 - Nam-mô Bảo-Tạng Phật,
 - Nam-mô Cực-Cao-Hạnh
Phật,

- Nam-mô Đề-Sa Phật,
- Nam-mô Châu-Giác Phật,
- Nam-mô Đức-Tán Phật,
- Nam-mô Nhật-Nguyệt-Minh
Phật,
- Nam-mô Nhật-Nguyệt Phật,
- Nam-mô Tinh-Tú Phật,
- Nam-mô Sư-Tử-Tướng Phật,
- Nam-mô Vi-Lam-Vương Phật,
- Nam-mô Phước-Tạng Phật,
- Nam-mô Khí-Ấm-Cái Bồ-Tát,
- Nam-mô Tịch-Căn Bồ-Tát,
- Nam-mô Vô-Biên-Thân Bồ-
Tát,
- Nam-mô Quán-Thế-Âm Bồ-
Tát.

Lại nữa, đệ tử chúng con chí thành
qui y và đánh lễ hết thấy Tam-Bảo khắp

cả mười phương, cùng tận hư không giới, nguyện nhờ năng lực của Phật-Đà, năng lực của Phật-Pháp, năng lực của Bồ-Tát, năng lực của Thánh-Hiền, làm cho cha mẹ bà con của chúng con, những người hiện đang chịu sự đối đầu của oán kết trong lục đạo, cùng với những kẻ liên hệ của họ, đều đến tập hợp nơi đạo tràng này, chung nhau sám hối tội cũ, giải trừ oán kết. Nếu ai vì có hình hài chướng ngại nên không đến được, thì nguyện nhờ thần lực của Tam-Bảo đưa anh linh của họ đến đây, để họ đem tâm từ bi mà nhận sự sám hối ngày nay của chúng con, mong rằng hết thấy oán đối giải tỏa tất cả. Toàn thể đạo tràng đại chúng hãy tâm nghĩ, miệng nói, như sau. Đệ tử chúng con từ vô thủy đến ngày nay, đối với cha mẹ, nhiều đời và bà con nhiều kiếp, vì ba độc căn mà làm mười ác nghiệp, hoặc vì không biết, hoặc vì không tin, hoặc vì không tu, nói

tóm, vì vô minh mà gây ra mọi thứ oán kết, tội lỗi như vậy vô lượng vô biên, ngày nay chúng con chí thành sám hối, nguyện xin tiêu diệt. Vô thí đến giờ, hoặc vì tham ái, hoặc vì tức giận, hoặc vì ngu ngốc, vì ba độc căn này mà gây ra đủ thứ tội lỗi không những đối với cha mẹ bà con, mà còn đối với chúng sanh trong cả lục đạo, tội lỗi như vậy vô lượng vô biên, ngày nay chúng con tâm quý sám hối, nguyện xin ban cho sự hỷ xả tất cả. Vô thí đến giờ, hoặc vì dặt ruộng, hoặc vì nhà cửa, hoặc vì tiền tài mà gây nên mọi thứ nghiệp nhân oán đối, bằng cách đối với thân quyến mà cũng tìm đủ cách để sát hại, tội sát hại như vậy thật không thể nào mô tả được nữa, oán đối gây ra cũng không có thì gian chাম dứt, ngày nay chúng con tâm quý, phát lộ mà sám hối, nguyện xin cha mẹ bà con, tất cả quyến thuộc, hãy đem tâm từ bi mà nhận sự sám hối ấy, ban cho sự hỷ xả tất

cả, không còn ý tưởng thù hận. Như vậy, trộm cắp, tà dâm, nói láo, mười thứ ác nghiệp, năm thứ tội nghịch, không tội chi không làm, cho đến vọng tưởng thác loạn vin theo đối cảnh mà tạo ra đủ thứ tội lỗi. Tội lỗi như vậy vô lượng vô biên, có thứ đối với cha mẹ mà có, có thứ đối với anh em chị em mà có, có thứ đối với cô dì chú bác mà có, và có từ vô thủy đến giờ. Tội lỗi như vậy, trong nhân, sự oán kết nhiều hay ít, trong quả, sự oán đối lâu hay mau, chỉ duy mười phương chư Phật và Đại-Địa Bồ-Tát mới thấy hết và biết hết. Như cái số lượng oán kết nhiều ít và cái số lượng oán đối lâu mau mà chư Phật Bồ-Tát đã thấy đã biết, cái oán kết mà vị lai chúng con sẽ phải chịu lấy sự oán đối, ngày nay chúng con hồ thẹn, ghen ngào, buồn tủi, tự trách, mà cải vãng tu lai, không dám gây ra nữa. Nguyên xin cha mẹ bà con đem lòng ôn nhu, lòng hiền hòa, lòng thích điều

thiện, lòng hoan hỷ, lòng che chở, lòng như lòng chư Phật mà nhận sự sám hối ngày nay của chúng con, ban cho sự hỷ xả tất cả, không còn ý niệm thân thù nữa. Nguyên trong cha mẹ bà con mà những người còn chịu oán đối trong lục đạo, cũng như nguyện hết thủy lục đạo chúng sanh, đồng ban cho chúng con sự hỷ xả tất cả, để oán kết ba đời hết sạch trong một lúc. Từ nay sắp đi cho đến ngày giác ngộ, từ biệt tam đồ, đoạn tuyệt tứ sanh, hòa đồng với nhau như nước với sữa, vô ngại với nhau in như không gian, vĩnh viễn làm thân thuộc chánh pháp cho nhau, làm bà con từ bi với nhau, cùng nhau tu tập vô lượng giác tuệ, thành tựu đầy đủ kho tàng công đức, dũng mãnh tinh tiến không ngừng không nghỉ, làm Bồ-tát hạnh không chán không mệt, đồng đẳng tâm chư Phật, đồng đẳng nguyện chư Phật, được ba thứ bí mật của Phật-Đà, chứng

pháp thân đầy đủ năm thành phần, thực hiện tuệ giác vô thượng mà thành đấng Chánh-biến-tri.

Hôm nay, tất cả đại chúng cùng sám hối trong đạo tràng này, đã cùng nhau giải tỏa oán kết đối với cha mẹ rồi, bây giờ cần phải giải tỏa oán kết đối với sư trưởng. Trừ Phật ra, chưa ai thực hiện pháp thân một cách viên mãn cùng cực, đến nỗi chứng được vô sanh pháp nhẫn cũng còn bị sanh trú diệt chi phối. Ngay như Phật mà còn phải mượn những lời khắc khổ để làm cho kẻ ác nhờ đó ngộ đạo ; phước đức và minh trí đều trọn vẹn mà giáo hóa cho người còn phải dùng những lời khắc khổ, hướng chỉ phạm phu, theo nguyên tắc, đang cách biệt sự thanh tịnh tuyệt đối ? Thiện ác còn xen lẫn, nhiễm tịnh chưa cách biệt, thì làm sao hết ngay được mọi thứ làm lỗi của thân miệng và ý ? Cho nên, nếu nghe sư trưởng nói gì thì phải

hổ thẹn trước cái ân và cái đức của các ngài, thống thiết mà tự hối tự trách, chứ không thể vì vậy mà nghi ngờ, kinh ngạc và lòng giữ ác ý. Kinh nói, tuy đã xuất-gia nhưng chưa phải giải thoát. Như vậy, đừng thấy xuất-gia thì đòi hỏi phải hết làm lỗi, đừng thấy tại-gia thì quả quyết không có thiện sự. Mà thôi, hãy gác việc ấy lại. Trong kinh, Phật bảo đại chúng, các người phải tưởng niệm ân đức sư trưởng, vì lẽ cha mẹ tuy sanh dưỡng giáo dục nhưng không thể làm cho các người thoát ly tam đồ, còn lòng từ cao tột của sư trưởng thì hướng dẫn giáo dục cho các người, từ chỗ ấu trĩ mà làm cho xuất-gia được, thọ giới được, thai nghén vị La-Hán và sanh đẻ vị La-Hán, hết cái khổ sanh tử, được cái vui Niết-bàn. Sư trưởng có cái ân đức siêu xuất thế gian như vậy, ai là người trả được ? Nếu suốt đời hành đạo thì cũng chỉ tự lợi, chưa phải báo đáp ơn Thầy.

Phật đã huấn thị, thiên hạ không ai làm bạn tốt cho ta bằng sư trưởng.

Hôm nay, tất cả đại chúng cùng sám hối trong đạo tràng này, như Phật huấn thị, sư trưởng có ân đức đến thế đó, mà chúng ta chưa hề có ý niệm báo đáp. Giáo huấn cũng không tín thọ. Đến nỗi phỉ báng thô lỗ, vô cớ thị phi. Chính điều này làm cho Phật-Pháp rơi rụng. Tội lỗi như thế này làm sao thoát khỏi tam đồ ? Khổ báo của tội lỗi ấy không ai chịu thay được. Cập kỳ gần chết, thì vui bỏ đi, khổ tìm đến, tâm tham nảo, ý mê loạn, thức bế tắc, căn suy hại, muốn đi mà chân không động, muốn ngồi mà thân không vững, muốn nghe chánh pháp thì tai lắng, muốn nhìn Thánh tượng thì mắt mờ. Bấy giờ có nghĩ đến sự sám hối như hôm nay đây thì có cách gì mà làm được nữa ? Cái mà lúc ấy có là chỉ có tội báo địa ngục. Mà tội báo như vậy đã tự làm thì phải tự chịu. Nên trong

kinh đã huấn thị, ngu si tự thị, không tin tội báo, chê thầy, chửi thầy, ghét thầy, ganh thầy, những kẻ như vậy là con ma lớn nhất trong Phật-Pháp, là hạt giống địa ngục, tự gây oán kết thì tự chịu oán đối, vô cùng vô tận. Trường hợp như Hoa-Quang, vị Tỳ-kheo điển đạt chánh pháp một cách tuyệt hảo, có một đệ tử luôn luôn kiêu ngạo, thầy dạy gì cũng không tin thọ, lại còn tuyên ngôn, thầy ta vô trí, ca tụng những sự rối tung, ta mong đời sau hết gặp ông thầy như vậy. Thế rồi người đệ tử này chánh pháp cho là tà, tà pháp cho là chánh, nên dầu giữ giới một cách trọn vẹn, mà vì pháp hủy chánh kiến, lý giải lầm lạc, do đó, khi chết, nhanh như tên bắn, đọa vào A-tì địa-ngục, chịu khổ dữ dội trong tám triệu kiếp.

Hôm nay, tất cả đại chúng cùng sám hối trong đạo tràng này, như Kinh huấn thị, há không cả sợ ? Đối với Thầy,

một lời nói ác mà còn dọa A-tì-ngục đến tám triệu kiếp, huống chi từ khi mới xuất-gia đến giờ, tội lỗi đối với Thầy tất phải nhiều lắm. Như thế thì có thể phán quyết một cách chắc chắn rằng, chết rồi sẽ phải chịu tội báo y như kẻ đệ tử kia mà không còn ngờ vực gì nữa. Tại sao như vậy ? Vì lẽ Thầy luôn luôn giáo huấn mà đệ tử lại luôn luôn không chịu như pháp thực hành. Đối với Thầy, luôn luôn trái nghịch, cung cấp đến mấy cũng không cho là vừa đủ. Hoặc làm cho Thầy giận, hoặc mình hận Thầy, từ quá khứ đến hiện tại, từ hiện tại đến vị lai, sự hỷ nộ chất chứa không ít. Và tội lỗi như vậy thật không thể tính toán. Kinh nói, một thoáng tức giận, oán đối vô cùng. Huống chi sự oán đối này chẳng phải chỉ trong bà con, mà chính giữa thầy trò sự giận ghét cũng chẳng ít. Lại còn sự ở chung nữa, Thượng-tọa cũng như Trung-tọa, Trung-tọa cũng như Hạ-

tọa, không thâm tín sự xuất-gia là pháp giải thoát, sự nhần-nhục là hạnh an lạc, sự bình-đẳng là đạo Bồ-Đề, sự rời bỏ vọng tưởng là tâm xuất thế, rồi thầy trò ở chung, do cái nghiệp oán kết chưa hết mà chống chối nhau, tâm tính phần nộ tranh chấp bùng lên loạn xạ, vì vậy, đời đời không tạo được sự hòa hợp. Là người xuất gia mà đối với người đồng học hoặc người cùng thầy, ngày người ta thăng tiến thì mình căm tức, không tự xét cái trí tuệ luyện tập từ đời trước, lại cho rằng họ có phước, mình vô duyên, tâm tính nhiễm ô liên sinh cao hạ. Chỉ thích đua tranh mà không muốn hòa đồng. Không thể nhường cái hậu cho người, nhận cái bạc về mình, mà chỉ biết ganh tức căm hờn nhau. Không biết tự tỉnh lỗi mình mà chỉ lo chỉ trích nhược điểm của kẻ khác. Dèm pha, phỉ báng nhau bằng ba độc chất, không tâm trung tín, không ý kính nhường. Như vậy thì còn

đâu nữa mà nhớ rằng mình đã vi phạm tịnh giới Phật chế ? Đến nổi lớn tiếng to lời mà chưởi dữ mắng tục. Thầy dạy thì chẳng ai nghe, mà, bất kể lớn nhỏ, ai cũng bất mãn rồi thị phi lẫn nhau, tạo nên sự oán đối không ít, trong các đạo. Nên thị phi oán kết chỉ là một tánh tức giận mà tạo thành oán đối vô cùng giữa thầy trò, giữa những người đồng học, giữa những người ở chung kể cả Thượng-tọa, Trung-tọa và Hạ-tọa. Khế kinh đã nói, nổi tức giận ngày nay chỉ hờn ghét nhau một chút, cũng thừa để sau này biến thành dữ dội đến nỗi tạo ra sự thù oán lớn lao, hướng chi tội ác làm ra bởi cả một đời ?

Hôm nay, tất cả đại chúng cùng sám hối trong đạo tràng này, nào ai tự biết mình đã ở trong loài nào, đối với thầy và đối với bạn đã gây ra bao nhiêu oán kết ? Nhưng oán kết ấy đã hoặc sẽ đem lại oán đối vô cùng. Oán đối tuy vô

hình, những đã vô hạn về năm tháng mà còn vô cùng về đời kiếp. Và nỗi thống khổ thì thật khó mà nhấn nổi. Chính vì lý do đó mà Bồ-Tát đại-sĩ bỏ tâm thân thù, xả ý thương ghét, đem đức tánh từ bi mà bình đẳng nhiếp hóa. Đại chúng đã được cùng nhau phát Bồ-đề-tâm và phát Bồ-đề-nguyện thì phải tập làm Bồ-tát-hạnh là bốn vô-lượng-tâm, sáu ba-la-mật và bốn hoằng-thệ, bốn nhiếp-pháp. Như những bản hạnh mà chư Phật Bồ-Tát đã làm, ngày nay chúng ta cũng tập mà làm. Thân thù bình đẳng, tất cả vô ngại. Từ nay sắp đi cho đến ngày giác ngộ, thệ nguyện cứu giúp hết tất cả mọi người, làm cho mọi người thể hiện trọn vẹn đạo lý tuyệt đối. Đại chúng hãy cùng nhau chí thành, gieo xuống đất tất cả năm bộ phận của cơ thể, phụng vì từ vô thủy đến ngày nay, qua bao đời kiếp xuất gia, các vị Hòa-thượng xà-lê mà có gây oán kết, các vị Tôn-chứng giới-đàn

mà có gây oán kết, những người đồng học, cùng thầy hay ở chung mà có gây oán kết, những người có liên hệ hay không liên hệ, và rộng ra nữa là mười phương ba đời hết thấy lục đạo tử sanh mà có gây oán kết, oán kết đó hoặc đã đối đầu, hoặc chưa đối đầu, hoặc nặng, hoặc nhẹ, cùng những người liên hệ với họ, chúng con đều phụng vì tất cả và hết thấy mà đánh lễ Tam-Bảo, khẩn cầu sám hối, nguyện xin tiêu diệt. Nếu đối với lục đạo chúng sanh mà chúng con có gây oán kết, oán kết mà không hiện tại thì vị lai, chúng con phải chịu oán đối, thì ngày nay chúng con chí thành sám hối, nguyện xin tiêu diệt. Nếu lục đạo chúng sanh mà có gây oán kết và chịu oán đối với nhau, thì bao gồm cả quá-khứ đến hiện-tại và vị-lai, đệ tử chúng con đều đem tâm từ bi và ý tưởng không thân thù, khắp vì họ mà khẩn cầu sám hối, nguyện cho nhau sự hỷ xả tất cả, đừng

còn hành hạ nhau bằng ác ý, đối xử nhau bằng độc niệm. Nguyên lục đạo chúng sanh đồng một niệm hỷ xả, vui vẻ tất cả, từ nay thì giải tỏa oán kết, hết sạch sân hận, tự sanh cung kính đối với các bậc trưởng thượng, luôn luôn nhớ đến cái tâm biết ơn trả ơn, làm cho tâm ấy đồng đẳng với tâm nguyện của chư Phật. Nguyên rồi, đại chúng hãy chí tâm đánh lễ các đấng Đại từ bi phụ của cả thế gian :

- Nam-mô Di-Lặc Phật,
- Nam-mô Thích-Ca Mâu-Ni
Phật,
- Nam-mô Kiến-Hữu-Biên
Phật,
- Nam-mô Lô-Minh Phật,
- Nam-mô Kim-Sơn Phật,
- Nam-mô Sư-Tử-Đức Phật,
- Nam-mô Thắng-Tướng Phật,

– Nam-mô Minh-Tán Phật,
– Nam-mô Kiên-Tinh-Tiến
Phật,

– Nam-mô Cụ-Túc-Tán Phật,
– Nam-mô Ly-Úy-Sư Phật,
– Nam-mô Ứng-Thiên Phật,
– Nam-mô Đại-Đẳng Phật,
– Nam-mô Thế-Minh Phật,
– Nam-mô Diệu-Âm Phật,
– Nam-mô Trì-Thượng Công-
Đức Phật,

– Nam-mô Ly-Ám Phật,
– Nam-mô Bảo-Tán Phật,
– Nam-mô Sư-Tử-Hiệp Phật,
– Nam-mô Diệt-Quá Phật,
– Nam-mô Trì-Lam-Lộ Phật,
– Nam-mô Nhân-Nguyệt Phật,
– Nam-mô Hỷ-Kiến Phật,

- **Nam-mô Trang-Nghiêm Phật,**
- **Nam-mô Châu-Minh Phật,**
- **Nam-mô Sơn-Đảnh Phật,**
- **Nam-mô Danh-Tướng Phật,**
- **Nam-mô Pháp-Tích Phật,**
- **Nam-mô Huệ-Thượng Bồ-Tát,**
- **Nam-mô Thường-Bất-Ly-Thế
Bồ-Tát,**
- **Nam-mô Vô-Biên-Thân Bồ-
Tát,**
- **Nam-mô Quán-Thế-Âm Bồ-
Tát.**

Lại nữa, đệ tử chúng con chí thành qui y và đảnh lễ hết thấy Tam-Bảo khắp cả mười phương, cùng tận hư không giới, nguyện nhờ năng lực Phật-Đà, năng lực Phật-Pháp, năng lực Bồ-Tát, năng lực Thánh-Hiền, mà làm cho hết thấy pháp giới chúng sanh đã gây oán

kết với nhau, liên tục từ quá khứ đến hiện tại, từ hiện tại đến vị lai, oán kết đó đã đối đầu hay chưa đối đầu, tất cả đều sám hối, giải tỏa, cởi mở. Cho nhau sự hỷ xả tất cả, không còn ý niệm thân thù. Hòa đồng với nhau như nước với sữa, hoan hỷ với nhau như nỗi hoan hỷ của các vị Bồ-Tát khi thấy được bản thể chân như, vô ngại với nhau y như không gian vậy. Từ nay sắp đi cho đến ngày giác ngộ, vĩnh viễn làm thân thuộc chánh pháp với nhau mà không còn tư tưởng biệt dị, luôn luôn làm bà con từ bi Bồ-Tát cho nhau. Chúng con lại đem công đức của sự lễ bái sám hối giải tỏa oán kết hôm nay, cầu nguyện những người còn bị oán kết trong số liệt vị Hòa-thượng, Xà-lê, Tôn-chứng, các vị đồng học, cùng thầy, các vị Thượng-tọa Trung-tọa Hạ-tọa, và những người liên hệ với họ ; rộng ra nữa, cầu nguyện cho hết thảy những kẻ chưa giải thoát oán

đối trong ba đời tại lục đạo ; hiện nay, những người và những kẻ còn chịu oán đối đó đang ở trong loài trời, loài tiên, loài thần, trong địa-ngục, ngạ-quỉ, súc-sanh, trong loài người, hoặc đang ở ngay trong số bà con hay liên hệ với chúng con, nói tóm, mười phương ba đời, hết thảy oán kết, đã đối đầu hay chưa đối đầu, cùng những người liên hệ với họ, chúng con cầu nguyện từ nay sắp đi đến ngày giác ngộ, oán kết thì giải tỏa tất cả, oán đối thì giải thoát hoàn toàn, thói quen của oán kết cũng vĩnh viễn diệt sạch, trường từ ác đạo mà tự tại thọ sanh, niệm niệm biểu hiện chánh pháp vì lẽ tâm tâm tự tại vô ngại, sáu ba la mật thì trang nghiêm đầy đủ, hạnh nguyện thập địa thì hoàn thành hết thảy, thực hiện mười trí lực của Phật, thần thông vô tận, mau chóng viên mãn tuệ giác vô thượng mà thành đáng Chánh-biến-tri.

Hôm nay, tất cả đại chúng cùng sám hối trong đạo tràng này, nên biết trước kia chỉ là tổng quát, giải tỏa oán kết cho tất cả người và mình đã gây ra trong quá-khứ hiện-tại và vị-lai. Từ đây về sau là sự tự lọc sạch bản thân, vậy đại chúng càng phải tự đốc thúc tâm mình. Vì lý do nào ngày nay chúng ta vẫn chưa được giải thoát, tới thì không được thấy Phật đối diện trao cho lời tiên quyết về sự giác ngộ, lui thì không được nghe Phật vận dụng tiếng nói duy nhất diễn đạt về nhất thừa ? Là chỉ vì tội lỗi sâu dày, oán kết cứng chắc. Nên chẳng những không thấy được chư Phật, Bồ-Tát và Thánh-Hiền, mà có thể rằng cái giáo lý gồm có mười hai thành phần truyền lại bằng âm hưởng cũng cách biệt hẳn với đường hướng tâm trí. Như thế, oán đối ác đạo hết cách thoát khỏi. Hình hài này bỏ rồi, chắc chắn chìm xuống bể khổ sôi sục, lưu chuyển tam

đồ, luân hồi ác đạo, biết ngày nào mới phục hồi lại được cái thân con người. Suy ngẫm như vậy mới thấy thống thiết, tưởng tượng như vậy mới thấy đau lòng. Chúng ta ngày nay đã được cùng nhau ngược lên mà tiếp nhận phong hóa còn lại của Phật, cắt ân ái, từ thân thuộc, bỏ vinh hoa, xa thế sự, không còn vướng mắc gì nữa, như thế há không tranh đua với thì giờ mà cầu đạt cho được cảnh giới giải thoát ? Nếu chúng ta không kiên cường ý chí, chịu khổ chịu nhọc một cách thống thiết chân thành, thì bỗng nhiên một ngày nào đó, thân xác bệnh nặng, giai đoạn trung hữu, tức đời sau đã hình thành ngay khi đang sống, hiện ra với mọi sắc thái của nó – ngục tốt đầu trâu hình thù dị dạng biến hiện đủ cả, phối hợp với đao gió thổi cắt nát mình, tâm thần kinh hoàng, thác loạn, thậm chí bà con gào khóc cũng không một chút hay biết. Bấy giờ nếu muốn cầu sự

sám hối như ngày hôm nay để mong có một chút thiện niệm, cũng không làm sao mà có được nữa, chỉ có thống khổ vô biên của tam đồ ác đạo mà thôi.

Vì vậy, ngày nay đại chúng phải tự nỗ lực mà chạy đua với thì giờ. Nếu phóng túng tình ý thì sự tiến tu phải chậm lại, còn chịu khổ chịu nhọc thì chí dũng mãnh càng mau lên. Nên trong Kinh đã huấn thị, từ bi là đạo tràng, vì lẽ tâm ấy làm cho nhẫn khổ chịu nhọc được ; thực hành là đạo tràng, vì lẽ sự ấy làm cho công việc hoàn tất được. Như vậy, muốn ngàn vạn điều thiện tốt đẹp tất cả, thì phi siêng năng nỗ lực không còn biết nhờ vào đâu. Cũng như phi thuyền tàu thì lấy gì mà vượt được biển cả ? Nếu chỉ muốn mà không làm theo cái muốn ấy, thì thế là muốn và làm không cân nhau, làm sao có hiệu quả ? Cũng như một kẻ đã tuyệt hết lương thực thì dầu mơ ước cả trăm vị ngon vật

lạ, cũng không bao giờ ích lợi gì cho cái đời. Muốn cầu cái quả tuyệt diệu thì muốn và làm phải song đôi. Đại chúng hãy cùng nhau kịp thời giữ tâm chí tăng thượng, sanh ý thức tâm quý, để sám hối tội lỗi, giải tỏa oán kết. Nếu cứ ở mãi trong cảnh giới mê ám, thì sự liễu ngộ chưa biết ngày nào mà mong. Nên ai nấy phải tự nỗ lực mà cầu giải thoát, đừng để sau này phải hối hận. Đại chúng hãy cùng nhau chí thành, gieo xuống đất tất cả năm bộ phận của cơ thể mà qui y và đánh lễ các đấng Đại từ bi phụ của cả thế gian :

- Nam-mô Di-Lặc Phật,
- Nam-mô Thích-Ca Mâu-Ni
Phật,
- Nam-mô Định-Nghĩa Phật,
- Nam-mô Thi-Nguyện Phật,
- Nam-mô Bảo-Chúng Phật,

-
- Nam-mô Chúng-Vương Phật
 - Nam-mô Du-Bộ Phật,
 - Nam-mô An-Ổn Phật,
 - Nam-mô Pháp-Sai-Biệt Phật,
 - Nam-mô Thượng-Tôn Phật,
 - Nam-mô Cực-Cao-Đức Phật,
 - Nam-mô Thượng-Sư-Tử-Âm
Phật,
 - Nam-mô Lạc-Hỷ Phật,
 - Nam-mô Long-Minh Phật,
 - Nam-mô Hoa-Sơn Phật,
 - Nam-mô Long-Hỷ Phật,
 - Nam-mô Hương-Tự-Tại-
Vương Phật,
 - Nam-mô Đại-Minh Phật,
 - Nam-mô Thiên-Lực Phật,
 - Nam-mô Đức-Man Phật,
 - Nam-mô Long-Thủ Phật,

**Lại nữa, đệ tử chúng con chí thành
qui y và đánh lễ hết thủy Tam-Bảo khắp
cả mười phương, cùng tâm hư không**

giới. Đệ tử chúng con tội chương chất chứa lớn hơn quả đất, vô minh che khuất tối như đêm dài, nên bị lôi cuốn theo ba độc mà tạo ra cái nhân oán đối, rồi bị chìm ngập trong ba cõi mà không có cái ngày thoát ra. Ngày nay chúng con nhờ năng lực đại từ đại bi của chư Phật Bồ-Tát mới được tỉnh ngộ, nên lòng rất tầm quý, chí thành thống thiết, phát lộ sám hối. Nguyên xin chư Phật Bồ-Tát từ bi nhiếp thọ, đem năng lực đại trí tuệ, năng lực bất tư nghị, năng lực vô lượng tự tại, năng lực hàng phục ma quân, năng lực diệt sạch phiền não, năng lực giải tỏa oán kết, năng lực cứu độ chúng sanh, năng lực yên ổn chúng sanh, năng lực giải thoát địa ngục, năng lực tế độ nga quỷ, năng lực cứu vớt súc sanh, năng lực nhiếp hóa Tu-la, năng lực nhiếp thọ loài người, năng lực diệt sạch phiền não chư thiên chư tiên, năng lực vô lượng vô biên công đức và năng

lực vô lượng vô biên trí tuệ mà làm cho hết thấy những kẻ đã gây oán kết trong tứ sanh lục đạo đều đến được nơi đạo tràng này, nhận cho chúng con sự sám hối ngày nay, hỷ xả tất cả, không còn ý tưởng thân thù, bao nhiêu oán kết giải tỏa hết thấy, vĩnh viễn từ biệt tám nạn và thoát ly tam đồ, thường thường gặp Phật, nghe Pháp, ngộ Đạo, phát tâm Bồ-Đề, làm hạnh xuất thế, tứ đẳng lục độ thì đem cái tâm sâu xa mà tu tập, hết thấy hạnh nguyện thì nâng cao lên cho đến tận thập địa, nhập Kim-cang tâm mà thành Chánh-biến-giác.

Hôm nay, tất cả đại chúng cùng sám hối trong đạo tràng này, phải biết oán đối tìm nhau là giai do ba ác nghiệp. Chính ba ác nghiệp trang sức cho chúng ta bằng mọi thứ thống khổ. Đã biết cái gốc của thống khổ rồi thì đại chúng phải dùng mãnh mà diệt trừ. Phương pháp diệt trừ chỉ có sự sám hối. Nên trong

Kinh đã ca tụng, trong đời có hai kẻ mạnh mẽ, đó là kẻ không làm ác và kẻ biết sám hối. Ngày nay đại chúng muốn sám hối thì phải gột sạch tâm trí, nghiêm chỉnh hình dung, trong đây tử thẹn, ngoài lộ thống thiết, vận dụng 2 tâm lý sau đây thì không tội lỗi nào mà không diệt sạch, đó là tâm và quý. Tâm là hổ với chư Thiên, quý là thẹn với loài người. Tâm là tự mình sám hối diệt sạch oán đối, quý là khuyến khích người khác giải tỏa oán kết. Tâm là tự làm các điều thiện, quý là tán đồng người khác làm. Tâm là trong thì rất tự thẹn, quý là ngoài phát lộ với người. Chính hai đức tính tâm quý này có cái năng lực làm cho hành giả được “cái vui vô ngại”. Đại chúng ngày nay cùng nhau phát đại tâm quý để làm đại sám hối, thì phải chí thành cầu khẩn đối với tứ sanh lục đạo. Tại sao phải làm như vậy ? Vì lẽ trong Kinh đã huấn thị, hết thấy chúng sanh

đều là thân thuộc. Hoặc đã làm cha mẹ, hoặc đã làm sư trưởng, hoặc đã làm anh em chị em, tất cả đều là bà con của ta. Chỉ vì bị sa vào màng lưới vô minh mà chúng ta không biết. Vì không biết nên va chạm thương tổn. Vì va chạm thương tổn nên oán đối không cùng. Ngày nay đại chúng đã tỉnh ngộ điều đó thì phải chí thành khẩn thiết, cực lực vận dụng tâm trí, làm sao cho một niệm có thể cảm ứng mười phương chư Phật, một lay có thể đoạn trừ vô lượng oán đối, đồng nhau một nỗi thống thiết, gieo xuống đất tất cả năm bộ phận của cơ thể mà qui y và đánh lễ các đấng Đại từ bi phụ của cả thế gian :

- Nam-mô Di-Lặc Phật,
- Nam-mô Thích-Ca Mâu-Ni
Phật,
- Nam-mô Định-Ý Phật,
- Nam-mô Vô-Lượng-Hình

Phật,

- Nam-mô Minh-Chiếu Phật,**
- Nam-mô Bảo-Tướng Phật,**
- Nam-mô Đoạn-Nghi Phật,**
- Nam-mô Thiện-Minh Phật,**
- Nam-mô Bát-Hư-Bộ Phật,**
- Nam-mô Giác-Ngộ Phật,**
- Nam-mô Hoa-Tướng Phật,**
- Nam-mô Sơn-Chủ-Vương**
Phật,
- Nam-mô Đại-Oai-Đức Phật,**
- Nam-mô Biến-Kiến Phật,**
- Nam-mô Vô-Lượng-Danh**
Phật,
- Nam-mô Bảo-Thiên Phật,**
- Nam-mô Trú-Nghĩa Phật,**
- Nam-mô Mãn-Ý Phật,**
- Nam-mô Thượng-Tán Phật,**

- Nam-mô Vô-Uu Phật,
- Nam-mô Vô-Cấu Phật,
- Nam-mô Phạm-Thiên Phật,
- Nam-mô Hoa-Minh Phật,
- Nam-mô Thân-Sai-Biệt Phật,
- Nam-mô Pháp-Minh Phật,
- Nam-mô Tận-Kiến Phật,
- Nam-mô Đức-Tịnh Phật,
- Nam-mô Văn-Thù Sư-Lợi Bồ-
Tát,
- Nam-mô Phổ-Hiền Bồ-Tát,
- Nam-mô Vô-Biên-Thân Bồ-
Tát,
- Nam-mô Quán-Thế-Âm Bồ-
Tát.

Lại nữa, đệ tử chúng con chí thành
qui y và đánh lễ hết thấy Tam-Bảo khắp
cả mười phương, cùng tận hư không

giới, nguyện xin Tam-Bảo đồng gia
nhiếp thọ, làm cho chúng con thanh
tĩnh được những điều ăn năn, trừ diệt
được những điều sám hối. Lại nguyện
những người cùng sám hối ngày nay, từ
giờ này cho đến ngày giác ngộ, tất cả
oán đối đều được giải tỏa, tất cả thống
khổ đều được đoạn trừ, cái thói quen
của sự oán kết là phiền não cũng vĩnh
viễn không còn, trường từ ác đạo mà tự
tại thọ sanh, đích thân hầu hạ chư Phật,
trực tiếp vâng lãnh sự thọ ký của các
Ngài, tứ đẳng lục độ hoạt dụng một cách
đầy đủ, đầy đủ bốn thứ biện tài, thực
hiện mười thứ trí lực, tướng hảo nghiêm
thân, thần thông vô ngại, nhập Kim-
cang tâm mà thành Chánh-biến-giác.

CUỐN 6

Mở đầu vận dụng phương pháp sám hối của “đạo tràng từ bi”, chúng con nhất tâm đem tánh mạng mà qui y và đánh lễ chư Phật trong quá-khứ, hiện-tại và vị-lai :

- Nam-mô Quá-Khứ Tì-Bà Thi Phật,
- Nam-mô Thi-Khí Phật,
- Nam-mô Tì-Xá-Phù Phật,
- Nam-mô Câu-Lưu-Tôn Phật,
- Nam-mô Câu-Na-Hàm Mâu-Ni Phật,
- Nam-mô Ca-Diếp Phật,
- Nam-mô Bổn-Sư Thích-Ca Mâu-Ni Phật,
- Nam-mô Đương-Lai Di-Lặc Tôn Phật.

PHẦN THỨ CHÍN :

GIẢI TỎA OÁN KẾT

(Tiếp theo)

Hôm nay, tất cả đại chúng cùng sám hối trong đạo tràng này, trước tiên, hãy hướng về tứ sanh lục đạo mà sám hối ác nghiệp của thân. Kinh nói, có thân là có khổ, thân không thì khổ hết. Thân là cái gốc của thống khổ. Tội báo dữ dội trong tam đồ do thân mà có. Chưa thấy người làm mà mình chịu, hay mình làm mà người chịu. Tự tạo nghiệp nhân thì tự chịu khổ quả. Một ác nghiệp hoàn thành thì tội lỗi đã không có biên giới, hướng chi ác nghiệp tạo ra bởi cả một đời ? Nay, chúng ta chỉ biết thân mình mà không biết thân người khác, chỉ biết cái khổ của mình mà không biết cái khổ của người khác, chỉ biết mình cầu yên vui mà không biết người khác cũng cầu yên vui. Vì ngu si như thế mà tâm lý bị ngã nổi dậy, ý tưởng thân thù bùng lên. Oán đối biến khắp lục đạo là vì vậy. Nếu không giải tỏa oán kết thì oán đối lục

đạo lúc nào thoát khỏi ? Oán đối liên tục hết kiếp này đến kiếp khác, há không thống tâm ? Ngày nay đại chúng hãy cùng nhau nổi đại dũng mãnh, sanh đại tâm quý, làm đại sám hối, sao cho một niệm cảm ứng mười phương chư Phật, một lay diệt trừ vô lượng oán kết, đồng nhau một nổi thống thiết mà gieo xuống đất tất cả năm bộ phận của cơ thể, qui y và đánh lễ các đấng Đại từ bi phụ của cả thế gian :

- Nam-mô Di-Lặc Phật,
- Nam-mô Thích-Ca Mâu-Ni
Phật,
- Nam-mô Nguyệt-Diện Phật,
- Nam-mô Bảo-Đẳng Phật,
- Nam-mô Bảo-Tướng Phật,
- Nam-mô Thượng-Danh Phật,
- Nam-mô Tác-Danh Phật,
- Nam-mô Vô-Lượng-Âm Phật,

- Nam-mô Vi-Lam Phật,
- Nam-mô Sư-Tử-Thân Phật,
- Nam-mô Minh-Ý Phật,
- Nam-mô Vô-Năng-Thắng
Phật,
- Nam-mô Công-Đức-Phẩm
Phật,
- Nam-mô Nguyệt-Tướng Phật,
- Nam-mô Đức-Thế Phật,
- Nam-mô Vô-Biên-Hạnh Phật,
- Nam-mô Khai-Hoa Phật,
- Nam-mô Tịnh-Cầu Phật,
- Nam-mô Kiến-Nhất-Thế-
Nghĩa Phật,
- Nam-mô Dũng-Lực Phật,
- Nam-mô Phú-Túc Phật,
- Nam-mô Phước-Đức Phật,
- Nam-mô Tùy-Thời Phật,

- Nam-mô Quảng-Ý Phật,
- Nam-mô Công-Đức-Kinh
Phật,
- Nam-mô Thiện-Tịch-Diệt
Phật,
- Nam-mô Tài-Thiên Phật,
- Nam-mô Khánh-Âm Phật,
- Nam-mô Đại-Thế-Chí Bồ-Tát,
- Nam-mô Thường-Tinh-Tiến
Bồ-Tát,
- Nam-mô Vô-Biên-Thân Bồ-
Tát,
- Nam-mô Quán-Thế-Âm Bồ-
Tát.

Lại nữa, đệ tử chúng con chí thành qui y và đánh lễ hết thấy Tam-Bảo khắp cả mười phương, cùng tận hư không giới. Nguyện nhờ năng lực Phật-Đà,

năng lực Phật-Pháp, năng lực Bồ-Tát và năng lực Hiền-Thánh mà làm cho hết thấy những người oán kết với nhau trong tứ sanh lục đạo đều đến được nơi đạo tràng này, cùng nhau sám hối tạ tội, bằng cách tâm niệm, miệng nói, tác bạch như sau. Đệ tử chúng con từ vô thủy vô minh vọng động cho đến ngày nay, vì ác nghiệp của thân mà gây ra oán kết đối với loài trời hay loài người, đối với tu la hay địa ngục, đối với ngạ quỷ hay súc sanh, nguyện nhờ năng lực Phật-Đà, năng lực Phật-Pháp, năng lực Bồ-Tát và năng lực Hiền-Thánh mà làm cho tất cả oán kết liên tục từ quá khứ đến hiện tại, từ hiện tại đến vị lai, biến khắp tứ sanh lục đạo, oán kết đó đã đối đầu hay chưa đối đầu, nặng hay nhẹ, đều nhờ sự sám hối ngày nay mà chúng con thanh tịnh được những điều chúng con ăn năn, trừ diệt được những điều chúng con sám hối, tội báo tam giới vĩnh viễn hết chịu,

sanh ra ở đâu cũng thường gặp Phật.

Lại nữa, chúng con, những người sám hối hôm nay, vô thí đến giờ, vì ác nghiệp của thân mà gây ra đủ cả mọi thứ oán kết khắp trong ác đạo, bằng cách hoặc vì tham ái, hoặc vì sân giận, hoặc vì ngu si, vì ba độc căn ấy mà làm mười thứ ác nghiệp. Thích hại cầm thú, thích giết trâu dê. Vì ruộng, vì nhà và vì tiền, có khi còn giết cả đồng loại. Vô thí đến giờ, hoặc vì vụ lợi mà giết lầm kẻ khác, hoặc mạo xưng y sĩ mà châm chích tác hại, tội ác như vậy oán đối vô cùng, ngày nay chúng con chí thành sám hối, nguyện xin tiêu diệt. Vô thí đến giờ, hoặc bỏ đói kẻ khác, hoặc đoạt lương thực, hoặc cưỡng bức uống mặn, hoặc cắt đứt nước uống, tội ác và oán đối của tội ác như vậy vô lượng vô biên, ngày nay chúng con chí thành sám hối, nguyện xin tiêu diệt. Vô thí đến giờ, hoặc giết loài vật mà ăn, hoặc vì tham

sân si mà hành hạ, hoặc đầu độc mà sát hại, oán kết và oán đối như vậy vô lượng vô biên, ngày nay chúng con chí thành sám hối, nguyện xin tiêu diệt. Vô thí đến giờ, xa thầy hiền, gần bạn ác, từ ba nghiệp của thân mà gây ra lắm thứ tội ác, mặc sức tàn sát, làm chết oan chết yểu những kẻ vô thân cô thế, phá bờ vỡ ao hay ngăn sông lấp ngòi mà giết hại thủy tộc và trùng nhỏ, thiêu rừng đốt rẫy hay đặt vòng giăng lưới mà làm cho loài ở dưới nước cũng như loài ở trên đất đều bị hại cả, oán kết và oán đối như vậy vô lượng vô biên, ngày nay chúng con chí thành sám hối, nguyện xin tiêu diệt. Vô thí đến giờ, không từ tâm, mất ngay thẳng, nên lường cân, tráo đấu, ý mạnh, hiếp yếu, đánh áp phá thành, cướp bóc, chiếm đoạt, lấy của người xài cho mình, đá lường đảo mà có khi còn sát hại, oán kết như vậy vô lượng vô biên, ngày nay chúng con chí thành sám hối, nguyện

xin tiêu diệt. Vô thi đến giờ, không từ tâm, không cả hành động của từ tâm, nên trong lục đạo hành hạ chúng sanh đủ cách, đến nỗi khảo đả cả bà con một cách táng tận lương năng, buộc trói, cùm kẹp, bít khóa, tra khảo, treo ngược, đứng nghiêng, bắn đâm, chém chặt, tàn sát, tước xé, ram nướng, hầm nấu, oán kết như vậy vô lượng vô biên, ngày nay chúng con chí thành sám hối, nguyện xin tiêu diệt.

Vô thi đến giờ, ba ác nghiệp của thân, bốn ác nghiệp của miệng, ba ác nghiệp của ý, cho đến bốn trọng tội, năm tội nghịch, cùng bao nhiêu ác pháp khác, không thứ gì không làm. Tự thị tuổi trẻ, mạng lớn, bất kể quỉ thần. Canh cánh trong lòng là e mình không hơn người mà để người hơn mình. Ý dòng sang họ quí mà khinh người ngạo vật, gây ra oán kết. Ý học nhiều biết rộng mà khinh người ngạo vật, gây ra

oán kết. Ý văn chương tài giỏi mà khinh người ngạo vật, gây ra oán kết. Ý hào hiệp xa xỉ mà khinh người ngạo vật, gây ra oán kết. Ý ăn nói sắc xảo mà khinh người ngạo vật, gây ra oán kết. Những oán kết như vậy có khi còn có đối với Thánh tượng hay Tăng-bảo, đối với Hòa-thượng hay Xà-lê, đối với Thượng-tọa Trung-tọa Hạ-tọa, đối với đồng học hay cùng thầy, đối với cha mẹ hay bà con, và oán kết đó vô lượng vô biên, ngày nay chúng con chỉ thành sám hối, nguyện xin tiêu diệt. Vô thí đến giờ, chúng con đã gây oán kết đối với loài trời, loài người, tu-la, địa-ngục, ngạ-quỉ, súc-sanh, rộng ra, đối với tất cả mười phương hết thủy muôn loài, oán kết như vậy vô lượng vô biên, ngày nay chúng con chỉ thành sám hối, nguyện xin tiêu diệt. Vô thí đến giờ, vì ganh ghét hay vì đua nịnh mà tự cầu thắng quan tiến chức, vì danh dự hay vì quyền lợi mà

theo đuổi chủ thuyết sai lầm, những oán kết mất hết đức tính hổ thẹn như vậy, nặng hay nhẹ, cả tội nhân lẫn khổ quả số lượng nhiều hay ít, duy chư Phật, và Đại-Địa Bồ-Tát mới thấy hết và biết hết. Nguyên xin các Ngài từ bi thương tưởng chúng con. Bao nhiêu tội lỗi vô thí đến giờ, hoặc chúng con tự làm, hoặc chúng con chỉ bảo người khác làm, hoặc chúng con tán đồng khi thấy được làm bởi người khác ; vật của Tam-Bảo, hoặc chúng con tự chiếm đoạt, hoặc chúng con chỉ bảo người khác chiếm đoạt, hoặc chúng con vui vẻ khi thấy bị chiếm đoạt bởi người khác. Tội lỗi làm ra, hoặc chúng con che giấu được, hoặc chúng con bị lộ liễu, như tất cả số lượng nhiều ít mà Chư Phật Bồ-Tát đã thấy và đã biết - tội lỗi đáng bị đọa ác đạo hay đáng bị sanh biên địa để lãnh chịu oán đối, thì ngày nay chúng con chí thành sám hối, nguyện xin tiêu diệt tất cả. Thần lực

chư Phật siêu việt mọi sự tư duy mô tả, nguyện xin đem tâm từ bi cứu giúp che chở hết thảy, nhận cho chúng con ngày nay hướng về tứ sanh lục đạo, hướng về cha mẹ sư trưởng, hướng về tất cả bà con mà sám hối tội cũ, giải tỏa oán kết. Nguyện xin mọi người oán kết chúng con hoan hỷ hết thảy, bỏ cho tất cả, không còn ý tưởng thân thù, tuyệt đối vô ngại y như không gian, từ nay sắp đi cho đến ngày giác ngộ, cái thói của oán kết cũng hoàn toàn hết sạch, ba nghiệp thanh tịnh, oán đối tan biến, thiên cung bảo điện tùy ý mà sanh, bốn vô lượng tâm và sáu ba la mật luôn luôn thực tập, trăm phước trang nghiêm, vạn thiện đầy đủ, an trú Lăng nghiêm định mà thực hiện Kim-cang thân, trong một thoáng ứng khắp lục đạo, trở lại cứu độ cho nhau, không để một ai thiếu sót, cùng nhau đồng ngồi Đạo-tràng, thành đấng Chánh-giác.

Hôm nay, tất cả đại chúng cùng sám hối trong đạo tràng này, đã được cùng nhau sám hối tội lỗi của thân nghiệp để thân nghiệp thanh tịnh, bây giờ, tội lỗi của khẩu nghiệp chính là cửa ngõ của hết thảy oán kết tai họa. Nên chư Phật đã răn, không được nói hai lưỡi, nói thô ác, nói dối trá, nói thêu dệt. Đại chúng phải biết, tiếng dua nịnh, lời hoa mỹ, là nguyên nhân tạo ra và thổi động thị phi, gây họa không nhỏ, rước khổ thật nặng.

“Con người xử thế,
Lòng mang ý độc,
Miệng nói lời độc,
Thân làm việc độc,
Đem ba độc ấy
Tác hại mọi người,
Mọi người oán hận,
Tất thề phục thù,
Thù ấy thỏa lòng
Trong vòng hiện tại,

**Hay sẽ vừa ý
Trong đời vị lai,
Vì lý do đó,
Cái nghiệp oán kết
Tràn đầy khắp cả
Tứ sanh lục đạo :
Oán đối lẫn nhau
Vô cùng vô tận,
Là có nguyên nhân,
Không phải vô cớ”.**

Phải biết ba ác nghiệp của thân cũng như bốn ác nghiệp của miệng đích thực là nguồn gốc tội lỗi. Chúng làm cho tại gia thì không còn trung hiếu, chết nhập thiết vi đã có sự khốc liệt của nước sôi lửa đốt chờ đợi ; xuất gia thì không thích Phật-Pháp, sanh ra ở đâu cũng sống đôi với tánh ác và bạn ác. Cho nên hết thấy oán đối đều được nuôi dưỡng bởi chính ba nghiệp. Mà trong ba nghiệp, khẩu nghiệp đích thực nặng nhất, quả báo đủ cả vạn thứ khốc liệt,

trường dạ mịt mù, hết biết tự giác.

Hôm nay, tất cả đại chúng cùng sám hối trong đạo tràng này, phải biết lý do làm chúng ta luân hồi lục đạo là khẩu nghiệp. Nói khinh xuất, nói phóng túng, miệng hùng biện, lời sắc bén, nhưng cạn và rỗng, chỉ khoa trương bề ngoài, thực chất thì nói và làm mâu thuẫn nhau, tự rước tội báo, mấy kiếp cũng không khỏi. Như vậy, đại chúng há lại không khiếp sợ, chí thành sám hối, gột rửa tội ấy ? Chúng ta, vô thi đến giờ, đối với tứ sanh lục đạo, đối với cha mẹ sư trưởng, đối với tất cả bà con, khẩu nghiệp đã biểu lộ hết cái xấu của nó. Nói năng thô bạo, lời tiếng hung hãn. Chòm xóm bàn tán, toàn lời vô nghĩa. Không nói có hay có nói không, thấy nói không hay không nói thấy, nghe nói không hay không nói nghe, làm nói không hay không nói làm, điên đảo như vậy lật trời dời đất. Lợi mình hại người, dèm chê lẫn

nhau. Nói về mình thì không cái tốt gì không qui về cho mình, nói đến người thì không cái xấu gì không đưa qua cho người. Đến nổi bình phẩm tố cáo cả hiền thánh, phê phán kết án đến vua cha, chê thầy, chưởi bạn, hết đạo hết nghĩa, hết cả hủ kỵ. Hiện thế thì tù đầy, táng thân hại mạng, tương lai thì tội báo, thống khổ lâu đời. Đưa cột một chốc, tội lỗi đã vô cùng, hướng chỉ lời ác báo hại tất cả ? Vô thí đến giờ, tất cả đại chúng đã vì ác nghiệp cả, miệng mà gây oán kết với loài trời loài người, với tu-la địa-ngục, với nga-quỉ súc-sanh, với cha mẹ sư trưởng, với bà con thân thuộc, ngày nay, hãy vận dụng tâm từ bi đồng đẳng với Bồ-tát-hạnh và đồng đẳng với Bồ-tát-nguyện, phụng vì tất cả và hết thấy mà qui y và đánh lễ các đáng Đại từ bi phụ của cả thế gian :

– Nam-mô Di-Lặc Phật,

-
- Nam-mô Thích-Ca Mâu-Ni
Phật,
 - Nam-mô Tịnh-Đoạn-Nghi
Phật,
 - Nam-mô Vô-Lượng-Trì Phật,
 - Nam-mô Diệu-Lạc Phật,
 - Nam-mô Bất-Phụ Phật,
 - Nam-mô Vô-Trú Phật,
 - Nam-mô Đức-Xoa-Ca Phật,
 - Nam-mô Chúng-Thủ Phật,
 - Nam-mô Thế-Quang Phật,
 - Nam-mô Đa-Đức Phật,
 - Nam-mô Phất-Sa Phật,
 - Nam-mô Vô-Biên-Oai-Đức
Phật,
 - Nam-mô Nghĩa-Ý Phật,
 - Nam-mô Dục-Vương Phật,
 - Nam-mô Đoạn-Ác Phật,
-

- Nam-mô Vô-Nhiệt Phật,
- Nam-mô Thiện-Điều Phật,
- Nam-mô Danh-Đức Phật,
- Nam-mô Hoa-Đức Phật,
- Nam-mô Dừng-Đức Phật,
- Nam-mô Kim-Cang-Quân
Phật,
- Nam-mô Đại-Đức Phật,
- Nam-mô Tịch Diệt Ý Phật,
- Nam-mô Hương-Tượng Phật,
- Nam-mô Na-La-Diên Phật,
- Nam-mô Thiện-Trú Phật,
- Nam-mô Bất-Hữu-Tức Bồ-
Tát,
- Nam-mô Diệu-Âm Bồ-Tát,
- Nam-mô Vô-Biên-Thân Bồ-
Tát,
- Nam-mô Quán-Thế-Âm Bồ-

Tát.

Lại nữa, đệ tử chúng con chí thành qui y và đánh lễ hết thấy Tam-Bảo khắp cả mười phương, cùng tận hư không giới, nguyện nhờ năng lực Tam-Bảo mà làm cho hết thấy chúng sanh trong tứ sanh lục đạo biết được hơn nữa và đồng đến đạo tràng này. Ai bị hình hài trở ngại, biết mà không đến được, thì nguyện nhờ năng lực Tam-Bảo đưa anh linh của họ đến đây. Tất cả đều nhận cho chúng con sám hối về tội lỗi khẩu nghiệp. Từ vô thủy vô minh vọng động cho đến ngày nay, vì ác nghiệp của miệng mà đối với hết thấy lục đạo chúng sanh, chúng con đã gây đủ thứ oán kết. Nguyện nhờ năng lực Tam-Bảo mà làm cho lục đạo chúng sanh hỷ xả cho cả, cùng nhau thanh tịnh được những điều ăn năn, tiêu diệt được những điều sám hối. Đệ tử chúng con vô thủy đến giờ, hoặc

vì tham ái, hoặc vì sân hận, hoặc vì ngu si, vì ba độc căn ấy mà làm đủ mười thứ ác nghiệp, trong đó có bốn ác nghiệp của miệng đã dấy động vô lượng tội ác. Hoặc đem lời nói thô ác mà làm phiền não cha mẹ, sư trưởng, thân quyến và mọi người. Hoặc đối với cha mẹ, sư trưởng, thân quyến và mọi người mà nói lời dối trá, tức là thấy nói không hay không nói thấy, nghe nói không hay không nói nghe, biết nói không hay không nói biết ; có khi vì kiêu ngạo hay vì ganh ghét mà nói lời dối trá, tội lỗi như vậy vô lượng vô biên, ngày nay chúng con chí thành sám hối, nguyện xin tiêu diệt. Vô thỉ đến giờ nói lời hai lưỡi, nghĩa là nghe lời nói bất đáng của người không thể giữ kín, đến người này nói người kia, đến người kia nói người này, làm cho người ta chia rẽ, điều đứng ; hoặc vì đùa cợt mà làm cho hai bên chống nhau, cốt nhục phân ly, thân

quyến tan vỡ, vua tôi bị dèm phá, quần chúng bị xáo động, tội lỗi như vậy vô lượng vô biên, ngày nay chúng con chí thành sám hối, nguyện xin tiêu diệt. Vô thỉ đến giờ nói lời thêu dệt, tức là những lời vô nghĩa, vô ích, làm hại cha mẹ, sư trưởng và đồng học, đến nỗi lục đạo chúng sanh cũng không khỏi bị hại, oán kết của khẩu nghiệp gây ra như vậy vô lượng vô biên, ngày nay chúng con chí thành sám hối, nguyện xin tiêu diệt. Nguyện nhờ năng lực Phật-Đà, năng lực Phật-Pháp, năng lực Bồ-Tát và năng lực Hiền-Thánh nhận sự sám hối ngày nay của chúng con, để lục đạo chúng sanh giải tỏa hết thảy oán kết, triệt hạ hết thảy tội nghiệp, vĩnh viễn không còn tái tục oán kết và tái nhập tam đồ, cũng vĩnh viễn không còn làm khổ lẫn nhau trong tứ sanh lục đạo. Từ nay sắp đi, cho nhau sự hỷ xả tất cả, không còn ý tưởng thân thù, hòa đồng với nhau như nước

với sữa, hoan hỷ với nhau như nổi hoan hỷ của các vị Bồ-Tát khi thấy được chân như, vĩnh viễn làm thân thuộc chánh pháp với nhau, làm bà con từ bi cho nhau, từ nay sắp đi cho đến ngày giác ngộ, trường từ quả báo ba cõi, đoạn tuyệt ba thứ trở ngại và năm thứ sợ hãi, tứ đẳng lục độ ai nấy đều thực hành sâu xa, thực hành Đại-thừa để thể nhập Phật-trí, đại dương thệ nguyện thì hoàn thành được cả, lục-thông tam-minh thì không thứ nào không trọn vẹn, thực hiện ba thứ bí mật của Phật-Đà mà chứng đắc pháp thân đầy đủ năm thành phần, bước lên tuệ giác của Kim-cang tâm mà đắc thành quả vị “Nhất thế chủng trí”.

Hôm nay, tất cả đại chúng cùng sám hối trong đạo tràng này, đã được cùng nhau sám hối thân nghiệp và khẩu nghiệp rồi, bây giờ cần phải làm cho ý nghiệp thanh tịnh. Hết thấy chúng sanh

luân hồi sanh tử mà chưa bao giờ giải thoát được là giai do ý nghiệp đã được cố kết lại, tập trung lại, một cách cứng chắc. Mười ác nghiệp, cũng như năm thứ tội nghịch, phải do ý mới có. Vì thế mà Phật đã huấn thị, không được tham ái, không được sân giận, không được tà kiến, vì lẽ phải đọa địa ngục, chịu khổ vô cùng. Ngày nay chúng ta ai cũng thấy đó. Tâm mà sai sử thức thì cũng như vua chúa chỉ huy quân thần vậy. Nên miệng nói ác, thân làm ác, để rồi tự rước lấy tội báo dữ dội trong lục đạo, nghĩa là tất cả cái họa diệt thân đều do tâm tạo. Nay muốn hối cải thì trước hết phải tởa chiết tâm ấy, kế đó thì ý cũng tự tởa chiết. Tại sao phải làm như vậy ? Vì lẽ, chính trong những lời di giáo tối hậu của Phật đã có huấn thị như sau, “chế ngự tâm lại một chỗ thì không việc gì không thành”. Phải biết rửa tâm là căn bản của sự giải thoát, sạch ý là nền móng của sự tiến tu.

Và quả báo khốc liệt trong tam đồ cũng như thống khổ vô tận trong lục đạo, vì vậy, cũng không đến được nữa. Nhưng thân nghiệp khẩu nghiệp vì thô nên dễ trừ, còn ý nghiệp vì nhỏ nên khó diệt. Phải đến địa vị Như-Lai là đáng đại thánh, là bậc nhất thế trí, đối với thân khẩu ý mới được sự “không cần giữ gìn”, hướng chỉ chúng ta chỉ là những kẻ phàm phu, ngu si lầm lạc, mà không thận trọng giữ gìn ba nghiệp sao được ? Nếu không tảo chiết tâm ý thì chưa thấy một điều thiện nào có nơi người ấy. Vì vậy mà trong Kinh đã huấn thị, giữ ý như giữ thành, giữ miệng như giữ bình. Kinh đã huấn thị như vậy, đại chúng há không tự lo phòng thủ ? Vô thử đến giờ, cho đến cả thân này, chúng ta đã vì vô minh mà nổi ái dục, làm tăng thêm sanh tử, làm đủ cả mười hai khổ sự. Bát nạn tam đồ lưu chuyển đủ cả, trong những chỗ ấy khổ sở vô tận, là giai do ý nghiệp

kết ra oán đối, bằng cách luôn luôn vin nữu đối cảnh, chưa một thoáng nào tạm ngừng lại. Do đó mà phát động sáu giác quan và chỉ huy năm bộ phận, bao nhiêu ác nghiệp nặng có nhẹ có, không thứ nào không làm. Hể thân và miệng không vừa ý một chút là ý đã tăng lên độc tố phần nộ. Đến nổi sát hại lẫn nhau, mất hết lương năng trắc ẩn. Bản thân hơi có một chút đau đớn là đã không thể nhẫn nổi, nhưng đối xử kẻ khác thì lại chỉ sợ khổ sở không tốt bụng. Thấy lỗi của người khác thì quyết chí rêu rao, còn bản thân phạm tội thì không thích ai biết. Tâm lý như vậy thật hết tầm quý. Lại nữa, sự giận dữ của ý là kẻ thù của đạo cả. Vì thế mà trong những lời di giáo tối hậu của Phật đã có huấn thị, “giặc cướp công đức không chi hơn giận dữ”. Hoa-Nghiêm Kinh cũng nói, Phật-tử, nổi lên một niệm giận dữ, tất cả điều ác không có điều nào độc ác hơn nó. Tại sao đến

nổi như vậy ? Vì lẽ một niệm giận dữ nổi lên thì trăm ngàn trở ngại lãnh đủ tất cả. Như sự trở ngại làm cho ta không thấy được tuệ giác Bồ-đề, sự trở ngại làm cho ta không nghe được chánh pháp vi diệu, cộng thêm với những sự trở ngại khác làm cho ta đọa ác đạo, lâm bệnh tật, bị phỉ báng, thành ngu đần, mất chánh niệm, thiếu tuệ giác, gần bạn ác, ghét bạn hiền, xa chánh kiến, đến nỗi xa cả chánh pháp của Phật, nhập vào cảnh giới của ma, chống nghịch thiện tri thức, giác quan không hoàn bị, sanh nhà tội ác, ở chốn biên địa, những sự trở ngại như vậy không thể diễn tả đầy đủ. Vậy mà vô thử đến giờ chúng ta đã có bao nhiêu là giận dữ. Sự giận dữ ấy đến nỗi không còn hạn chế đối với thân quyến, hướng chỉ lực đạo chúng sanh. Khi độc tố dữ dội của phiền não bùng lên thì tiêu tan hết cả ý thức tự giác. Hễ việc không làm được vừa ý thì

muờ gì mà không nghĩ, mà việc nếu làm được thỏa lòng thì ai mà khỏi bị họa. Nên vua chúa phần nộ một cái là thầy chết ngổ ngang vạn dặm. Từ vua chúa đổ xuống thì tự ý vô cớ hành hạ, cùm kẹp khảo đả những kẻ mà họ cho là có tội. Bấy giờ còn có chút gì bảo được là “ta làm theo sự trừng giới tốt”, mà chỉ e ngại nạn nhân đau đớn không sâu không nặng mà thôi. Ác nghiệp của ý có trong tất cả những loài mà ý thức còn hoạt động, nên trí ngu không khỏi, sang hèn đều có, nhưng chưa ai đã từng có lấy một ngày tâm quý hối cải. Hôm nay, tất cả đại chúng cùng sám hối trong đạo tràng này, phải biết cái tánh giận dữ là của cái ý sâu kín, dấu chân thành muốn bỏ mà đối cảnh là nổi dậy, nên động một chút là sóng đôi với tội ác, niệm niệm va chạm lẫn nhau, biết đến bao giờ mới hết nổi khổ tâm ấy ? Đại chúng đã biết tội lỗi của ý như vậy thì đâu được thần

nhiên, không lo hối cải ? Ngày nay, hãy cùng nhau khẩn thiết tột độ, phơi trải chân thành, sám hối mà cầu nguyện diệt trừ tội lỗi ấy. Đại chúng hãy đồng nhau một nỗi thống thiết, gieo xuống đất tất cả năm bộ phận của cơ thể mà qui y và đánh lễ các đấng Đại từ bi phụ của cả thế gian :

- Nam-mô Di-Lặc Phật,**
- Nam-mô Thích-Ca Mâu-Ni**
Phật,
- Nam-mô Vô-Sở-Phụ Phật,**
- Nam-mô Nguyệt-Tướng Phật,**
- Nam-mô Lôì-Tướng Phật,**
- Nam-mô Cung-Kính Phật,**
- Nam-mô Oai-Đức-Thủ Phật,**
- Nam-mô Trí-Nhật Phật,**
- Nam-mô Thượng-Lợi Phật,**
- Nam-mô Tu-Di-Đánh Phật,**

-
- Nam-mô Trì-Oán-Tặc Phật,
 - Nam-mô Liên-Hoa Phật,
 - Nam-mô Ứng-Tán Phật,
 - Nam-mô Trí-Thứ Phật,
 - Nam-mô Ly-Kiều Phật,
 - Nam-mô Na-La-Diên Phật,
 - Nam-mô Thường-Lạc Phật,
 - Nam-mô Bất-Thiếu-Quốc
Phật,
 - Nam-mô Thiên-Danh Phật,
 - Nam-mô Kiến-Hữu-Biên
Phật,
 - Nam-mô Thập-Lương Phật,
 - Nam-mô Đa-Công-Đức Phật,
 - Nam-mô Bảo-Nguyệt Phật,
 - Nam-mô Sư-Tử-Tướng Phật,
 - Nam-mô Lạc-Thiên Phật,
 - Nam-mô Vô-Sở-Thiếu Phật,

- Nam-mô Du-Hý Phật,
- Nam-mô Sư-Tử Phấn-Tấn Bồ
-Tát,
- Nam-mô Vô-Biên-Thân Bồ-
Tát,
- Nam-mô Quán-Thế-Âm Bồ-
Tát.

Lại nữa, đệ tử chúng con chí thành qui y và đánh lễ hết thấy Tam-Bảo khắp cả mười phương, cùng tận hư không giới. Nguyên xin Tam-Bảo đem năng lực đại từ đại bi và năng lực vô lượng tự tại mà nhận cho chúng con ngày nay hướng về tứ sanh lục đạo, cha mẹ sư trưởng và tất cả bà con mà sám hối những oán kết của ý nghiệp gây ra. Oán kết đó, đã đối đầu hay chưa đối đầu, nặng hay nhẹ, thứ đã tạo thì nguyện sám hối trừ bỏ, thứ chưa có thì nguyện không dám gây ra. Ngưỡng nguyện Tam-Bảo đồng gia

nhiep thọ, thương xót che chở, làm cho chúng con thoát được tội ác của ý nghiệp.

Đệ tử chúng con vô thủy đến giờ, vì ác nghiệp của ý mà đối với tứ sanh lục đạo, cha mẹ sư trưởng và tất cả bà con gây ra đủ thứ oán kết, oán kết đó nặng có nhẹ có, ngày nay chúng con tầm quý mà phát lộ sám hối, nguyện xin tiêu diệt. Vô thủy đến giờ, do ba độc căn mà tâm tham lam nổi dậy, rồi vì tâm tham lam xuất sử mà phát ra nghiệp tham lam. Nghiệp ấy hoặc ẩn kín hoặc lộ ra, nhưng cùng tận không gian, biến khắp pháp giới, vật của ai mình cũng nổi ý xấu, rằng ta phải lấy cho được. Đến nổi vật của cha mẹ, của sư trưởng, của bà con, của mọi người, của muôn loài, của chư thiên, của chư tiên, tất cả và hết thảy, đều nghĩ rằng phải thuộc về mình. Tội ác như vậy vô lượng vô biên, ngày nay chúng con chí thành sám hối,

nguyện xin tiêu diệt. Vô thí đến giờ, giận dữ nổi dậy, ngày đêm nung nấu, một thời một khắc cũng không tạm ngưng. Trái ý một chút tức thì cả giận, đem người và vật ra mà hành hạ đủ cách. Hoặc đánh khảo, hoặc nhận nước, cho đến buộc đói khát, treo ngược đầu, nhốt chỗ tối, tội ác giận dữ gây ra vô số oán kết như vậy, ngày nay chúng con chí thành sám hối, nguyện xin tiêu diệt. Vô thí đến giờ, cuốn theo vô minh mà tạo ra si nghiệp : Không có điều ác gì mà không làm, không có trí tuệ chân chánh, tin tưởng tà thuyết, chấp nhận tà pháp, si nghiệp như vậy tạo nên oán kết vô lượng vô biên, ngày nay chúng con chí thành sám hối, nguyện xin tiêu diệt.

Vô thí đến giờ hành động khuôn theo mười thứ ác nghiệp, nên không oán gì không kết, không tội gì không tạo : Luôn luôn vin nín đối cảnh, thối động

giác quan, phát sanh ác pháp, thân nghiệp khẩu nghiệp không thỏa là ý nghiệp tăng thêm độc tố dữ dội, đến nỗi đùa cợt mà cũng kết thành thị phi, cộng tác với ai không dùng tâm tánh ngay thẳng, đua nịnh quanh co đến mất hết liêm sỉ, tội lỗi như vậy vô lượng vô biên, nếu không đã thì cũng sẽ lãnh chịu thống khổ tàn khốc trong tứ sanh lục đạo, ngày nay chúng con chí thành sám hối, nguyện xin tiêu diệt. Vô thỉ đến giờ, thân làm cũng là ác nghiệp, miệng nói cũng là ác nghiệp, ý nghĩ cũng là ác nghiệp, ác nghiệp như vậy có khi còn tạo ra những tội chướng đối với Phật-Đà, đối với Phật-Pháp, đối với Bồ-Tát, đối với Thánh-Hiền, tội chướng ấy vô lượng vô biên, ngày nay chúng con chí thành khẩn cầu sám hối, nguyện xin tiêu diệt. Vô thỉ đến giờ, vì ba ác nghiệp của thân, bốn ác nghiệp của miệng và ba ác nghiệp của ý mà năm tội nghịch

cũng như bốn trọng tội không thứ nào không làm, ngày nay chúng con chí thành sám hối, nguyện xin tiêu diệt. Vô thí đến giờ, sáu căn chung với sáu cảnh phát động sáu thức, làm cho sáu thức vọng tưởng thác loạn, vin níu đối cảnh mà gây ra đủ thứ tội lỗi, ngày nay chúng con chí thành sám hối, nguyện xin tiêu diệt. Vô thí đến giờ, đối với điều luật bỏ các điều ác, đối với điều luật làm các điều lành, đối với điều luật ích lợi chúng sanh, đối với ba điều luật ấy đa số hủy phạm, và chết là đọa vào các ác đạo : trong địa ngục thì thống khổ khốc liệt nhiều như cát sông Hằng, trong ngạ quỷ thì ngu đần mà luôn luôn đói khát thiêu đốt như lửa, trong súc sanh thì ăn bản sống dơ, đói lạnh hành hạ vạn trạng ; ra ba ác đạo mà trở lại làm người thì sanh vào nhà tà kiến, tâm tánh quanh co, tin tà thuyết mà mất nẻo chánh, nên chìm ngập trong đại dương sanh tử, khó mong

có ngày giải thoát. Nói tổng quát, liên tục từ quá khứ đến hiện tại, từ hiện tại đến vị lai, mọi sự oán kết và kết quả của oán kết là mọi sự oán đối nhiều đến nỗi không thể tính toán và diễn tả, duy chư Phật mới thấy hết biết hết. Như cái số lượng nhiều ít của oán kết và oán đối mà chư Phật thấy biết, ngày nay chúng con chỉ thành sám hối, nguyện xin tiêu diệt. Nguyện nhờ năng lực đại từ bi, năng lực đại thần thông và năng lực điều phục chúng sanh y như chánh pháp của chư Phật mà làm cho sự sám hối ngày nay của chúng con diệt được tất cả mọi thứ oán đối. Trong tứ sanh lục đạo, hiện tại, ai đang chịu oán đối, ai chưa chịu oán đối, nguyện nhờ năng lực đại từ đại bi của Phật-Đà, của Bồ-Tát và của Hiền-Thánh mà làm cho những người ấy vĩnh viễn thoát khỏi. Từ nay sắp đi cho đến ngày giác ngộ, hết thấy tội chướng hoàn toàn thanh tịnh, bỏ sự sanh trong ác đạo

mà được sự sanh ở Tịnh-độ, bỏ tánh mạng oán đối mà được tánh mạng giác tuệ, bỏ thân thể oán đối mà được thân thể Kim-cang, bỏ cái khổ ác đạo mà được cái vui Niết-bàn, nhớ cái khổ ác đạo mà phát Bồ-đề tâm, tứ đẳng lục độ biểu hiện thường trực, tứ biện lục thông tự tại như ý, dững mãnh tinh tiến không dừng không nghỉ, tiến tu viên mãn hạnh nguyện thập địa, trở lại độ thoát vô biên chúng sanh.

Hôm nay, tất cả đại chúng cùng sám hối trong đạo tràng này, hãy nguyện cho tứ sanh lục đạo và tất cả chúng sanh cùng tận biên giới của thì gian vị lai, nhờ sự sám hối ngày nay mà đồng được thanh tịnh, đồng được giải thoát, tuệ giác hoàn toàn, thần lực tự tại. Nguyện cho chúng sanh từ nay sắp đi cho đến ngày giác ngộ, thường thấy pháp thân phổ biến mười phương cùng tận hư không giới của Phật, thường

thấy báo thân ánh vàng đủ ba mươi hai tướng tốt và tám mươi tướng phụ của Phật, thường thấy hóa thân phân tán cùng khắp mười phương cứu độ chúng sanh của Phật, thường thấy hào quang phóng ra từ giữa hai hàng lông mi để cứu vớt tội khổ địa ngục của Phật. Lại nguyện cho chính tất cả đại chúng cùng sám hối trong đạo tràng hôm nay, nhờ công đức thanh tịnh của sự sám hối mà từ nay sắp đi, bỏ thân hay thọ thân đều không còn kinh quá những nỗi thống khổ vạc sôi lò lửa làm cháy thân rã hình của địa ngục đạo, không còn kinh quá những nỗi thống khổ vừa đói vừa khát mà cổ nhỏ bụng to của ngựa quỉ đạo, không còn kinh quá những nỗi thống khổ trả nợ thường mạng nên bị dùng bị giết của súc sanh đạo ; nếu sanh nhân gian thì không còn kinh quá cái khổ bốn trăm bốn bệnh hại mình, không còn kinh quá cái khổ nóng lạnh quá độ khó nhằn,

không còn kinh quá cái khổ khí giới độc được gia hại, không còn kinh quá cái khổ đói khát túng thiếu khôn cùng. Lại nguyện đại chúng từ nay sắp đi, phụng trì giới luật một cách thanh tịnh, không có tâm lý nhơ bẩn, thường giữ nhân nghĩa, giữ lòng biết ơn trả ơn, phụng sự cha mẹ như phụng sự Phật, cúng dường sư trưởng như cúng dường Thế-Tôn, kính trọng quốc chúa như kính trọng chánh pháp, đối xử toàn thể như đối với chính mình. Lại nguyện đại chúng từ nay sắp đi cho đến ngày giác ngộ, thấu triệt chân lý sâu xa để tuệ giác sạch hết e sợ, lý giải Đại-thừa để thấy rõ chánh pháp, thực hiện sự “tự ngộ mà không nhờ ai chỉ bảo”, một bề kiên cố mà quyết chí mong cầu tuệ giác Phật-Đà, trở lại cứu độ vô lượng chúng sanh, đồng đẳng Như-Lai đồng thành Chánh-giác.

Hôm nay, trong đạo tràng này, tất cả các vị có mặt cũng như khuất mặt,

xin ban cho chúng con sự chứng minh để chúng con lập một vài thệ nguyện khiêm tốn. Trước tiên, thệ nguyện chính của chúng con là nguyện được sanh những chỗ thánh nhân cư trú, thường lập đạo tràng hiến cúng Tam-Bảo, vì chúng sanh mà làm đại ích lợi, thường được Tam-Bảo từ bi nhiếp thọ, thường có thể lực để sự hóa đạo được thi hành, thường tu tinh tiến chứ không mê đắm dục lạc, thấu triệt thực tại siêu việt của vạn hữu, đối với người thân cũng như đối với kẻ thù đều dùng việc thiện mà cảm hóa, cho đến ngày giác ngộ tâm chí không hề thoái chuyển, từ nay sắp đi, dấu điều thiện chỉ bằng tơ tóc cũng xuất phát từ năng lực thệ nguyện và trở lại tài bồi cho năng lực thệ nguyện. Lại nguyện nếu sanh nhân gian thì được sanh nhà tu hành, tiếp tục thiết lập “đạo tràng từ bi” cúng dường Tam-Bảo, một tơ tóc thiện sự cũng hiến cho tất cả,

nguyện cùng Hòa-thượng Xà-lê không bao giờ rời nhau, tự nhiên ăn chay, tuyệt lòng ái nhiễm, không thiết vợ con, trung tín, trong sạch, ngay thẳng, nhân từ, dung thứ, hòa bình, bớt mình giúp người mà không mong danh lợi. Lại nguyện thân này chết rồi không mong giải thoát, mà mong nếu sanh trong loài quỷ thần thì làm vị thiện thần có năng lực lớn hộ trì chánh pháp, làm vị thiện thần cứu giúp hết thấy thống khổ, không cầu cơm áo mà tự nhiên ấm no. Lại nguyện thân này chết rồi không mong giải thoát, mà mong nếu sanh trong loài súc sanh thì thường ở núi sâu, ăn cỏ uống nước, không chi làm khổ, ra khỏi núi là mang lại điềm lành, không bị trói nhốt. Lại nguyện thân này chết rồi không mong giải thoát, mà mong nếu sanh trong loài ngựa quỷ thì thân tâm an lạc, không có mọi thứ bức náo, giáo hóa đồng loại, làm cho ai cũng hối lỗi mà

phát Bồ-đề tâm. Lại nguyện thân này chết rồi không mong giải thoát, mà mong nếu sanh trong loài địa ngục thì tự nhớ đời trước của mình, giáo hóa đồng loại, làm cho ai cũng hối lỗi mà phát Bồ-đề tâm. Đệ tử chúng con nguyện luôn luôn tự nhớ được Bồ-đề tâm của mình, làm cho Bồ-đề tâm ấy liên tục, không gián đoạn. Ngưỡng nguyện mười phương Chư Phật, Đại-Địa Bồ-Tát và hết cả Thánh-Hiền, đem tâm từ bi mà chứng minh cho chúng con. Chúng con cũng nguyện Chư Thiên, Chư Tiên, bốn vị Thiên-Vương hộ vệ thế gian, liệt vị Thiện-Thần hộ vệ người làm lành, trừng trị kẻ làm ác và hộ vệ những người thọ trì kinh pháp, long thần tám bộ đồng chứng minh cho chúng con. Chúng con lại tăng lên cực độ lòng chí thành của chúng con mà qui y và đánh lễ Tam-Bảo.

Lập thệ nguyện rồi, đại chúng hãy

cùng nhau tán dương Phật-Đà để mà chú nguyện :

Phật là đại thánh
Cao nhất thế gian,
Hào quang rực rỡ,
Tướng hảo tôn nghiêm,
Tuệ giác tam minh
Chiếu soi quán triệt,
Làm vị chúa tể
Của các vì Thánh.
Phân hóa thân ra
Cứu vớt vạn loại,
Nhưng trong khi đó
Vẫn ngồi đạo tràng,
Loài người loài trời
Đều đến qui ngưỡng,
Giáo huấn ích lợi
Cho cả vị lai.
Pháp âm tuyệt diệu
Bao phủ toàn thể,
Hết thấy ma quân
Kinh hoàng bạt vía,

Oai đức của Phật,
Chấn động đại thiên,
Từ hóa của Phật,
Hương thơm muôn đời.
Vận dụng năng lực
Đại từ đại bi,
Nhiếp hóa tất cả
Mười phương muôn loài,
Làm cho từ biệt
Mọi sự thống khổ,
Cùng nhau đồng về
Bồ-đề quê hương.

Vì thế mà được loài người cũng như
loài trời đều tôn xưng là đáng Thế-Tôn,
đủ mười huy hiệu là Như-Lai, Ứng-cúng,
Chánh-biến-tri, Minh-hạnh-túc, Thiện-
thệ, Thế-gian-giải, Vô-thượng-sĩ, Điều-
ngự trượng-phu, Thiên Nhân Sư, Phật,
hóa độ vô lượng chúng sanh, nhổ sạch
gốc rễ sanh tử.

Nguyện đem công đức thanh tịnh

của sự sám hối và tán dương Phật-Đà này cầu cho hết thảy chúng sanh trong tứ sanh lục đạo, từ nay sắp đi cho đến ngày giác ngộ, nhờ thần lực của Phật mà tùy tâm tự tại.